

Tình
Đã
Khắc
vào tim

Triệu Song Hà

TÌNH ĐĂNG KHẮC VÀO TIM

Tác giả: Triệu Song Hà

Thể loại: Ngôn Tình, Hiện Đại

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: 1: Biến Cố

Ở góc khuất bệnh viện, bà Dịch, Hà Nhược Liên và thêm một cô gái nữa đang đứng đối diện với nhau.

Khuôn mặt của cô lúc này ướt đẫm nước mắt, vừa đau lòng và lo lắng cho tình hình hiện tại của Dịch Kính Nam, vừa nghe những lời sỉ nhục chì chiết cay nghiệt và hành động cự tuyệt của bà ta.

- Bác gái, con cầu xin bác.

Con và anh Kính Nam thật lòng thương nhau, mong bác có thể chấp nhận. Cầu xin hết lời, cuối cùng Hà Nhược Liên khụy chân quỳ xuống trước bà ta, nhưng đổi lại là cái nhếch môi lạnh lùng không chút lay động trong lòng, lên tiếng:

- Gia đình chúng tôi đã chọn Mộc Vân là con dâu từ lâu, vậy nên mong cô tự trọng mà tránh xa Kính Nam, hành động này của cô thực sự vô ích.

Diệp Mộc Vân nhếch môi cười nhẹ hài lòng với câu nói của bà Dịch, ánh mắt khinh khi người con gái có thân phận thấp hèn ra mặt.

Cô ta chính là tiểu thư Diệp Gia, con gái duy nhất của ông bà Diệp và là người thừa kế tập đoàn sau này.

- Cô muốn bao nhiêu tiền cứ việc lên tiếng.

Giọt lệ cứ thế trào tuôn rơi mãi, ánh mắt của Nhược Liên lúc này đã thắm đẫm buồn đau, dường như biết rằng chẳng còn cơ hội nào dành cho mình.

Vốn dĩ cô từng mặc cảm về xuất thân của mình, nhưng hẳn bảo rằng có thể giải quyết ổn thỏa và hứa hẹn sẽ cùng cô vượt qua tất cả.

Chẳng phải Dịch Kính Nam không nghiêm túc trong mối quan hệ yêu đương, nhưng do một phần nào đó hẳn hiểu tính tình của mẹ hẳn.

Thế nên mới quyết định chờ đợi Hà Nhược Liên tốt nghiệp đại học, sau đó mới dẫn về Dịch Gia ra mắt ba mẹ.

- Con sẽ chia tay với Kính Nam, nhưng bác có thể cho con vào trong gặp anh ấy một lần được không?

- Cô biết đi đâu như vậy là tốt, tôi chẳng muốn nói nhiều và hy vọng cô nói được thực hiện tốt, mong rằng sau này chúng ta không gặp lại nhau.

Sau đó, Bà Dịch cùng với Diệp Mộc Vân dứt khoát quay lưng bước đi, bác bỏ lời đênhị cuối cùng của Nhược Liên.

Đang quỳ, bỗng dựng cơ thể đổ sập ngửa bệt xuống nền.

Tủi thân và đau khổ, gục mặt òa khóc nước mắt một mình.

Khi này, nhìn thấy tin tức trên mạng xã hội và liên lạc với Dịch Kính Nam không được, cô đã tức tốc chạy vào bệnh viện.

Bởi do lúc đó quá rối bời trong lòng, cô chẳng thể suy nghĩ được nhiều, nên mới làm bại lộ mối quan hệ yêu đương của cả hai.

Bỗng nhiên lúc này có một nam nhân khụy gối ngã xuống trước Hà Nhược Liên, đưa khăn giấy cho cô.

Cô ngạc nhiên đến ngưng cơn nước mắt, lập tức ngẩng lên nhìn người đối diện, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi xuống hai dòng.

- Cậu ấy đã qua giai đoạn nguy kịch, sẽ nhanh chóng hồi phục tỉnh lại.

Nam nhân đó chính là Chung Đức Vĩnh, bạn thân của Dịch Kính Nam từ thời học cấp một cho đến hiện tại.

Nếu tính tình của hắn có phần nông cuồng và kiêu ngạo thì anh có vẻ trầm tính và nho nhã.

Giữa cô và Chung Đức Vĩnh cũng không quá xa lạ, thậm chí quen biết nhau từ lâu, do bà Hà làm giúp việc ở Chung Gia gần sáu năm, nên cô thường xuyên đến đó đón mẹ về nhà sau hết giờ làm.

Sau này, cô và Dịch Kính Nam quen nhau, người bạn thân này dĩ nhiên cũng biết.

- Cảm ơn anh, Chung thiếu gia.

- Tôi đưa em về

Hà Nhược Liên đau khổ lắc đầu, ánh mắt mơ màng nhìn về phía trước,

nhưng cảnh vật cô thấy đâu rất mờ mịt do trong mắt hoàn toàn ứ đọng hơi sương.

- Ở lại đây cũng không giải quyết được đi đâu gì, bác sĩ vẫn chưa cho vào thăm.

Với lại...

Những lời nói cay độc của bà Dịch khi nãy Chung Đức Vĩnh nghe hết tất cả.

Cho dù bây giờ bác sĩ cho vào, chưa chắc bà ta đồng ý để cô vào phòng thăm Dịch Kính Nam khi hắn đang trong trạng thái hôn mê.

Giọt nước mắt đọng trên hàng mi nhẹ nhàng lăn xuống, khi nhớ đến tình trạng hiện tại của người cô yêu.

Buổi chiều hôm nay, cả hai còn gặp nhau khi hắn đến trường đón Hà Nhược Liên tan học, không ngờ chỉ trong vài giờ đồng hồ ngắn ngủi, đã biến một người đang khỏe mạnh hiện tại nằm bất động trên giường bệnh.

Cũng may ông trời chưa thực sự tàn nhẫn, không cướp đi mạng sống của hắn.

Nhưng sau này...phải làm sao?

...ΩΩΩΩΩΩ...

Một tháng hôn mê sau tai nạn kinh hoàng và khủng khiếp, thì cuối cùng Dịch Kính Nam cũng đã tỉnh lại.

Như những gì bác sĩ chẩn đoán trước đó để Dịch Gia chuẩn bị tinh thần, do hai chân tổn thương trầm trọng nên hiện tại hắn không thể đi đứng bình thường và rất có thể cả đời phải ngồi xe lăn.

Mọi thứ như sụp đổ ngay trước mắt, hắn hoàn toàn không thể chấp nhận được tình trạng của bản thân.

Vốn dĩ đang là một người khỏe mạnh, phong độ và lịch lãm ở độ tuổi 25, đột nhiên sau biến cố trở nên tàn phế, vô dụng, phần đời còn lại phải nhờ đến chiếc xe lăn để di chuyển.

- Ba mẹ ra ngoài đi.

Dịch Kính Nam nhắm mắt, thái độ lạnh nhạt xua đuổi ông bà.

Bà Dịch đau lòng không thôi, nước mắt lã lã trên khuôn mặt, tiến đến khuyên nhủ con trai duy nhất của mình.

- Kính Nam, tình trạng không xấu đến mức giống như con nghĩ đâu.

Ba con đã liên hệ và bàn bạc với bác sĩ nước ngoài, sau khi sức khỏe ổn định sang đó đi điều trị, sẽ nhanh chóng hồi phục thôi con.

- Mẹ con nói đúng đó Kính Nam.

Ông Dịch cũng động viên, an ủi.

Một tháng qua ông vừa lo công việc ở tập đoàn, vừa liên hệ và trao đổi với bác sĩ giỏi nhất để chữa trị cho hấn.

- Ra ngoài, ra ngoài hết đi!

Dịch Kính Nam phản ứng gay gắt, gầm lên rất lớn khiến cho ông bà Dịch sững sờ đến mức câm nín.

Chỉ là trong nhất thời, hấn chưa có thể bình tĩnh và chấp nhận sau biến cố của cuộc đời.

Ở thời điểm hiện tại, Dịch Kính Nam chẳng còn gì ngoài sự tuyệt vọng và khổ sở..

Chương 2: 2: Chuyện Tình Đứt Đoạn

Trôi qua một ngày, có lẽ Dịch Kính Nam đã dần dần chấp nhận sự thật và tìm cách chữa trị cho chính đôi chân của mình, để nhanh chóng hồi phục trở lại bình thường như trước đây.

Sáng nay, hắn đã bảo Lãnh Phong, trợ lý của mình mua chiếc điện thoại mới để thuận tiện liên lạc, trao đổi phương pháp và tình hình sức khỏe với bác sĩ.

Điều quan trọng hắn muốn thông báo với Hà Nhược Liên rằng mình đã bình an.

Nhưng gọi mãi, hết cuộc gọi này tiếp tục cuộc gọi khác, cuối cùng vẫn không thể kết nối được với cô.

*Cạnh.

Cánh cửa phòng bệnh được bà Dịch mở ra, trên tay cầm chiếc túi giấy chứa đựng thức ăn do chính tay bà ta chuẩn bị, muốn hồi bổ cho hắn lấy sức để nhanh chóng xuất viện và sang nước ngoài đúng ngày dự kiến.

- Kính Nam, ăn trưa thôi con.

- Dạ.

Bà Dịch mỉm cười vui mừng với thái độ hòa nhã chịu hợp tác của hắn, bởi do vốn dĩ từ nhỏ đã là một đứa trẻ ngoan ngoãn và nghe lời, chưa từng ngỗ nghịch hay làm ba mẹ thất vọng vì điều gì.

Hôm qua phản ứng như vậy, chắc hẳn lòng hắn nặng nề, rất tuyệt vọng và đau thương nên mới mất kiên nhẫn.

Thức ăn được bà ta để lên bàn ăn trên giường bệnh, sau đó định giúp Dịch Kính Nam điếu khiển nâng cao phần đầu giường thì hắn đã làm xong.

Mặc dù trong lòng bất an về tình hình của Nhược Liên khi không liên lạc

được với cô, nhưng hắn vẫn cố gắng ăn uống để cải thiện sức khỏe của mình, không muốn trở thành một kẻ vô dụng trong mắt người khác. Vừa ăn, nhưng cũng vừa suy nghĩ về Nhược Liên.

Thông tin hắn xảy ra tai nạn tràn lan trên các diễn đàn, chẳng lẽ cô không hay?

Một tháng qua hắn hôn mê, không liên lạc được chắc chắn cô sẽ lo lắng và tìm cách gặp mặt, chuyện này là thế nào?

- Từ hôm con xảy ra tai nạn đến nay, có ai vào thăm con không?

Sắc mặt của Bà Dịch bình thường như đã biết trước câu hỏi, như một kẻ không hay vẫn tự nhiên ng ồi cạnh gọt trái cây cho hắn ăn tráng miệng, nhỏ nhẹ trả lời:

- Có Đức Vĩnh và Mộc Vân hôm nào cũng vào, những ngày đầu thì có mấy người bạn học của con.

Cánh tay đang gấp thức ăn của Dịch Kính Nam bỗng dừng khựng lại, nhúu mày nhìn qua bà Dịch, sau đó giãn nở cơ mặt tiếp tục ăn trưa.

Nhưng bà ta vẫn không hề bỏ cuộc, tận dụng trong giai đoạn khó khăn của hắn, rất dễ xiêu lòng, thế nên liên tục nói tốt giúp cho Diệp Mộc Vân.

- Khi này Mộc Vân bảo sẽ về nhà nấu bữa trưa mang vào bệnh viện, nhưng mẹ không đồng ý, xem ra con bé rất thương và lo lắng cho con.

Kính Nam à, thời đại bây giờ tìm được một cô gái giống như Mộc Vân rất khó, con nên biết trân trọng.

- Mẹ, chuyện tình cảm để sau đi.

L ần nào cũng thế, mỗi khi bà Dịch nhắc đến cái tên Diệp Mộc Vân là hắn luôn bác bỏ, tránh né và có phản ứng lạnh nhạt như vậy.

Người hắn yêu chỉ duy nhất một người, cô gái mang tên Hà Nhược Liên.

*Cốc cốc cốc.

- Chắc Mộc Vân đến.

Bà Dịch hào hứng đứng lên, đi ra mở cánh cửa phòng bệnh.

Nhưng làm bà ta thất vọng, người đến là bạn thân của anh, Chung Đức Vĩnh.

- Bác.

- Ừm, Đức Vĩnh đây à.

Hai ánh mắt khác lạ nhìn nhau giữa bà Dịch và anh, chắc chỉ có hai người đó hiểu thông qua ám chỉ.

Chung Vĩnh Sơn bước vào, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh.

Lúc này, bà ta bỏ lại vài câu nói rồi ra ngoài để không gian cho cả hai nói chuyện.

- Thế nào rồi?

- Ổn, nhưng chân bị liệt.

Dịch Kính Nam nhếch môi chua xót trả lời, sau đó buông bỏ đôi đũa xuống bàn, nhìn sang anh hỏi lại:

- Cậu có gặp Nhược Liên không?

Lúc này, trong lòng của Chung Đức Vĩnh đấu tranh rõ ràng giữa việc nói ra sự thật hay ích kỷ chôn giấu.

- Không, có gì sao?

Niềm tin hẳn dành cho người bạn thân này là tuyệt đối, thế nên không ngại bộc bạch nỗi niềm trong lòng:

- Tôi không liên lạc được với Nhược Liên, một tháng qua chẳng biết cô ấy thế nào.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Nằm viện thêm một tuần để bác sĩ theo dõi tình hình sức khỏe, hôm nay Dịch Kính Nam đã được xuất viện về nhà tịnh dưỡng, dự định tuần sau sẽ sang Mỹ tiến hành đi đầu trị.

Buổi tối, hắn đi đâu khiến chiếc xe lăn đến cửa sổ trong phòng ngủ, đưa mắt nhìn ra cơn mưa đang trắng xóa, mù mịt ngoài trời.

Từng sự việc xảy ra khiến lòng hắn băng giá, đau đớn, trái tim đã đông cứng vì một người con gái.

Bốn bức ảnh được Dịch Kính Nam nâng ngang với tầm mắt, sau đó vo tròn và siết chặt trong lòng bàn tay đến run run, khớp môi giật giật bởi sự nóng giận đang dâng trào tới tột cùng.

Một tuần qua hắn đã cho người đi đầu tra và theo dõi, Hà Nhược Liên vẫn khỏe mạnh đi học bình thường.

Không những thế cô còn vui vẻ đi ăn uống cùng với Chung Đức Vĩnh và Chung Gia Uyên, chẳng có lấy một nét âu lo cho người bạn trai bị tai nạn giao thông hôn mê một tháng và vừa mới tỉnh lại.

Nhìn những hình ảnh thật khiến cho người ta dễ dàng hiểu lầm, giống như người bạn thân này của hắn và cô là một đôi tình nhân đang hạnh phúc.

Có lẽ cô chê hắn tàn tật, phế vật, vô dụng, không thể lo cho cuộc sống của cô sau này, thế nên đã nhẫn tâm cắt đứt liên lạc và không một lần vào thăm hắn xem như mối quan hệ đã chấm dứt từ đó.

- Hà Nhược Liên, tôi sẽ khiến em hối hận!.

Chương 3: 3: Thực Sự Đẹp Đồi

Hai năm sau.

Trôi qua hai năm, mọi thứ thay đổi khá nhiều nhưng lòng người vẫn còn nguyên vẹn.

Hà Nhược Liên hiện tại đang giữ chức cố vấn pháp lý cho tập đoàn Chung Thị, sống cùng mẹ tại căn hộ chung cư bình dân ở thành phố Z.

Hai năm qua, Dịch Kính Nam và Hà Nhược Liên không hề liên lạc.

Đâu thể ngờ rằng, ngày hôm đó hẳn đến trường đón cô tan học là lần cuối cả hai được nói chuyện và bên nhau.

Không một lời chia tay, người trốn tránh kẻ hiểu lầm, sự im lặng đã phá tan mối tình đầu ngọt ngào.

- Luật sư Hà!

Nhân viên trong tập đoàn thân thiện chào hỏi, không một ai không biết, hơn một năm nay tổng giám đốc theo đuổi luật sư Hà, nhưng hình như chưa được cô đồng ý.

- Xin chào!

Hà Nhược Liên mỉm cười cúi đầu đáp lại, sau đó đi thẳng ra bên ngoài, rời khỏi tập đoàn sau khi đến giờ tan làm.

Đúng lúc này, thang máy dành riêng cho tổng tài mở ra, Chung Đức Vĩnh nhìn thấy vội vàng bước nhanh đuổi theo, chắn ngay phía trước của cô công khai ngăn chặn.

- Để tôi đưa em về

- Không cần.

- Để anh hai của mình đưa cậu về, đi bộ thì biết khi nào mới đến nhà.

Chung Gia Uyên từ phía sau đi tới, nháy mắt ám hiệu với Chung Đức Vĩnh.

Cô ấy và cô là bạn bè từ thời đại học, do vậy nên muốn cô làm chị dâu của mình, không ít lần giúp anh và cô có cơ hội gặp mặt.

Tuy biết rằng cô và Dịch Kính Nam đã từng có thời gian yêu nhau, nhưng mọi chuyện cũng gói gọn vào trong hai chữ đã từng.

Với lại mấy năm nay hẳn như bốc hơi khỏi trái đất, chẳng liên lạc với bạn bè và cũng không một ai biết tin tức gì về hẳn ngoài ông bà Dịch.

Bình thường mỗi ngày Chung Gia Uyên đều đón đưa bạn thân, nhưng do hiện tại cô ấy phải ra sân bay sang Ý công tác.

Mặc dù có thể cô đưa về nhà, nhưng lại muốn tạo cơ hội cho cả hai tiếp xúc.

- Mình bắt taxi đi về cũng được.

- Hazz, anh hai mình về nhà, đi ngang chung cư của cậu.

Có vấn đề gì đâu, bình thường nào Nhược Liên.

Chung Gia Uyên vừa nói, vừa nắm lấy cánh tay của Hà Nhược Liên lôi kéo ra ngoài, về hướng chiếc xe đang đậu ngoài sảnh tập đoàn và có anh tài xế đứng chờ.

- Gia Uyên...

- Anh hai của mình không có ăn thịt cậu đâu mà sợ, nếu có cũng sẽ chịu trách nhiệm.

Bị Chung Gia Uyên ép buộc ngã vào trong xe, Nhược Liên ngượng ngùng sau câu nói trêu chọc đó, nhìn lên Chung Đức Vĩnh đang bước tới gần và ngã vào chiếc ghế bên cạnh.

Không còn cách nào khác, cô đành đồng ý với hai anh em nhà họ Chung.

- Phiền anh quá tổng giám đốc.

- Anh hai của mình còn khoái nữa.

Gia Uyên cười rộ lên, sau đó giúp đóng kín cánh cửa, cho tài xế nhanh chóng khởi động lái đi như không cho Hà Nhược Liên tìm cách đổi ý.

Con gái mà, được đặc biệt quan tâm thế nào cũng động lòng.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Một tuần sau.

Hôm nay là sinh thần của Chung Đức Vĩnh, giống như mọi năm được anh tổ chức trong khuôn viên Chung Gia.

Hà Nhược Liên đương nhiên được mời tham dự, chẳng những thế chủ nhân bữa tiệc còn đang muốn tạo bất ngờ đặc biệt cho cô. Lúc này, Chung Gia Uyển nắm lấy cánh tay kéo cô ra ngoài khuôn viên để gặp gỡ mọi người.

Do cô không quen với bữa tiệc sang trọng, lại thêm phải đối diện và tiếp xúc với những người có tầng lớp thượng lưu, đi đâu đó khiến cô e dè và mặc cảm về bản thân của mình.

- Nhược Liên!

Chung Đức Vĩnh nhìn ngắm Hà Nhược Liên đắm đuối, tình cảm đặc biệt thể hiện rõ rệt qua ánh mắt và sắc mặt của một chàng trai si tình.

Bao nhiêu năm đơn phương, ngực trái đau nhói khi chứng kiến cô và người bạn thân Dịch Kính Nam hạnh phúc bên nhau.

Anh thích cô, thích trước ngay cả Dịch Kính Nam, nhưng vốn dĩ là một người trăn trối, cục súc và chưa từng có bạn gái nên không biết cách thổ lộ tình cảm của mình với đối phương.

Sau khi nghe con trai bày tỏ nỗi lòng, bà Chung đã từng ngỏ lời với bà Hà bảo rằng muốn kết thông gia, nhưng lúc đó Hà Nhược Liên đang là sinh viên nên bà ấy từ chối.

Chung Đức Vĩnh không trách, có trách thì trách bản thân thiếu bản lĩnh, gặp cô ấp úng chẳng biết bày tỏ tình cảm thế nào, vậy nên Dịch Kính Nam mới có cơ hội bước vào trái tim ấm áp của cô.

Qua hai năm, từng đấu tranh và dằn vặt tâm lý rất nhiều, cuối cùng anh chấp nhận đánh mất tình bạn với Dịch Kính Nam chỉ để theo đuổi cô.

Tối nay, nhân dịp sinh thần năm 27 tuổi của mình, anh sẽ chính thức nghiêm túc tỏ tình với cô.

Hà Nhược Liên ngượng ngịu, cố gắng ngụy tạo thần sắc tự nhiên nhìn mọi người, lãnh tránh ánh mắt ngạt tràn ản tình của Chung Đức Vĩnh.

- Anh hai, anh nhìn như vậy Nhược Liên sẽ sợ đấy.

Chung Gia Uyển huých khuỷu tay vào người của Chung Đức Vĩnh, nhướn mày ám hiệu.

- Xin phép.

Hà Nhược Liên cúi đầu, tiến lại chiếc bàn còn trống ng ồi xuống, cảm thấy ngột ngạt với không khí nơi đây.

Chung Gia Uy ễn chau mày nhìn cô, sau đó nhìn lên anh trai, thái độ chán chường bất mãn ra mặt, lên tiếng:

- Anh vô dụng thật chứ, tỏ tình thôi mà cũng không làm được, đúng là ế bằng thực lực.

- Nhược Liên vừa mới đến, hấp tấp quá anh sợ...

- Để em chống mắt lên xem khi nào anh hành động.

Chung Gia Uy ễn b ữ môi khinh thường, bước lại bàn tiệc có Hà Nhược Liên đang ng ồi để cô không cảm thấy lạc lõng.

Một lúc sau, Chung Đức V ĩnh đi đến v ề phía của cả hai, cúi thấp người lên tiếng nói với cô:

- Có vài người muốn gặp em.

Hà Nhược Liên có chút ngạc nhiên, đôi mắt mở ra to tròn nhìn anh.

Sau đó, anh b ả thêm:

- Quen biết rộng rãi sẽ tốt hơn cho công việc của em.

Hà Nhược Liên băn khoăn cân nhắc, sau đó gật đầu đứng dậy sánh bước cùng với Chung Đức V ĩnh, giao lưu với những tổng tài có tiếng và có quyền, trông họ rất giống một cặp và vô cùng đẹp đôi.

- Luật sư Hà và Chung tổng thật đẹp đôi, hy vọng hai người nhanh chóng cho chúng tôi uống rượu mừng.

Chung Đức V ĩnh mỉm cười vui vẻ với Trương tổng và các vị khách ng ồi gần đó, chỉ riêng Nhược Liên là không thoải mái và đặc biệt khó chịu với sự gán ghép này, định lên tiếng phủ nhận thì anh cướp lời chen ngang:

- Cảm ơn Trương tổng!

Bỗng dưng không gian nơi đây nhốn nháo, các vị khách đột nhiên xoay qua xoay lại xì x ầm bàn tán với nhau, tất cả ánh mắt đều tập trung vào chàng trai đang hiên ngang đi đến.

- Tôi cũng cảm thấy hai người thực sự đẹp đôi!.

Chương 4: 4: Xuất Hiện Sau Tai Nạn

Tôi cũng cảm thấy hai người thực sự đẹp đôi!

Sắc mặt của Hà Nhược Liên thay đổi, giọng nói quen thuộc và trầm ấm tác động mạnh mẽ đến mức chao đảo tinh thần, bờ vai trắng trẻo nõn nã mai đột ngột run rẩy, lập tức xoay người về phía sau.

Đối diện với cô hiện tại là một chàng trai có vẻ đẹp lãng tử và chững chạc, khuôn mặt góc cạnh với vóc dáng cao to rắn rỏi như người mẫu, thần thái lạnh lùng và nguy hiểm hơn hai năm về trước rất nhiều.

Sự xuất hiện của Dịch Kính Nam ở bữa tiệc hôm nay thực sự chấn động, không riêng Chung Vĩnh Sơn và Hà Nhược Liên, những vị khách có mặt tại đây cũng bất ngờ và tò mò không ít.

Sở dĩ từ sau khi hắn gặp tai nạn chẳng có ai nhìn thấy, tập đoàn Dịch Thị suốt hai năm qua đều do ông Dịch và Dịch Đạt Dân, em họ của hắn đi đầu hành.

Có vài thông tin cho rằng nửa đời sau của hắn phải sống đời sống thực vật, ngu ồn khác thì cho biết hai chân bị tổn thương nên đã bị liệt, do mặc cảm và tuyệt vọng nên sống ẩn.

Không gian như đứng yên, đôi mắt to tròn của Hà Nhược Liên chứa đầy lệ cay nhìn đối phương, sau đó tầm mắt dịch chuyển tiến xuống đôi chân mạnh mẽ của Dịch Kính Nam.

Trong nhất thời không thể khống chế được cảm xúc thế nên giọt lệ vội vàng tuôn rơi, nhưng khuôn miệng lại nở nụ cười mừng rỡ.

Lúc này, Chung Gia Uyển chạy đến bên cạnh, vỗ vào tấm lưng cho cô thức tỉnh.

Năm đó cô hoàn toàn không có lỗi, do mặc cảm về xuất thân, cộng thêm

những câu nói cay nghiệt của bà Dịch thì một người mong manh và yếu đuối như cô sao có thể chịu được.

- Kính Nam, hai năm qua cậu ở đâu sao không liên lạc và gặp gỡ với bạn bè.

Lúc hay tin cậu gặp tai nạn, tôi có đến bệnh viện thăm cậu, nhưng khi đó bác sĩ không cho vào phòng.

Một người bạn học tiến đến vỗ vào vai của hắn, Chung Đức Vĩnh lúc này như đang bị phong ấn, đứng đờ một chỗ và sắc mặt cứng đờ nhìn bạn thân. Anh có sai không khi theo đuổi Nhược Liên?

Dù cả hai không chính thức chia tay, nhưng thái độ kiên định của bà Dịch như một lời nói phũ phàng.

Nếu anh có sai, có lẽ do đã ích kỷ không nói ra sự thật với Dịch Kính Nam. Nhưng nếu nói ra, người đau khổ nhất chính là Nhược Liên!

- Cảm ơn cậu, do tôi có chút việc cá nhân nên không liên lạc với tụi cậu.

Hiện tại đã rảnh, hôm nào chúng ta không say không về một bữa.

- Được, nói cho cậu biết một tin vui, Chung thiếu gia của tụi mình sắp đeo gông vào cổ.

Khóe môi của Dịch Kính Nam cong lên, ánh mắt sắc bén nhìn người yêu cũ rồi nhìn sang bạn thân, cất lời đáp lại:

- Tụi mình cũng nên học hỏi cậu ấy đi, sắp già tới nơi vẫn không theo đuổi được người yêu của người ta...à nhầm, chẳng theo đuổi được người mình yêu.

- Cậu trở về khi nào? Phùng Hạo chỉ đang gạt cậu thôi, tôi vẫn còn độc thân.

Chung Đức Vĩnh đi đến thanh minh sau sự cố tình nhầm lẫn của hắn, đứng ngang với Nhược Liên.

Dịch Kính Nam khẽ cười ẩn ý, nhưng sắc mặt bình thường như giữa bọn họ chưa có chuyện gì xảy ra, thư thả đáp lời:

- Về đã khá lâu, do có công việc nên không thể đến gặp cậu, vẫn khỏe chứ?

Phản ứng của anh chậm chạp, mất tự nhiên trả lời:

- Vẫn khỏe! Đôi chân của cậu đã bình phục rồi sao?

Một câu hỏi thật vô ích, nhưng ngoài hỏi như thế anh chẳng biết nên nói gì.

Cả hai từng thân thiết xem nhau như anh em, sau hai năm không liên lạc dần dần trở nên xa cách và nhạt nhẽo đến mức đáng buồn, nhưng đi đâu này do chính bản thân anh đã chọn.

Đột nhiên Dịch Kính Nam bật cười, đôi chân đầy trọng lực và vững vàng tiến đến vài bước chứng minh, vỗ vào bờ vai của anh lên tiếng:

- Không hồi phục thì sao có thể đứng đây.

Âm thanh ngắt quãng đôi ba giây, sau đó hắn rướn người tới trước, tiếp tục cất lên nhưng chỉ đủ Chung Đức Vĩnh nghe được:

- Chúc cậu hạnh phúc với người yêu của tôi nhé, Đức Vĩnh.

Thái độ vẫn ôn hòa, thư thái như trước.

Nhưng trong ánh mắt của hắn đầy sự giễu cợt, đã kích mạnh mẽ vào tinh thần của hai người đối diện.

- Mấy năm không gặp, công việc của cậu thế nào?

Dịch Kính Nam cùng với Phùng Hạo đi đến bàn tiệc, lướt ngang qua Hà Nhược Liên xem cô như một người xa lạ vừa mới gặp lần đầu tiên.

Đôi mắt u sầu mang nhiều nỗi buồn và tâm sự dõi theo bóng dáng của người ấy.

Trôi qua hai năm nhưng tình cảm trong Hà Nhược Liên không hề thay đổi, phai mờ hay dịch chuyển, thậm chí khắc sâu vào tim.

Những vết thương còn in hằn chưa được chữa lành nên hiện tại đã bắt đầu tái phát cơn đau.

- Mình cảm thấy hơi mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi, xin phép!

Chung Gia Uyển níu cánh tay giữ lại khi cô bỏ đi, lên tiếng:

- Nhược Liên, mình đưa cậu về

- Không cần, mình tự về được!

Lần này, Hà Nhược Liên dứt khoát chạy đi ra khỏi khuôn viên và rời khỏi bữa tiệc đang vô cùng náo nhiệt.

Chung Đức Vĩnh nhìn theo, lồng ngực bên trái bắt đầu râm rỉ cơn đau và len lỏi đến tận cùng.

Dự định tỏ tình xem ra nên dẹp bỏ, một lời yêu có lẽ sẽ cất giữ mãi mãi trong lòng..

Chương 5: 5: Yêu L`âm

Một mình bước đi trên đường phố tấp nập xe cộ, từng cơn gió giá lạnh lùa qua thắm thấu vào trái tim nhỏ bé khiến nó trở nên tê dại, cơ thể mảnh khảnh cũng run rẩy từng h`ồi.

Vốn dĩ đã từng nghĩ đến và chuẩn bị tâm lý đón nhận, nhưng khi đối diện quả thật cực kỳ khó khăn.

Hiện tại trong lòng của Hà Nhược Liên có quá nhiều cảm xúc, nằm ngổn ngang không thể sắp xếp trật tự.

Buồn, đau lòng, tổn thương...khi Dịch Kính Nam hiểu l`âm và lạnh nhạt với cô, xem như người lạ thoáng qua trong đời, nhưng đan xen những đi`ều đó là sự vui mừng khi đôi chân của hắn đã h`ồi phục, có thể đi đứng sinh hoạt bình thường, oai phong như trước đây.

Hà Nhược Liên sở hữu một đôi mắt buồn và ướn ắt, hơn hai năm qua hiếm thấy cô cười, cho dù đang cười vẫn thấy trong đáy mắt chưa thực sự vui vẻ.

Cô biết hắn đang hiểu l`âm về mình, nhưng giải thích thế nào đây?

Nói rằng, tất cả đi`ều do bà Dịch gây nên hay sao?

Là bà ta bảo cô tránh xa hắn, sỉ nhục xuất thân và mẹ của cô đủ đi`ều, cho rằng cô không đủ tư cách để bước chân vào Dịch Gia, làm vợ của hắn.

Lúc này, bỗng dưng có một chiếc xe chạy hun hút trên đường, tốc độ nhanh đến kinh khủng, sau đó đập thẳng dừng ngay trước vị trí của Hà Nhược Liên.

Âm thanh phanh bánh gấp gấp đánh thức lý trí đang mơ h`ồ, gây được sự chú ý mạnh mẽ với cô.

Người bên trong chiếc xe nhanh chóng xuất hiện, vẫn là chàng trai năm ấy

nhưng mỗi quan hệ hiện tại đã khác, không còn vui mừng và phấn khởi khi nhìn thấy đối phương.

Dịch Kính Nam nhếch môi, lên tiếng:

- Xem ra em không vui khi nhìn thấy tôi.

- ...

Hà Nhược Liên chôn chân dưới mặt đường, khuôn miệng cứng ngắt chẳng thể thốt lên thành câu, bờ vai nhỏ nhắn của cô run run giữa đêm đông lạnh giá.

- Em có cảm thấy hối hận không khi đôi chân của tôi đã bình phục?

- Kính Nam, nếu anh nghĩ em là loại phụ nữ như thế, vậy em không còn gì để giải thích nữa.

Hà Nhược Liên từng có một niềm tin nhỏ nhoi rằng Dịch Kính Nam sẽ phát hiện vấn đề nằm ngay ở bà Dịch, nhưng xem ra lòng tin của hắn dành cho mẹ mình nhiều hơn những gì đã hiểu về cô.

Cô yêu hắn, khờ khạo trao cả trái tim lẫn thân thể thuần khiết của mình chỉ sau hơn ba tháng chính thức yêu nhau.

Cuối cùng đi đâu cô nhận được là gì, là hai dòng nước mắt tuôn rơi và trái tim chi chít vết thương.

Nhưng nếu hỏi cô có từng hối hận không, câu trả lời sẽ là chưa bao giờ.

- Giải thích? Giải thích việc gì khi người chủ động cắt đứt liên lạc chính là em? Em chê tôi tàn tật, không thể chăm lo cuộc sống của em, làm em xấu hổ khi có người yêu và hôn phu tương lai như tôi.

Em nghĩ chỉ cần không liên lạc là mình thoát khỏi tôi sao, không đơn giản như thế đâu Hà Nhược Liên.

Khi vừa tỉnh lại sau một tháng hôn mê, người hắn cần nhất chính là cô, Hà Nhược Liên.

Ngày lại ngày trôi qua, một tuần ở trong bệnh viện vẫn không thấy cô xuất hiện, liên lạc cũng chẳng được.

Khi đó, hắn luôn trong trạng thái mong ngóng cô đến.

Lúc đó cô đang ở đâu?

Cô vui vẻ ăn uống bên cạnh Chung Đức Vĩnh, người bạn thân của hắn.

Ca phẫu thuật đầu tiên thất bại, hắn tuyệt vọng cho rằng mình phải ngẫ xe

lăn vĩnh viễn.

Gần hai năm trong một cuộc hành trình vô vàn khó khăn và đau đớn, đến cuối cùng hắn vẫn không bỏ cuộc, ý chí mạnh mẽ thúc giục khiến Dịch Kính Nam quyết tâm đấu tranh tới cùng để có thể đứng lên.

- Em chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy, nhưng một khi anh đã khẳng định thì em sẽ chọn sự im lặng.

Giọt nước mắt uất ức của Nhược Liên lăn dài xuống khuôn mặt xinh đẹp, nhưng nó chỉ khiến Dịch Kính Nam càng thêm khinh bỉ, cảm thấy phụ nữ thực sự đáng sợ, diễn kịch hay đến mức nếu hắn yếu lòng sẽ tin tưởng đó là thật lòng.

Hai năm hắn không lộ diện trước Hà Nhược Liên và ở Mỹ đi đầu trị, nhưng luôn có người theo dõi và báo cáo với hắn những tin tức về cô, thậm chí có những hình ảnh được chụp tại khách sạn, hay những lần cô và Chung Đức Vĩnh cùng nhau ra sân bay đi nước ngoài.

Giọng nói đầy mỉa mai vang lên:

- Hay do mọi chuyện quá rõ ràng nên em không còn gì để biện minh? Hà Nhược Liên, tôi yêu lần em thật rồi!

- ...

- Tôi luôn luôn cho rằng em là một cô gái đơn giản và tình cảm em dành cho tôi là thật lòng.

Phải biết ơn vụ tai nạn năm đó, nhờ vậy tôi mới có thể nhìn rõ bản chất thật trong con người của em.

Như có thứ gì nghẹn ứ ở cổ họng, làm cho Hà Nhược Liên cảm thấy khó thở vô cùng, khó khăn phát ra âm thanh.

Lời nói vô tình và tàn nhẫn nhưng như thế Dịch Kính Nam vẫn chưa hài lòng, thoả mãn mục đích trả thù của mình, hắn đâu dễ dàng buông tha khi nghĩ bị cô cầm hai chiếc sừng to tướng trên đầu, dứt khoát bóp lấy cánh tay của cô lôi kéo và đẩy vào trong xe.

- Kính Nam, anh định đưa em đi đâu?

- Ôn lại kỷ niệm khó quên của hai chúng ta, em vẫn còn nhớ chứ?

Dịch Kính Nam nhếch môi cười đều, đóng mạnh cánh cửa giam giữ Hà Nhược Liên ngẩng ở ghế lái phụ.

Sau đó, hần nhanh chóng vòng qua ghề lái khởi động..

Chương 6: 6: Cái Giá Của Sự Phản Bội

Chiếc xe dừng lại ngay trước cửa sau của một khách sạn cao cấp mang tên Nam Đỉnh, Dịch Kính Nam lập tức bước xuống, vòng ra bên kia mở cánh cửa xe.

Lúc này, Hà Nhược Liên không muốn rời khỏi, bàn tay lạnh ngắt bấu chặt lấy chiếc váy.

Nhưng đã đến đây, việc bảo hấn dừng lại ý định khốn nạn e là rất khó.

Thế nên chẳng đợi cô tự nguyện hấn đã bóp lấy cánh tay kéo ra, lôi cô xông xộc vào trong và ném luôn chìa khóa xe cho bảo vệ.

Cô phản kháng, gỡ bỏ bàn tay của hấn, nhưng với chút sức lực yếu ớt của người con gái thì làm sao có thể thoát khỏi?

- Kính Nam, anh dừng lại đi... mau buông em ra.

Ánh mắt kiên định nhìn thẳng hướng đi, lý trí không hề xao động và tốc độ đôi chân di chuyển nhanh dần, vào thang máy lên phòng VIP đặc biệt của mình.

- Kính Nam, giữa hai chúng ta đã kết thúc từ lâu.

Dịch Kính Nam tựa cơ thể về sau, ôm chặt chiếc eo nhỏ nhắn của Hà Nhược Liên kéo sát vào người, đôi mắt cong lên vui vẻ, hỏi:

- Kết thúc khi nào sao tôi không biết nhỉ?

- Anh...

- Cũng đâu phải lần đầu tiên hai ta đến đây, em ngại cái gì?

Không ngại, còn gì đâu nữa mà ngại, đi đâu quý giá nhất của người con gái cô đã trao cho hấn, vậy thì còn thứ gì đáng mất mát hơn nữa đâu.

Chỉ là thời gian sau hấn sẽ có vợ, cô đâu không phải là cô, chính là cô gái cô gặp ở bệnh viện vào hơn hai năm về trước ngày hấn xảy ra tai nạn.

Vậy thì cả hai tiếp tục mối quan hệ này để làm gì? Để cô không thể quên hẳn, nỗi đau khắc sâu vào tim thêm một chút hay là đi đâu chi?

Thang may lúc này mở ra, thần trí của Hà Nhược Liên đang mờ mịt thì đột nhiên cánh tay thon nhỏ lần nữa bị bóp chặt và kéo đến căn phòng dành riêng cho hắn, chẳng có một chút nâng niu hay trân trọng như những lần trước.

Cánh cửa được khép kín, không gian thu lại ở chốn riêng tư.

Lúc này, đôi môi của cô bị người đối diện thô bạo chiếm lấy, để tấm lưng mảnh mai áp sát vào bức tường, chiếc lưỡi tinh tế càn quét vào bên trong khoang miệng chứa mật ngọt ái tình, hơi nóng phả ra và mùi rượu từ cơ thể của Dịch Kính Nam làm cô bấn loạn mà giãy giụa thoát khỏi.

- Từ chối cái gì, em từng thích lắm mà, r3n rỉ phóng túng dưới thân của tôi.

Hay em lo lắng, sợ sau vụ tai nạn tôi không còn khả năng giúp em thoải mái.

Yên tâm đi Hà Nhược Liên, tôi chắc chắn không thua kém Chung Đức Vĩnh bất cứ đi đâu gì.

Đêm nay em có thể cảm nhận, so sánh và đánh giá!

Khuôn mặt của Hà Nhược Liên căng cứng, ánh mắt chăm chú nhìn vào đôi mắt tàn độc của hắn, bàn tay trở nên vô lực mà buông xuôi.

Thì ra những câu nói của Dịch Kính Nam anh ở bữa tiệc khi nãy đi đâu có ngụ ý sâu xa.

- Anh nghĩ em và Chung tổng đang yêu nhau?

- Không phải như vậy sao?

Dịch Kính Nam nhếch môi cười khẩy, chống một tay vào bức tường ngang với thái dương của cô, bàn tay còn lại nâng khuôn mặt diễm ái đẹp đẽ lên cao, hắn nói tiếp:

- Em chê tôi, tìm một bến đỗ khác tốt hơn cho tương lai, nhưng tại sao lại là bạn thân của tôi?

Hai giọt nước mắt tuôn trào, chảy dài vào mép tai.

Tại sao có thể nghĩ cô như thế, cô quyết định xin việc ở Chung Thị xuất phát từ cô bạn thân Chung Gia Uyển, ngoài công việc cô chưa từng tiếp xúc gần gũi với Chung Đức Vĩnh, những lần được anh đưa về cũng luôn giữ khoảng cách, xưng hô đúng mực giữa ông chủ và nhân viên.

Gần ba tháng theo đuổi, nửa năm chính thức yêu nhau, thời gian khá lâu chẳng lẽ Dịch Kính Nam anh không hiểu tính cách và con người của cô một chút nào sao?

- Anh đừng nói nữa, em xin anh đừng nói nữa!

Hà Nhược Liên dùng hết sức đẩy mạnh đối phương, sau đó chạy đi muốn rời khỏi nơi đây, không muốn tiếp tục đối diện với hắn để nghe những điếu oan ức về mình.

Nhưng bàn tay vừa đặt vào cần gạt ổ khóa thì cơ thể đã bị tóm lại, đôi tay rần rỏi của hắn bế ngang cô lên giam giữ, tiến đến chiếc giường rộng rãi trắng tinh ở giữa căn phòng sang trọng, đẳng cấp quý tộc.

Hung hăng cưỡng ép Hà Nhược Liên nằm xuống dưới giường, Dịch Kính Nam cưỡi lên trên cơ thể mảnh mai.

Lúc này, cô phản kháng quyết liệt, lắc đầu lung tung, hai chân giãy giụa đến rơi cả đôi giày cao gót, những vẫn không thành công thoát được sự kìm chặt của hắn.

- Kính Nam, anh nghĩ em như thế, vậy tại sao còn muốn làm chuyện này?

- Đơn giản là tôi không cho phép hai người hạnh phúc, đây chính là cái giá của sự phản bội!

Sắc mặt của Dịch Kính Nam sa sầm tối đen, ánh mắt hung bạo xoáy sâu vào đôi mắt đã đỏ cay của Hà Nhược Liên, cười lạnh cất tiếng:

- Khá khen cho sự diễn xuất nhập tâm này của em.

Toàn thân của Hà Nhược Liên trở nên vô lực, ánh mắt mơ màng nhìn vô định, mặc cho người đàn ông phía trên bừa bãi xuống cơ thể của mình.

Dịch Kính Nam hôn cô, lung tung khắp nơi da thịt mịn màng và trắng ngần như ngọc.

Bàn tay luồn ra sau lưng kéo dây kéo của chiếc đầm, nhanh chóng phủ lên bầu ngực to tròn trực tiếp nhào nặn méo mó.

Môi lưỡi thay phiên nhau làm việc, hết giày xéo đôi môi sang gặm nhấm xương quai xanh và liếm láp chiếc cần cổ, hiện tại đã tiến xuống ngậm cắn nh* hoa đỏ hồng xinh xắn.

Hai năm trước Hà Nhược Liên chịu sự sỉ nhục của bà Dịch, hai năm sau cô chịu sự giày vò của Dịch Kính Nam.

Những đi ầu đó đối với một cô gái luôn nghĩ cho người khác, chịu thiệt thòi và ảm ức hơn hai năm qua, liệu có xứng đáng nhận lấy hay không?.

Chương 7: Ôn Lại Kỷ Niệm

Chiếc váy đã bị Dịch Kính Nam kéo ra khỏi cơ thể, quần lót còn lại cũng bị hắn cởi sạch, hiện tại không còn bất cứ thứ gì che chắn, lỏa lồ trước ánh mắt ma mị nóng rực của hắn.

Trôi qua hai năm, nhưng thân hình của Hà Nhược Liên không hề thay đổi, vẫn đẹp và hoàn hảo như ngày đó.

Da thịt trắng mịn không tì vết, tuy có chút gầy ốm nhưng những chỗ nên to vẫn đầy đặn và đặc biệt quyến rũ.

Hắn hận cô, luôn hỏi tại sao lại phản bội tình cảm của hắn như vậy.

Dù mọi chuyện có tồi tệ đến mức nào, hắn sẽ vì cô mà cố gắng vượt qua, cho còn một hơi thở tàn yếu hắn cũng đấu tranh tới cùng.

Hắn từng hứa bên cạnh chăm sóc, yêu thương và chung thủy với cô một đời, nên hắn đâu dễ dàng bỏ cuộc, làm người thất hứa.

Những lời nói hoa mỹ đó chẳng phải chỉ để tán tỉnh hay dụ dỗ, gạt gẫm, mà nó đều xuất phát từ trái tim chân thành của hắn.

Những ngày đầu không liên lạc được, có biết hắn lo lắng cho cô đến nhường nào, nghĩ cô bị bệnh hay xảy ra đi đâu gì.

Nhưng không, lúc hắn buồn chán không yên, tìm cách trốn viện tìm gặp thì khi đó cô đi ăn vui vẻ bên Chung Đức Vĩnh.

Lúc đó, có mấy ai biết lòng hắn hệt hẫng, trái tim đau đớn đến bao nhiêu? Hà Nhược Liên nằm dưới thân hắn hoàn toàn không cử động, nhúc nhích hay chống cự, trong mắt phủ lên hơi sương mờ ảo vô hồn.

Dịch Kính Nam tháo bỏ những thứ trên thân thể của chính mình, trút hết xuống nền.

Hắn tiếp tục hôn cô trong yên lặng, phủ lên bờ môi căng mọng ngầu ngiến.

Hương vị ngọt ngào này suốt hai năm qua hắn nhưng nhớ, thềm thềm và sinh ra khổ hận khôn nguôi.

Bàn tay đung chạm từng nơi nhạy cảm, dò vuốt thân thể trần trụi của cô gái, sau đó bàn tay ban rộng hai chân chui vào khu vườn bí ẩn mơn mướt, non mềm và ấm nóng.

Nụ hôn rơi xuống bầu ngực đầy đặn, một bên tác động xoa xoa nắn nắn mạnh bạo, bên còn lại nghỉ ngơi ngắm nh* hoa uốn lên và dùng đầu lưỡi trơn ướt liếm láp, sau đó há miệng cắn phập như thưởng thức một cái bánh thơm ngon.

Để bản thân ở giữa hai chân của Hà Nhược Liên, hai bộ phận sinh dục nam nữ cọ sát vào nhau khiến hơi thở có chút khó khăn lưu thông.

Dị vật nam tính của người đàn ông cứng nóng rực, hiện ngang mạnh mẽ chọt vào vùng cấm địa đã rỉ ra ít ỏi d.âm thủy.

- Em vẫn còn nhớ cảm giác sung sướng này chứ, Hà Nhược Liên?

Dịch Kính Nam khẽ cười nguy hiểm, hắn lại hỏi:

- Có phải em đang cảm thấy rất sự.ợ.ng, nơi đây đã sự.ợ.ng c.ứ.ng lên rồi?
Hắn vừa nói, nhưng cũng vừa hành động.

Hai ngón tay thon dài ranh ma của hắn kẹp lấy đầu ngực nhạy cảm kéo giãn, vẫn chưa đủ, hắn dùng hai đầu ngón tay ma sát đến mức tê dại, sung phù.

Hà Nhược Liên thở dốc dồn dập, vừa đau vừa kích thích, nhu cầu sinh lý bình thường ẩn sâu lúc này trở dậy mãnh liệt trước người cô yêu.

Dịch Kính Nam cười khẩy, từng ngón tay lả lướt, chất giọng khàn đục vang lên:

- Điêu Chung Đức Vĩnh làm được, dĩ nhiên tôi cũng làm được, nhưng chưa chắc cậu ta đã biết những chỗ đặc biệt nhạy cảm của em.

- Kính Nam, giữa em và Chung tổng không có mối quan hệ gì cả, anh đừng hiểu lầm anh ấy.

- Hiểu lầm hay không, tôi đủ thông minh để nhận biết.

Sau đó, Dịch Kính Nam quỳ lên trên giường, bành hai chân của Hà Nhược Liên mặc cho cô cố gắng khép lại.

Nơi đó nhạy cảm lúc này bại lộ trước hắn, hai cánh hoa nở rộ phấn hồng tự nhiên đẹp đến chẳng thể rời mắt, phía trên có những sợi lông tơ mềm mượt dính chút ít mật dịch bôi trơn.

Nếu đàn ông đã một lần lầm lỡ sa ngã, sẽ đắm đuối cả đời không quên. Chẳng thể tiếp tục nhẫn nhịn, hắn cắn lấy cựa vật căng chướng hung tợn cố ý chà sát vào cửa động hoa huệ. t chặt hẹp của cô, sau đó dứt khoát nhấn vào bên trong sâu thẳm, thành công xâm nhập sau hơn hai năm không đụng chạm.

Đau...

Đó chính là cảm giác của Hà Nhược Liên lúc này, đau như lần đầu cô trao cho hắn, nhưng khi đó chỉ đau đớn ở thể xác những giây phút đầu tiên.

Còn hiện tại, không những thể xác, trái tim của cô như anh bị đâm nát, tổn thương đến mức đã vô cảm với hoàn ái, chẳng có một loại xúc cảm nào nữa.

- Hừ...

Dịch Kính Nam sung sướng kích động tinh thần, phấn khích rõ ràng thể hiện qua sắc mặt và ánh mắt đỏ ngầu nhuốm màu dục vọng.

Hắn luân động, đưa đẩy, đâm thọt không ngừng nghỉ để đón nhận khoái lạc cho riêng mình, không hề quan tâm đến người con gái dưới thân hắn thống khổ bao nhiêu.

- Được tôi chơi có thích không, Hà Nhược Liên?

- ...

- Tôi và cậu ta, ai làm em sướng hơn?

Đôi mắt của Hà Nhược Liên đỏ au nhìn mông lung, dần dần mờ mịt do sương phủ kín, giọt lệ trào ra chảy vào chân tóc, chậm rãi khép lại mí mắt cam chịu sự tổn thương cho riêng mình.

- Đêm nay, tôi sẽ ôn lại những kỷ niệm của hai chúng ta!.

Chương 8: 8: Yêu Bao Nhiêu Hận Bấy Nhiêu!

Thời gian đã trôi qua mấy giờ đồng hồ, nhưng Dịch Kính Nam vẫn cứ dai dẳng hành hạ thân xác của Hà Nhược Liên đủ loại tư thế khi trước cả hai từng thực hiện.

Năm đó, chưa công khai, cả hai cũng còn khá trẻ để làm ba mẹ và cô đang đi học nên mỗi lần thân mật hẳn đều sử dụng biện pháp an toàn.

Đêm nay, không biết hẳn suy tính đi đâu chi, nhưng bao nhiêu tinh dịch phun ra đầu bắn thẳng vào bên trong.

Trên chiếc giường rộng rãi và sa hoa của khách sạn cao cấp, chăn gối lộn xộn tứ tung, ga giường nhăn nhúm, phía dưới phần mông của cô ướt đẫm nhựa nhựa một vũng.

Trải qua mấy trận nhưng những động tác chuyển động nhấp hồng của hắn vô cùng mạnh mẽ và dẻo dai, sức lực nam nhi chẳng thể xem thường, phong độ chỉ có đi lên chứ không hề giảm sút sau vụ tai nạn nghiêm trọng. Vòng ba căng tròn được chống lên cao, chiếc eo thon thả được hắn vịn lấy để dễ dàng thâm nhập.

Hà Nhược Liên kiệt sức mà nằm bẹp dưới giường, úp mặt vào gối.

Hoa huyệt bị cựa lo ng to lớn nóng rực hung hãn tấn công, va chạm kịch liệt và mạnh bạo thế nên đã sưng phồng đến xót xa.

Trong không gian tĩnh mịch chỉ nghe tiếng thở dốc của Dịch Kính Nam và âm thanh những lần cọ sát, hết lần này đến lần khác hẳn đạt được cực khoái, tinh thần vui sướng chẳng có đi đâu gì sánh bằng.

Đang nằm sắp yên ổn, bỗng nhiên cơ thể mềm nhũn của Hà Nhược Liên bị hắn lật ngược trở lại, du.ơ.ng v@t đàn ông lúc này vẫn vươn dài nghênh ngang, tiếp tục cắm vào nơi ẩm ướt để xoa dịu sự nóng bỏng của hắn.

- Ứm...

Hà Nhược Liên đau đớn uốn cong phần thân trên, ứa ra hai dòng nước mắt mặn đắng, đắng như chuyện tình yêu của cả hai, bắt đầu bằng đở mắt và kết thúc bằng đở mắt.

Hạnh phúc chẳng được bao nhiêu ngày, nhưng đau thương phủ lên cuộc đời của cô suốt hơn hai năm qua, chìm đắm trong sự nhớ nhung và những kỷ niệm.

Riêng phần hấn cũng chẳng dễ chịu hơn, nỗi đau thể xác khi trải qua hai cuộc phẫu thuật, nhiều lần bất lực sau những lúc chật vật tập đi, có những đêm hấn lặng lẽ một mình đến gần sáng, tâm trí đặt trọn vẹn lên cô gái hấn yêu.

Nếu những ngày hấn thức dậy đầu nhìn thấy cô thì vui biết bao nhiêu.

Nếu những lúc hấn ngã quỵ dưới nền có cô bên cạnh giúp đỡ thì an ủi biết mấy.

Nếu, cũng chỉ là nếu!

Đáy mắt của Dịch Kính Nam hấn lên tia máu trông rất hung bạo, tốc độ công kích cuồng dã chẳng chút tiết chế h@n muốn để người phụ nữ của mình cảm thấy thoải mái.

Nhưng đây mới chính là mục đích khốn nạn của hấn, phải hành hạ và chà đạp đến thân tàn ma dại mới xứng đáng cho một kẻ phản bội.

Hấn yêu bao nhiêu, thì hận bấy nhiêu!

Đôi gò bông căng tròn đung đưa, nảy lên nảy xuống sau những lần động thân điên cuồng của hấn.

Lúc này, hấn đưa tay nắm lấy một bên bầu ngực của Hà Nhược Liên, thô lỗ nắn bóp, bên dưới vẫn đều đặn khuấy đảo.

Đau và chỉ có đau, ngoài ra cô chẳng cảm nhận được điều gì khác.

Tưởng chừng cả hai đã chấm dứt vào ngày kinh hoàng năm đó, đường tình chia đôi ngã lối hai phương, kết thúc nhưng đâu ngờ rằng để bắt đầu chuỗi ngày đau thương.

Sau này, cô làm sao dám yêu ai khi tổn thương trong tim đã quá nhiều?

Ngọn lửa d*o vọng dâng lên đến đỉnh điểm, thiêu đốt tâm trí của Dịch Kính Nam.

Hắn tiếp tục xoay chuyển thân thể cho Hà Nhược Liên nằm nghiêng, sau đó nâng một chân của cô gác lên bờ vai rắn chắc, bộ phận sinh d*o giữa nam nữ lần nữa hòa nhập gắn kết vào nhau.

Chẳng biết qua bao lâu, cuối cùng Dịch Kính Nam cũng chịu dừng lại hành động đê tiện của mình.

Hà Nhược Liên nằm sấp trên giường chẳng có bất cứ thứ gì che chắn, thân thể trần tru*ng đ*o ửng không hề động đậy, đôi mắt vô cùng đau rát nhưng giọt lệ không ngừng tuôn rơi.

Người đàn ông có yêu hay không đều thể hiện tất cả qua hành động mỗi lần cả hai thân mật.

Nếu yêu, sẽ nằm bên cạnh ôm ấp nâng niu trong lòng, quan tâm hỏi han cảm xúc, đặc biệt dành lời cảm ơn và trân trọng cô gái của mình.

Không yêu, cũng dễ dàng nhận ra thôi, giống như cách Dịch Kính Nam đối xử với cô hiện tại.

Lúc này, hắn trở ra từ phòng tắm của khách sạn, nhặt lại quần áo mặc vào. Xong xuôi, hắn xoay người nhìn xuống Hà Nhược Liên chẳng chút lay động, lạnh lùng lên tiếng:

- Nhớ uống thuốc tránh thai.

- ...

- Ngày mai làm đơn nghỉ việc ở Chung Thị và nộp hồ sơ xin việc vào Dịch Thị, ngoan ngoãn nghe lời, đừng để tôi nhắc nhở nhiều lần.

Dứt câu, Dịch Kính Nam lập tức bỏ đi, ra khỏi căn phòng VIP đặc biệt dành riêng cho hắn.

Nam Đỉnh là khách sạn của hắn, nơi đây rất gần với Dịch Gia nên đâu có nhu cầu sinh hoạt ở đây, chủ yếu chỉ để kinh doanh.

Nhưng sau khi cả hai yêu nhau và tiến xa hơn trong mối quan hệ, thế nên đã có căn phòng này.

Chỉ còn một mình với nỗi đau đớn giằng xé, từ trong tim đến bên ngoài thể xác.

Hà Nhược Liên bỗng nhiên nức nở thành tiếng thê lương một mình.

Đâu có ai nghe, cũng chẳng ai thấu!

Ring ring ring.

Điện thoại reo lên trong chiếc túi xách nằm lãnh lẻo dưới nệm, Hà Nhược Liên gắng gượng ngẩng dậy, cơ thể yếu ớt lê lét từng bước đi đến.

- Con nghe ạ.

- [Nhược Liên, trễ rồi, sao con chưa về?]

Hà Nhược Liên tủi thân nhiều hơn sau khi nghe được giọng nói của bà Hà, nhưng cô cố gắng nén lại cảm xúc, hít lấy một hơi trả lời:

- Dạ đêm nay con ngủ lại với Gia Uyên, con quên gọi về cho mẹ.

- [Sao lại ngủ lại, con gái không được qua đêm nhà người khác, còn có Chung thiếu gia nữa.

]

- Do con có uống rượu, xin lỗi mẹ!.

Chương 9: 9: Chàng Trai Tốt

Sáng sớm hôm sau, Hà Nhược Liên trở về nhà như bình thường.

Mặc dù trong lòng như đã chết, nhưng cô vẫn cố ngụy tạo nụ cười và thần sắc tự nhiên cho bà Hà yên tâm.

- Mẹ, con mới về, mẹ chưa đến Chung gia sao?

Vừa mở cửa vào trong, đã thấy bà Hà nghiêm nghị ngồi ở sofa, trạng thái như đang đợi chờ cô về.

Thật ra, đêm hôm qua cô đã gọi điện cho Chung Gia Uyển nhờ giúp và dặn dò kỹ lưỡng, hy vọng bà sẽ không phát hiện rằng cô nói dối, nếu không cô chẳng biết giải thích thế nào.

- Nhược Liên, con là con gái, sau này không được qua đêm nhà của người khác, mọi người sẽ đánh giá về mình.

- Dạ, con biết rồi, cũng do Gia Uyển không cho con về.

Hà Nhược Liên đi đến sofa ngồi xuống cạnh bà Hà, hiện tại cô chỉ còn mẹ là người thân duy nhất, động lực để cô tiếp tục phấn đấu và gắng gượng chống chọi với mọi điểu khắc nghiệt, nếu không cô đã giữ bỏ tất cả chọn chốn bình yên nương nhờ.

Từ khi chính thức được nhận việc tại tập đoàn Chung Thị, cô đã bảo bà ấy nghỉ việc, tiền lương đủ để trang trải cuộc sống không muốn cho mẹ mình cực khổ và mệt nhọc.

Nhưng bà Hà không chịu, bảo rằng khi nào cô kết hôn và sinh con thì bà sẽ ở chăm cháu và phụ giúp, còn hiện tại vẫn muốn đi làm vừa đỡ buồn và vừa kiếm thêm thu nhập.

Lúc này, bà nắm lấy đôi tay đang lạnh lẽo của cô ủ ấm vào lòng bàn tay của mình, lên tiếng:

- Nhược Liên, con cũng 24 tuổi rồi, nên nghĩ đến chuyện kết hôn.

Nhắc đến chuyện lập gia đình, hốc mắt của Hà Nhược Liên đỏ au, trong đầu lập tức xuất hiện hình bóng của Dịch Kính Nam, những đi đầu xảy ra đêm qua không phai mờ trong tâm trí của cô dù chỉ một nét.

Thấy cô im lặng, bà Hà lại nói:

- Mẹ thấy Chung thiếu gia hình như có tình ý với con, cậu ấy cũng là một chàng trai tốt và đàng hoàng.

Bà Hà không muốn ép buộc Nhược Liên, càng không bắt chấp đẩy con gái của mình vào làm dâu Chung Gia, mọi việc đều do bà Chung gợi ý.

Hơn ba năm về trước bà ấy đã từng ngỏ lời một lần, muốn hỏi cưới cô cho Chung Đức Vĩnh.

Mấy hôm nay, bà ấy tiếp tục nhắc đến, nếu được sẽ kết hôn luôn trong năm nay vì cả hai thực sự trưởng thành và có công việc ổn định.

Ai chẳng muốn gả con gái của mình vào gia đình giàu sang, quyền quý để nương nhờ tấm thân sau này.

Lại thêm nhiều năm làm việc nơi đó, bà quan sát nhận thấy ông bà Chung và Chung Đức Vĩnh thực sự tử tế, không phân biệt giai cấp và môn đăng hộ đối.

- Mẹ à, con chưa muốn kết hôn và với Chung tổng thì càng không thể.

Sao có thể được khi Dịch Kính Nam và Chung Đức Vĩnh là bạn bè thân thiết nhiều năm, hai năm qua vốn dĩ nhận biết anh có tình cảm đặc biệt với mình, Chung Gia Uyển liên tục đẩy thuyềm cho cả hai cặp bên nhưng cô luôn tránh né.

- Sao lại không, Nhược Liên?

Hà Nhược Liên cố tình lảng tránh ánh mắt đang thăm dò của bà, trả lời:

- Con không có tình cảm.

- Từ từ tìm hiểu, mẹ nghĩ sẽ có tình cảm nhanh thôi.

Chưa cho đối phương cơ hội yêu đương, sao lại vội vàng bảo rằng không có tình cảm được.

- Không thể đâu mẹ.

Hà Nhược Liên lắc đầu, trong lòng ngập tràn chua cay.

Chưa thể quên được người cũ thì làm sao có thể tiếp nhận tình cảm của người mới, trái tim chứa đầy hình bóng của Dịch Kính Nam thì đâu có vị trí cho người khác chen vào.

Vậy mà hắn không hiểu, gán ghép những đi đâu cô chưa từng nghĩ qua.

Đến hiện tại, cô chẳng hiểu lý do tại sao hắn cho rằng cô và anh đang yêu nhau, không lẽ hắn nghĩ cô đến Chung Thị làm việc là để quyến rũ anh ấy? Dù sau này cô có mở lòng yêu đương, người đó cũng chẳng thể là Chung Đức Vĩnh!

Tám giờ sáng, giống như mọi ngày trong tuần, Chung Gia Uyển đậu xe bên dưới chung cư của Hà Nhược Liên đang sinh sống, đợi chờ cô xuống để cùng nhau đến tập đoàn Chung Thị.

Lúc này, cô chậm rãi bước tới do toàn thân đang đau nhức và ê ẩm.

Mở cánh cửa xe ngồi vào bên trong, thắt dây an toàn và sau đó nằm dựa về sau thành ghế.

Ánh mắt đờ đẫn vô hồn, thần sắc trông mệt mỏi vô cùng.

- Cậu bị sao vậy? Tối qua đi đâu không về?

-...

Hà Nhược Liên trả lời bằng những giọt nước khế rơi, Chung Gia Uyển tức giận đập tay vào vô lăng, nâng giọng:

- Cậu quên anh ta đi, yêu đương gì tâm này nữa.

Đêm qua đã thấy nghi ngờ, Nhược Liên bỏ đi khoảng 15 phút thì hắn cũng rời khỏi bữa tiệc, bảo rằng có công việc đột xuất.

- Nếu mình làm được, mình đã không đau khổ thế này.

Tình yêu đầu đời của người con gái, muốn quên dễ dàng đến vậy sao?

Hà Nhược Liên dùng tay lau sạch nước mắt dính trên khuôn mặt, nhìn qua Gia Uyển lên tiếng:

- Đi làm thôi, chuyện gì rồi cũng sẽ có ngày kết thúc.

- Cậu đã nói lý do tại sao năm đó cắt đứt liên lạc với anh ta chưa?

Hà Nhược Liên lắc đầu trả lời, cô ấy lại nói:

- Tại sao không nói? Cậu ngốc vừa vừa phải phải thôi Nhược Liên, nghĩ cho người khác rồi ôm thiệt thòi và tổn thương về cho mình.

Phải cho anh ta biết lòng dạ của mẹ anh ta nham hiểm thế nào, phu nhân thanh cao mà tâm địa độc ác, lén lút chia rẽ tình yêu của người khác và còn dám hăm dọa cậu không được nói ra nữa chứ.

- ...

- Thôi bỏ đi, nói ra biết đâu anh ta lại nghĩ cậu bịa chuyện bêu xấu và đổ thừa cho mẹ anh ta.

Loại người không biết suy nghĩ nói gì cũng vô ích, lúc bị tai nạn chắc rớt não luôn rồi..

Chương 10: 10: Bạn Thân

Dịch Kính Nam trở lại tập đoàn đi đầu hành sau hơn hai năm ở ẩn đi đầu trị, nhân viên vô cùng bất ngờ và vui mừng khi thấy hắn xuất hiện, những lúc có cơ hội liền âm thầm nhìn ngắm nhan sắc cuốn hút hiện tại của tổng giám đốc.

Năm 22 tuổi, sau khi du học trở về, hắn đã tiếp quản công việc thay cho ông Dịch.

Tuổi trẻ nhưng tài cao, hắn đã dùng thực lực của mình chứng minh cho chú hắn tâm phục khẩu phục, chứ không phải dựa vào hắn là cháu đích tôn Dịch Gia.

- Anh Nam, trở về sao không nói cho em hay?

Cuộc họp kết thúc, hiện tại trong phòng chỉ còn Dịch Kính Nam, Lãnh Phong trợ lý của hắn và Dịch Đạt Dân.

Hắn nhếch môi cười khê, thông thả tựa lưng về sau chiếc ghế quyển lựa, bàn tay đưa lên đẩy mắt kính cận trên khuôn mặt của mình, trả lời:

- Tạo sự bất ngờ cho em.

Dịch Đạt Dân cười lớn để che lấp sự sượng sùng của bản thân, vốn dĩ cả hai không thân thiết như những anh em họ khác, có thể gọi là bằng mặt chứ không bằng lòng.

- Bất ngờ thật.

Hai năm qua, ngoại trừ ông bà Dịch, chẳng một ai biết tình trạng của hắn thế nào.

Sáng nay, Dịch Kính Nam đột ngột xuất hiện, khiến cho người em họ này ngạc nhiên đến cả người tê cứng.

- Lãnh Phong, chuẩn bị xe, tôi đến gặp Trình Hách một chút.

Dịch Kính Nam dũng mãnh đứng lên, đôi chân sấn chắc đày lực, khuôn mặt tỏ ra nguy hiểm khôn lường, cố tình nhắc đến cảnh sát trưởng Trình Hách, cũng là bạn học từ thời cấp hai của hắn đến nay.

Nghe vậy, sắc mặt của Dịch Đạt Dân lập tức thay đổi, trong lòng sốt ruột và bất an đủ đi ầu.

Buổi chiều, chỉ còn 30 phút nữa đã đến giờ tan làm.

Bất ngờ, Dịch Kính Nam xuất hiện tại tập đoàn Chung Thị.

Không giống như những lần trước, trực tiếp lên phòng làm việc tìm Chung Đức Vĩnh, hắn lại ngồi ở ghế sofa tại sảnh, phong thái chín chắn và uy nghiêm của một thiếu gia có tiếng.

Đến giờ tan làm, nhân viên trong tập đoàn lần lượt ra về, lướt ngang qua hắn ai cũng phải lén nhìn, hy vọng được hắn chú ý.

Giống như mọi ngày, Chung Gia Uyển và Hà Nhược Liên cùng nhau đi về, vừa bước ra khỏi thang máy cả hai đã nhìn thấy hắn, rồi bất giác nhìn nhau.

Dịch Kính Nam đứng lên tiến đến đối diện với cả hai, không chần chừ nắm lấy cổ tay của cô, kéo ngược trở vào thang máy.

- Dịch Kính Nam, anh đang làm gì vậy, tôi gọi bảo vệ bây giờ.

Chung Gia Uyển cao giọng quát thảng, nhanh chóng chụp lấy cánh tay còn lại của Hà Nhược Liên giữ lại, bảo vệ bản thân không cho hắn tiếp tục ức hiếp.

- Buông ra!

Ánh mắt của Dịch Kính Nam vẫn cố định một hướng, sát khí quẩn quanh bao vây cơ thể nam tính, cô hoàn toàn có thể nhận ra được đi ầu đó.

- Anh đừng hòng ức hiếp Nhược Liên.

- Như thế nào được gọi là ức hiếp?

Chung Gia Uyển trừng mắt, bờ môi mím chặt tức giận vô cùng.

Trong khi anh hai của cô đẹp trai, phong độ, dễ thương, hiền lành vậy mà Nhược Liên không yêu, lại dâng trái tim chân thành cho một tên cà chớn, khốn nạn, vô sỉ, mất não...

Lúc này, thang máy bên kia mở ra, Chung Đức Vĩnh bất chợt nhìn thấy khung cảnh hai người tranh giành một người, hai cánh tay của Hà Nhược Liên dang ra như sợi dây cho hắn và Gia Uyển kéo co.

- Tôi cảnh cáo anh, anh không được làm phiền Nhược Liên nữa.

- Làm phiền? Trí nhớ của cô kém đến vậy sao?

Hà Nhược Liên bất lực, nhìn Chung Gia Uyển lên tiếng khuyên ngăn:

- Gia Uyển, cậu buông mình ra đi, đừng làm lớn chuyện, khó coi lắm!

- Có chuyện gì thế?

Chung Đức Vĩnh bước đến, ánh mắt nhìn Gia Uyển như bảo cô ấy buông tay.

Cô ấy tức giận ra mặt, nhìn anh rồi nhìn sang Nhược Liên, dậm chân cộc cạch, hậm hực buông tay.

- Tôi định cùng Nhược Liên lên phòng tìm cậu, nhưng bị em gái của cậu ngăn lại.

- Việc gì sao?

Dịch Kính Nam nhếch môi cười khê, công khai kéo Hà Nhược Liên sát vào cơ thể của hắn và bàn tay vòng qua chiếc eo thon thả của cô ôm lấy, trả lời:

- Cậu cũng biết Nhược Liên là người yêu của tôi, nay tôi trở về đi đầu hành tập đoàn, nên muốn cô ấy đến Dịch Thị làm việc để cả hai được gần nhau. Giọng điệu êm dịu, đi kèm đậm nhưng sắc mắt thể hiện rõ ràng sự khiêu khích.

Đừng bảo rằng cả hai không có gì, chính ánh mắt si tình và say đắm của Chung Đức Vĩnh dành cho cô đã chứng minh với hắn tất cả.

- Tôi không đồng ý!

Chung Gia Uyển dứt khoát trả lời, nét mặt hung hăng hông hông sệt sệt.

- Cô lấy quyền gì không đồng ý?

- Tôi là bạn thân của Nhược Liên, được không?

Nhắc đến hai chữ bạn thân khiến Dịch Kính Nam bật cười, lên tiếng:

- Đức Vĩnh, em gái của cậu hài hước quá.

Thế nào, cậu thấy sao?

- Cứ thực hiện theo luật, luật sư Hà cứ làm đơn xin nghỉ, bàn giao công việc cho nhân viên khác, hai tháng sau sẽ chính thức được nghỉ.

- Bàn giao công việc khoảng một tuần, cậu có thể nào nể tình chúng ta là ‘ bạn thân ’ mà cho cô ấy nghỉ sớm hơn không?

Hai chữ bạn thân được Dịch Kính Nam đặc biệt nhấn nhá, bàn tay dò vuốt

chiếc eo của cô để trêu tức Chung Đức Vĩnh.

Hắn không vui, thì sẽ không để cho ai hạnh phúc.

Hai năm qua hắn nếm trải đủ mỗi loại đau đớn tột cùng, vậy cũng nên cho người yêu và người bạn thân này cảm nhận một chút.

- Nhược Liên, cậu nói gì đi, sao im lặng suốt vậy?.

Chương 11: 11: Thời Gian Sẽ Trả Lời

Nhược Liên, cậu nói gì đi, sao im lặng suốt vậy?

Chẳng biết vì đi đâu gì nhưng Hà Nhược Liên không một phản ứng, trăn trăn lặng đứng bên cạnh của Dịch Kính Nam, không bài xích hay thái độ khó chịu đối với những hành động và sự sắp xếp của hắn.

- Cậu không muốn nghỉ việc ở đây thì bảo không muốn, anh hai của mình sẽ giúp cậu.

- Chung tiểu thư, cô nên biết chừng mực một chút.

Chung Đức Vĩnh nhìn sang em gái bằng ánh mắt chứa đầy ngụ ý, nắm lấy cánh tay của cô ấy kéo về phía sau của mình, lên tiếng:

- Xin lỗi cậu! Được rồi, khi nào luật sư Hà bàn giao xong công việc có thể chính thức nghỉ việc.

- Cảm ơn cậu!

- À...!Kính Nam, Phùng Hạo khi nãy có gọi cho tôi, hẹn 7 giờ tối nay đến quán bar WA.

Do cậu không còn sử dụng số điện thoại cũ nên cậu ấy liên lạc không được, nhờ tôi ghé ngang Dịch Thị rủ cậu đi cùng.

Ring ring ring.

Câu nói vừa dứt thì điện thoại trong túi của Dịch Kính Nam reo lên, hắn nhanh chóng lấy ra xem, là cảnh sát trưởng Trình Hách.

- Tôi nghe!

- [Phùng Hạo rủ chúng ta 7 giờ đến quán bar WA.

]

- Tôi vừa nghe Đức Vĩnh nói đây.

Được, 7 giờ gặp.

Chờ Trình Hách nói thêm vài câu, Dịch Kính Nam cúp máy, thông dong bỏ chiếc điện thoại vào trong túi như vừa r ỡ.

Sắc mặt của hai anh em họ Chung chẳng ai được tốt, nhưng do Chung Đức Vĩnh biết quản lý cảm xúc nên có phần tốt hơn em gái.

- Tôi đưa Nhược Liên về nhà, 7 giờ gặp!

Dịch Kính Nam vỗ vai của Chung Đức Vĩnh, thái độ vẫn rất ôn hòa, lịch sự.

Sau đó, hắn nhìn qua Nhược Liên r ỡ ôm cô cùng nhau bước đi.

Chung Đức Vĩnh và Chung Gia Uyển bước theo phía sau, nhưng họ xuống tầng hầm lấy xe.

Đứng ở trong nhìn ra bên ngoài, cả hai thấy rõ Dịch Kính Nam rất chu đáo với cô, giúp mở cánh cửa xe, khi cô ng ỡ vào an toàn mới vòng qua bên kia ghế lái.

- Anh hai, sao anh không làm gì đi?

- Vốn dĩ Nhược Liên và Kính Nam chưa thực sự chia tay, quan trọng là thái độ chấp nhận của cô ấy đối với chuyện này.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Ng ỡ trên xe của Dịch Kính Nam, Hà Nhược Liên lựa chọn sự im lặng, nhìn ra bên ngoài quan sát nhận thấy đoạn đường trở về chung cư, hiện tại cô đã phó mặc cuộc đời cho số phận quyết định.

Chiếc xe dừng hẳn bên dưới chung cư, vẫn như năm đó hắn đưa cô về nhà sau giờ tan học, nhưng mọi thứ đã khác và lòng người cũng đổi thay, đi đâu gì đã gi3t chết cuộc tình vốn đang hạnh phúc?

Không gian chật hẹp chỉ có hai người, hai tâm trạng và hai suy nghĩ.

Lúc này, cô chủ động cất lời:

- Kính Nam, có thể anh không tin, nhưng em phải nói.

Giữa em và Chung tổng thực sự không có mối quan hệ nào khác ngoài ông chủ, nhân viên.

Xin đừng gán ghép tội danh phản bội cho em, nó nặng nề lắm, r ỡ thời gian sẽ trả lời lý do tại sao em làm vậy.

- Em nghĩ tôi là thằng ngốc? Hai năm qua em làm gì, em cho rằng tôi không biết?

Giọt nước mắt tổn thương lăn dài xuống khuôn mặt thanh tú, sắc mặt trở nên khốn khổ vô bờ.

Quả nhiên dù cô có giải thích thì hắn vẫn cho rằng cô đang tìm lý do để bao biện, không tin một lời nào từ cô thốt ra.

Nếu hai năm qua hắn biết cô đã làm gì, trải qua những đi ều chi, thì hắn sẽ không thái độ và đối xử với cô như vậy.

Trở về Dịch Gia thay trang phục để đến chỗ hẹn gặp gỡ bạn bè sau hai năm mất liên lạc.

Vừa bước tới cánh cửa, Dịch Kính Nam đã nghe âm thanh nói cười vui vẻ của bà Dịch và Diệp Mộc Vân.

- Mộc Vân à, chiếc túi này thực sự rất đẹp, cảm ơn con!

- Dạ!

- Ở lại ăn cơm tối nha con, chắc Kính Nam sắp đi làm về rồi...

Đang nói, nhìn ra ngoài cửa thì thấy hắn đang đứng, bà ta vui mừng lập tức kêu tên.

- A...!Kính Nam!

- Con đi làm mới về

Dịch Kính Nam nhìn sang Diệp Mộc Vân, lịch sự lên tiếng hỏi:

- Em đến lâu chưa?

- Em cũng vừa đến thôi anh.

Diệp Mộc Vân dịu dàng trả lời, khuôn mặt của thiếu nữ không giấu được sự hớn hở khi gặp hắn.

Dịch Kính *** *** bản đã nhìn thấu tâm tư của cô ta dành cho mình từ lâu, khi cả hai còn chưa trưởng thành chỉ là những đứa trẻ, nhưng chuyện tình cảm thực sự khó nói, trái tim yêu ai lý trí đâu thể ngăn cản hay thúc giục ép buộc phải yêu người đó đáp lại.

- Vậy em ở chơi với mẹ anh.

Bà Dịch cau mày, sắc mặt trầm xuống, hỏi:

- Kính Nam, con định đi đâu sao?

- Con có hẹn với bạn, tối nay chắc con về trễ.

Diệp Mộc Vân xụ mặt tỏ vẻ đáng thương, đau lòng và hụt hẫng.

Bà ta nhìn thấy, nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay của cô ta an ủi, lên tiếng:

- Bạn bè hôm nay không gặp thì còn hôm khác.

Mộc Vân bận bịu công việc, thời gian nghỉ ngơi không có nhưng vẫn cố gắng đến đây gặp con, vậy mà con bỏ đi ra ngoài, con xem được không Kính Nam?

- Không sao đâu bác gái, cứ để anh Nam đi chơi với bạn bè, con gặp được anh ấy là đã vui lắm rồi ạ.

Dịch Kính Nam bị bà Dịch và Diệp Mộc Vân thao túng tâm lý, cuối cùng cũng không đành lòng bỏ đi, phải hủy cuộc hẹn với bạn bè.

Hai năm qua, người bên cạnh hấn động viên không phải Hà Nhược Liên mà chính là cô ta.

Hấn biết, công việc ở tập đoàn Diệp Thị nhiều đến mức nào, nhưng hai lần hấn làm phẫu thuật đều có sự xuất hiện của cô ta.

Muốn thì tìm cách, không giống như Hà Nhược Liên!.

Chương 12: 12: Không Được Phép Lựa Chọn

Phòng ăn ở Dịch Gia được thiết kế cực kỳ sang trọng và đẳng cấp, đèn chùm pha lê long lẫy được treo trên trần ở giữa bàn, những đồ vật được trang trí và sắp xếp tinh tế, không gian tách riêng hoàn toàn với chỗ làm bếp để có sự riêng tư và thoải mái cho gia đình dùng bữa. Bốn người ngồi dùng cơm tối trông rất thân mật, như hai đôi vợ chồng, một già và một trẻ.

Điều này bà Dịch đã mong muốn từ lâu, chỉ cần Dịch Kính Nam gật đầu chấp nhận kết hôn, bà ta lập tức sang Diệp Gia hỏi cưới.

- Kính Nam, gấp thức ăn cho Mộc Vân.

Bà Dịch liên tục nhắc nhở, dù hẳn không muốn nhưng vẫn nghe lời, ga lăng gấp thức ăn cho vào bát của Diệp Mộc Vân, khiến thiếu nữ không giấu được sự hạnh phúc và vui sướng.

- Cảm ơn anh!

Bữa tối cuối cùng cũng kết thúc, bốn người ra ngoài phòng khách tiếp tục nói chuyện và ăn trái cây tráng miệng.

Ông Dịch và ông Diệp là bạn bè lâu năm, thế nên xem Diệp Mộc Vân như con cháu trong nhà.

Cô ta có khả năng giao tiếp giỏi, ứng xử khôn khéo, biết cách lấy lòng của đối phương, cộng thêm gia thế nổi bật nên bà Dịch vô cùng ưng ý cô con dâu tương lai này.

Dịch Kính Nam trầm tư ngẫm đó, xoay xoay tách trà trên tay, suốt nhiều giờ đồng hồ vẫn mãi một tư thế.

Lúc này, đã hơn 9 giờ tối, Diệp Mộc Vân xin phép ra về.

Nắm bắt thời cơ nhân lúc buổi tối, bà Dịch muốn cho cả hai có không gian riêng tư tiếp xúc với nhau để tạo dựng tình cảm, nên đã lên tiếng:

- Kính Nam, con đưa Mộc Vân về nhà đi, buổi tối nguy hiểm.

Dịch Kính Nam khó chịu trong lòng, chân mày nhíu nhẹ nhìn qua bà Dịch.

- Dạ thôi, phiền anh Nam, con tự về được ạ.

- Không được, lỡ như có chuyện gì không may thì sao? Lúc đó bác còn mặt mũi nào gặp gỡ và nói chuyện với ba mẹ của con nữa.

Dứt câu, bà ta nhìn qua hắn, lạnh giọng đốc thúc:

- Sao con còn ng ỡ đó, mau lấy xe đưa Mộc Vân về

Mặc dù chẳng muốn nhưng với tình thế hiện tại, Dịch Kính Nam không thể không đưa, lên phòng thay đồ chuẩn bị.

Một phần, Diệp Mộc Vân có thể ng ỡ máy bay mười mấy giờ đồng giờ để sang Mỹ thăm hắn, nên việc đưa về, không quá khó khăn hay mất quá nhiều thời gian.

- Sáng mai bác bảo Kính Nam lái xe của con sang đó rồi đưa con đi làm luôn.

Mọi thứ dường như đang giúp Diệp Mộc Vân, từ Dịch Gia đến Diệp Gia chỉ khoảng 15 phút ng ỡ xe ô tô, nhưng tối nay kẹt xe do có một vụ tai nạn giao thông, hiện tại đã hơn 20 phút nhưng vẫn chưa được nửa đường.

- Anh Nam, hôm nay kẹt xe quá.

- Ừm.

Sắc mặt của Dịch Kính Nam lạnh nhạt, ánh mắt chăm chú quan sát xung quanh đường phố đông nghẹt xe cộ.

Nhận thấy được sự thờ ơ và lãnh đạm của hắn, Diệp Mộc Vân chạnh lòng khùng khiếp.

Cô xuất thân là tiểu thư danh giá, vậy mà không bằng với Hà Nhược Liên, có mẹ làm người giúp việc.

- Anh không có gì để nói với em sao?

- ...

- Anh đã có người trong lòng?

Câu hỏi, và cô ta đã có câu trả lời hơn hai v ề trước, chỉ đang giả vờ không

biết.

Dịch Kính Nam xoay mặt nhìn sang, nhưng đột nhiên khuôn mặt của Hà Nhược Liên xẹt ngang trước mắt, lồng ngực của hắn phập phồng chuyển dời tầm mắt ra phía trước, bàn tay siết chặt lấy vô lăng không chế nhịp tim đang đập bất ổn, trả lời:

- Mộc Vân, anh chỉ xem em như là em gái.

- Em không muốn làm em gái, tại sao không thể chấp nhận tình cảm của em?

Giọng nói của cô ta nâng lên, vừa nghẹn ngào vừa day dứt thê lương của một cô gái đem lòng yêu chàng trai từ thuở nhỏ.

Dịch Kính Nam trở nên khó xử, nghĩ đến từng sự việc Diệp Mộc Vân đã từng làm cho hắn.

- Em yêu anh thật đấy, cả tuổi thanh xuân em đều chạy theo anh, anh không cảm động chút nào sao?

- Mộc Vân à, chuyện tình cảm chúng ta thực sự không được phép lựa chọn. Sau khi đưa Diệp Mộc Vân trở về Diệp Gia, hai con đường hoàn toàn khác nhau, không hề có sự vô tình lái ngang, Dịch Kính Nam chính xác là cố tình đến chung cư của Hà Nhược Liên đang sinh sống.

Tới nơi, hắn hạ cửa kính xe ô tô xuống, đưa tầm mắt nhìn lên căn hộ.

Một lúc sau, hắn lấy ra một điều thuốc từ trong chiếc hộp, đưa lên miệng ngậm chặt, sau đó dùng bật lửa đốt cháy.

Dịch Kính Nam rít một hơi thật mạnh, dùng hai ngón kẹp lấy điều thuốc dứt rời khỏi đôi môi nam tính quyến rũ, chậm rãi phả ra không trung làn khói trắng đục ma mị.

Nếu chuyện tình cảm được quyền lựa chọn và con tim nghe theo lý trí thì hẳn đâu ng ồi đây với trái tim chứa đầy vết xước.

Muốn quên đi người con gái hắn đem lòng yêu sâu sắc, nhưng đâu phải cứ muốn là có thể.

Chính cô ấy đã khắc vào trái tim của hắn một vết thương quá lớn, hắn mất niềm tin vào tất cả mọi điều, từ yêu thương chuyển hóa sang khổ hận vô biên.

Trời đêm yên tĩnh không có âm thanh gì gây xáo trộn, trong căn phòng ngủ nhỏ gọn sạch sẽ và ngăn nắp, có một cô gái đang ngồi trên giường, trên tay cầm cuốn album, lật từng trang để xem hình ảnh chứa đựng bên trong. Gần hai trăm ngày yêu nhau, hình ảnh được lưu lại khá nhiều, gấp mấy lần với số ngày yêu nhau của cả hai.

Nhưng trong đây chỉ để những tấm ảnh được chụp đẹp nhất, tất cả đều cất giữ trong điện thoại.

Nước mắt đọng trên hàng mi, sau đó nhẹ nhàng lăn dài rơi xuống tấm ảnh, ngay vị trí khuôn mặt của Dịch Kính Nam.

Hà Nhược Liên đưa tay vuốt nhẹ qua, nhưng hết giọt lệ này đến giọt lệ khác nhiều hơn.

- Kính Nam, anh bảo em phải làm sao đây?

Chương 13: 13: Yêu Đến Mù Quáng

Một tuần sau.

Sau một tuần bàn giao công việc cho nhân viên khác, Hà Nhược Liên chính thức nghỉ việc ở tập đoàn Chung Thị và đến tập đoàn Dịch Thị làm việc theo yêu cầu của Dịch Kính Nam.

Chức vụ và phòng làm việc đầu đã được hân sắp xếp, chuẩn bị.

Nhân viên ở đây được một phen nhốn nháo, bởi vì từ trước đến nay chưa có người nào được ưu ái đặc biệt như vậy, còn là một cô gái xinh đẹp và không phải họ hàng thân tộc, họ nghi hoặc đây chính là người tình bí mật của sếp tổng.

Trưa nay, Chung Gia Uyển đến Dịch Thị đón Hà Nhược Liên đi ăn trưa.

Dịch Kính Nam xuất hiện chỉ mới mười ngày, nhưng trông cô tàn tạ xơ xác thảm hại, thần sắc lúc nào cũng ủ rũ không còn sức sống, gầy ốm hơn khi trước rất nhiều.

Nghĩ thấy bực mình, cô ấy liền nói:

- Nhược Liên, cậu yêu đến mù quáng rồi sao? Mẹ anh ta sỉ nhục cậu và đi Hà, cậu nghĩ sẽ hạnh phúc không mà còn tiếp tục đâm đầu vào nữa?

Đáp lại với những câu nói của Gia Uyển là sự im lặng từ cô, chậm rãi nhai nhai thức ăn trong miệng.

Chỉ là nếu không gặp nhau thì thôi, gặp rồi, trái tim lại chẳng thể dứt ra và không ngừng thương nhớ.

Đoạn đường phía trước có thể là đau thương và nhiều gian truân khó khăn, nhưng nếu không bước thử, cô sẽ hối hận về sau.

- Anh ta ngoài đẹp trai ra thì có đi đâu mà đáng để cậu bất chấp, tính

tình thua xa anh hai của mình.

- Gia Uyên, khi nào cậu yêu thì lúc đó cậu sẽ hiểu.

- Mình yêu, nhưng mình không ngốc và mất hết lý trí như cậu.

Chung Gia Uyên bĩu môi lắc đầu, bó tay bó chân với tình tình cố chấp của Hà Nhược Liên.

- Cậu đừng để cho mẹ mình biết nha.

- Không hứa.

Vẫn chưa đến thời gian vào làm buổi chiều, nhưng Hà Nhược Liên muốn trở về tập đoàn xem xét những giấy tờ, để nắm bắt công việc một cách tốt nhất.

Chức vụ vẫn là cố vấn pháp lý, đúng với chuyên môn ngành luật của cô, xem ra Dịch Kính Nam không hề có ý làm khó.

Chăm chỉ xem từng sấp hồ sơ trên bàn, đột nhiên điện thoại của cô reo vang trong chiếc túi xách.

Hà Nhược Liên vội vàng lấy ra, màn hình xuất hiện dãy số và dòng tên được lưu khiến cô chau mày, nhịp tim bất loạn không thể đong đếm.

- Alo.

- [Lên phòng!]

Tút tut tut.

Phun ra hai chữ, rồi lập tức cúp máy, không chờ sự phản hồi của cô gái.

Hà Nhược Liên hạ cánh tay buông xuống, cơ thể mềm nhũn, tâm trạng tởn tợ và não nề đến mức hốc mắt đỏ hoe.

Tập đoàn vắng vẻ không có một bóng người, cô bước từng bước chân nặng nề đi vào thang máy, bấm số tầng để lên phòng làm việc của tổng giám đốc.

Đứng trước cửa phòng, khoảng cách của cả hai sẽ rất gần nếu không có thứ gì ngăn cản, chỉ mất vài giây đã có thể chạy về phía đối phương.

Bỗng nhiên, cánh cửa tự động mở ra, Hà Nhược Liên ngẩng mặt nhìn lên.

Bên trong có một nam nhân đang đứng tựa người về sau bàn làm việc, hai tay đút vào túi quần âu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô gái đối diện.

- Vào đây.

Ngữ điệu ôn tồn nhưng có phần lạnh lùng ra lệnh.

Hà Nhược Liên dẫn đầu, sau đó chậm rãi bước vào, cánh cửa phía sau tấm lưng tự động đóng lại dưới sự đi đều khiển của Dịch Kính Nam.

Lúc này, sắc mặt của Dịch Kính Nam cực kỳ nham hiểm, từng bước tiến đến rút ngắn khoảng cách.

Cô lo sợ tột cùng, lồng ngực phập phồng thấy rõ, đôi chân bất giác thụt lùi về sau, nhưng chỉ được vài bước tấm lưng đã va phải vào cánh cửa, không còn đường để tiếp tục lui nữa.

Hắn nhếch môi cười xảo quyệt, áp thẳng lòng bàn tay vào cánh cửa, cất giọng:

- Sao không lùi nữa đi?

Hà Nhược Liên chớp chớp mi mắt nhìn hắn, lách cơ thể sang bên kia để chạy thoát nhưng hắn vốn dĩ đã đoán được, chống bàn tay còn lại vào cánh cửa giam giữ cô trong lồng ngực.

Mùi hương cơ thể đặc trưng của hắn, hòa quyện cùng với mùi nước hoa nam tính thực sự cuốn hút lấy cô, khiến mục mị đầu óc.

Quyết định lên đây, việc chạy trốn chỉ được nhất thời, cuối cùng cũng bị bắt giữ làm thịt bầy kiêu.

- Anh có đi đâu gì căn dặn?

- Đang trong giờ nghỉ, tôi không thích nhắc đến công việc.

- Vậy...! vậy anh bảo em lên đây làm gì?

Hà Nhược Liên lấp bắp, môi lưỡi suýt chút nữa bị răng cắn trúng.

Giọng cười trăn trăn ma mị vang lên, khiến cho tâm tình của đối phương càng thêm xáo trộn và nhộn nhạo.

Sau đó, Dịch Kính Nam bắt lấy hai bàn tay của cô khống chế lên trên đỉnh đầu, tà tứ hỏi lại:

- Em nghĩ tôi bảo em lên đây làm gì?

- Kính Nam, nơi đây là phòng làm việc, không thích hợp đâu anh.

- Khi người ta thiếu thốn đi đâu gì, thì sẽ nghĩ đi đâu đó trước tiên.

Mấy hôm nay tôi bận công việc, chắc em bức rức trong người lắm đúng không?

Hà Nhược Liên lắc đầu nguây nguẩy, sợ sệt đến ứa ra nước mắt, ghen ngào nói:

- Em không muốn, thực sự không muốn!

Đêm hôm đó vẫn còn ám ảnh trong tâm trí, vùng nhạy cảm đau đến mấy ngày mới khỏi.

Cô có thể chịu đựng được những lời cay nghiệt, bởi vì sẽ có một ngày sự thật bại lộ, giấy không gói được lửa, nhưng xin đừng đụng chạm vào người và lấy chuyện đó ra để chà đạp.

- Với tôi thì không muốn, còn với Chung Đức Vĩnh thì dâng lên tận giường phải không?

Chương 14: 14: Hối Hận Và Thất Vọng

Với tôi thì không muốn, còn với Chung Đức Vĩnh thì dang lên tận giường phải không?

Lời nói đả kích vào nhân phẩm của người phụ nữ, Hà Nhược Liên phản ứng mạnh mẽ, không còn yếu đuối và mỏng manh như vẻ bề ngoài, hét thẳng vào mặt của Dịch Kính Nam.

- Tại sao anh không chịu hiểu, em và Chung tổng thực tình chẳng có gì.

Nếu em và anh ấy yêu nhau, tại sao hai năm qua không kết hôn? Tại sao em còn sang đây làm việc?

Mép môi của Dịch Kính Nam giật giật, bóp chặt cổ tay lôi Hà Nhược Liên tiến đến bàn làm việc đẩy ngã, khiến cô nằm nhào trên mặt bàn.

Lúc này, hắn kéo mạnh ngăn kéo, lấy ra một chồng sắp ảnh dứt khoát ném xuống trước vị trí tầm mắt của cô.

- Không yêu, không có mối quan hệ gì khác, vậy những bức ảnh này là thế nào? Em là luật sư, em phản biện cho tôi nghe thử?

Hai mắt của Hà Nhược Liên trợn to kinh khủng, lật từng tấm hình xem qua, nhân vật bên trong chính là cô và Chung Đức Vĩnh.

Cái gì đây?

Những tấm ảnh này từ đâu mà có?

- Sao? Quá rõ ràng đúng chứ?

- Em và anh ấy có từng đi công tác chung, được chụp ở sân bay là đi đâu hiển nhiên.

Còn những tấm hình khác, em thực sự không biết ở đâu mà có.

Với những chuyện đã và đang xảy ra, Hà Nhược Liên đoán chừng tất cả đều do bà Dịch sắp xếp làm ra.

Một mặt bảo cô không được gặp gỡ hay nói ra, mặt khác bày trò bêu xấu và tạo dựng hình ảnh để Dịch Kính Nam nghĩ rằng cô đã phản bội tình cảm, chê bai kẻ tàn tật qua lại với bạn thân là Chung Đức Vĩnh.

Quá đáng sợ!

Mấy hôm nay cô cứ cho rằng, hẳn hiểu lầm vì cô đến Chung Thị làm việc, và xuất hiện trong bữa tiệc sinh thần của Chung Đức Vĩnh.

Nào biết, đằng sau chứa đựng một câu chuyện không thể ngờ đến.

Hắn từng bảo với cô ‘ hai năm qua em làm gì, em cho rằng tôi không biết? ’.

Đi đâu hẳn biết, chính là đi đâu này hay sao?

Lúc này, Dịch Kính Nam bóp mạnh lấy bả vai của Hà Nhược Liên, rống lên:

- Em không biết, em vào khách sạn với cậu ta mà bảo em không biết?

- Kính Nam, sẽ có một ngày anh hối hận và thất vọng.

- Tôi đã hối hận và thất vọng từ lâu, vào hai năm về trước.

Hối hận vì yêu em, thất vọng về chính bản thân vì nhìn sai người.

Dứt lời, Dịch Kính Nam lèn nữa đẩy ngã Hà Nhược Liên xuống bàn làm việc.

Tấm lưng va đập vào chiếc bàn gỗ với lực cực mạnh, khiến cô đau đớn nằm bẹp, chẳng còn sức lực chống cự.

Hai cánh tay bị hắn cố định dưới bàn, thân trên bị thân trên của hắn đè xuống như có một tảng đá khổng lồ chèn ép.

Sau đó, Dịch Kính Nam dứt khoát gặm nhắm đôi môi xinh xắn của cô vô cùng cuồng bạo, chiếc lưỡi thô lỗ luồn lách vào trong khoang miệng càng quét, quấn quýt cuốn lấy chiếc lưỡi tinh tế mềm mại của đối phương, chẳng ai có thể bắt nhịp tiết tấu.

Chiếc áo sơ mi màu trắng thanh lịch bị đôi bàn tay của Dịch Kính Nam xé phăng, cúc áo bị tác động mạnh bạo rơi xuống lã chã dưới nền.

Ánh mắt của hắn đỏ trạch, d.ụ.c vợn.g bùng cháy mãnh liệt trong người khi nhìn thấy khe rãnh ngực gợi cảm của cô, bàn tay nhanh nhẹn và thuần phục vòng ra phía sau mở móc khóa áo lót, đến khi lỏng lẻo thì đẩy lên phía trên cầ n cồ.

Đôi gò bông căng tròn được Dịch Kính Nam chơi đùa, ngậm cắn đến đáng thương.

Nh* hoa bị giày xéo trong miệng, m*t mát như một viên kẹo ngọt, thưởng thức món ăn giúp hắn sáng khoái tinh thầ n.

Nước mắt tủi nhục chứa đựng trong đôi mắt tròn xoe r ồ thầ n lặng lặn dài, Hà Nhược Liên không biết mình phải làm gì và đi hướng nào trên đoạn đường mù mịt tăm tối phía trước.

- ĐỪNG...!em không muốn, em không muốn!

Hà Nhược Liên vạy vẹo cơ thể tránh né sự đụng chạm thân mật, nhưng lúc này bàn tay nóng rực và ranh ma của hắn đã chui vào chiếc váy công sở, kéo qu@n lót xuống tận đầ i gối, từng ngón thon dài lén vào nơi tư m@t chà xát hai cánh hoa tươi mát k lch thích, sau đó dứt thẳng ngón tay vào trong ho.a huy.ệ.t chặt hẹp mở rộng.

- ĐỪNG...!hức...!

Từng đợt di chuyển rỉ rả chảy ra chút ít d lch nhờn.

Cơ thể của cô vốn dĩ cực kỳ nhạy cảm, lúc trước chỉ mới thực hiện một màn dạo đầ i đơn giản, v.ù.n.g k.í.n đã ướ t đấ m.

Thế nhưng, hiện tại dường như cô đã lãnh cảm với chuyện quan hệ thể xác, không còn cảm giác hứng thú, vui sướng và thăng hoa.

Cơn đau này chưa nguôi, đã đón nhận thêm một trận đau đớn khùng khiếp khác, như xé đôi thân thể.

Dị vật thô to, c ăng trướng và nóng rực của hắn xiêng lút vào bên trong hoa huy.ệ.t của cô, từng cái động thân làm cô thét lên.

- Đau..

em đau...dừng lại...xin anh!

Mặc kệ những lời cầ u xin từ tận đáy lòng của Hà Nhược Liên, Dịch Kính

Nam cố ý chuyển động thất lưng nhanh hơn, lực đạo mạnh hơn, thẳng tay kéo chiếc quần lót ra khỏi đôi chân và bành rộng để thuận tiện cho việc thâm nhập của hắn.

Sung sướng thì thên dưới trụy ền lên đại não khiến hắn càng thêm cu ồng nhiệt, rút c.ự long đang sưng ph ồng háo chiến ra được nửa đoạn r ồi đẩy mạnh vào trong, bàn tay đưa lên phía trên nắm b óp b ầu ng ực to tròn và vân ve nh* hoa đã sưng phù đau rát.

- Hừ...

Cô gái đã không còn động đậy, trái tim cũng đang chết dần theo thời gian, mặc cho hắn xoay chuyển tư thế, phóng túng và bừa bãi trên thân thể của mình.

Chương 15: 15: Hợp Tác

Ngày hôm sau.

Chỉ trong một ngày Hà Nhược Liên đến Dịch Thị làm việc, thông tin đó đã truyền tới tai của Diệp Mộc Vân.

Cô ta tức điên quậy banh phòng làm việc, sở dĩ không cam tâm và căn bản vẫn chưa buông bỏ đoạn tình đơn phương sau khi bị Dịch Kính Nam thẳng thừng từ chối.

Buổi trưa, Diệp Mộc Vân có hẹn với một người tại nhà hàng IZ.

Tới nơi, cô ta được nhân viên cung kính dẫn đến phòng VIP đã đặt trước đó, thức ăn nhanh chóng bày biện trên bàn, làm sao thiếu ly rượu vang thượng hạng.

Cô ta vừa ng ồi đợi, cũng vừa thưởng thức đồ uống yêu thích và tr ần ngâm tính toán.

Cánh cửa bật mở, một nam nhân bước vào, quá mức quen thuộc chính là Dịch Đạt Dân.

- Em hẹn tôi ra đây có việc gì sao, Mộc Vân?

- Đúng, có việc mới hẹn anh, chứ tôi đâu có nhiều thời gian.

Dịch Đạt Dân nhếch môi cười nhạt, kéo chiếc ghế ng ồi đối diện với cô ta.

Vắt chân thành chữ ngũ, cánh tay đặt lên thành ghế, khuôn mặt thể hiện rõ ràng là một bad boy chính hiệu.

- Vào vấn đề chính đi, tôi cũng không có nhiều thời gian.

- Anh nghĩ sao nếu chúng ta hợp tác, tôi đảm bảo không để anh thiệt thòi.

Đuôi mắt của Dịch Đạt Dân cong lên vui vẻ, việc chẩn đoán của anh ta trước khi đến đây hoàn toàn chính xác.

Hôm qua và hôm nay, trong tập đoàn dấy lên nhiều thông tin về Hà Nhược Liên, nhân viên mới được Dịch Kính Nam bổ nhiệm chức vụ trực tiếp mà chẳng cần nộp đơn xin việc hay phỏng vấn.

- Được lợi gì, em nói thử xem?

Trùng hợp, vừa dứt câu thì điện thoại của anh ta vang lên tiếng chuông thông báo tin nhắn.

Dịch Đạt Dân móc điện thoại từ trong chiếc quần âu, thực hiện vài thao tác trên màn hình và sau đó đặt xuống bàn ăn.

Đưa tay về phía trước cần lấy chai rượu nâng lên, rót vào ly cho mình, khí sắc tự nhiên và có chút tò mò như đang đợi câu trả lời.

- Nếu như tôi và anh Kính Nam kết hôn, chức vụ tổng giám đốc và thêm 10% cổ phần, tôi sẽ bảo anh ấy nhường lại cho anh.

Thấy sao, được lợi quá phải không?

Hiện tại, Dịch Đạt Dân có 20% cổ phần do ba anh ta chuyển nhượng, Dịch Kính Nam 30% do ông nội Dịch cho tặng và 5% hẳn mua lại từ một cổ đông, ông Dịch cũng đang nắm 20% trong tay.

Việc hẳn ngã vào chiếc ghế chủ tịch không có vấn đề gì để bàn cãi, nhưng do ông Dịch còn trẻ, hẳn vẫn muốn để ba mình ngã vào vị trí đó.

Sớm muộn gì số cổ phần và chức vụ của ông cũng thuộc về hẳn, nên đâu có đi đâu gì lo ngại.

- Bản tính của Dịch Kính Nam thế nào, người em họ này hiểu rõ.

Dịch Kính Nam nông cuồng và lý trí từ nhỏ, đặc biệt hẳn không để bản thân thua kém bất cứ người nào.

Bạn bè trong lớp học võ, hẳn cũng về nhà xin đi học võ, 12 năm ngã trên chiếc ghế nhà trường đầu loạt top học sinh có thành tích xuất sắc.

Bởi vậy, được ông nội Dịch yêu thương và dâng tặng luôn gia sản cả đời ông ấy gây dựng.

Lúc đôi chân bị liệt, thời gian đó vô cùng kinh hoàng và khó chấp nhận với một người như hắn.

- Nếu tôi và anh Nam kết hôn, tôi sẽ bảo anh ấy sang Diệp Thị để hai vợ chồng cùng nhau đi đầu hàng.

Tôi là phụ nữ, gia đình và con cái là ưu tiên hàng đầu, một mình anh ấy liệu có quản nổi hai tập đoàn lớn không?

Nghe thì có vẻ cũng thấy hợp lý, Dịch Đạt Dân nhướn mày hỏi lại:

- Vậy em muốn chúng ta hợp tác làm đi đầu gì?

- Đơn giản thôi, anh chỉ cần theo đuổi Hà Nhược Liên, tạo tình huống như cô ta cũng thích anh và hai người quan hệ mập mờ sau lưng anh ấy.

Dịch Đạt Dân tựa người về sau thành ghế, híp mắt nguy hiểm trông rất mưu mô và gian xảo, bàn tay chậm rãi nâng ly rượu lên miệng nhấp từng ngụm nhỏ, nghiến ngấm hương vị từng giọt sau đó mới đẩy xuống cổ họng.

- Đơn giản nhưng lại không đơn giản.

- Tôi nghĩ anh làm được, việc đó cũng là nghề nghiệp của anh mà.

Nụ cười tự mãn xuất hiện trên đôi môi của thiếu nữ có khí chất sang trọng, anh ta nhìn thấy ngược lại chẳng nổi nóng mà nở nụ cười nửa miệng bí ẩn, chậm chạp lên tiếng:

- Hà Nhược Liên không phải gu, nếu đổi là em thì tôi sẽ rất tự tin.

- 10% cổ phần, không đủ để anh cố gắng hay sao?

Diệp Mộc Vân khẽ nâng ly rượu trên tay, đặt vành ly lên bờ môi căng mọng đỏ đậm.

Thần thái kiêu kỳ, cử chỉ nhẹ nhàng và tinh tế thể hiện cốt cách quý tộc, của một tiểu thư yêu kiều danh giá.

Cô ta đâu thiếu thốn bất cứ thứ gì, từ nhỏ đã sử dụng đồ hiệu đắt đỏ, xe sang đưa đón hằng ngày, du lịch khắp nơi trên thế giới, tận hưởng cuộc sống vô cùng sang chảnh.

Đi đầu cô ta cần chính là Dịch Kính Nam và tình yêu của hắn, tài sản Dịch Gia vốn dĩ chưa từng quan trọng, thậm chí cô ta còn muốn sau khi kết hôn hắn có thể sang Diệp Gia sinh sống.

- Tôi cần thời gian để suy nghĩ.

- Việc đơn giản như thế mà cũng phải cần thời gian suy nghĩ, để hiểu vì sao anh chẳng thể phát triển, thua kém anh Nam về mọi mặt.

Thái độ khinh thường và nụ cười châm biếm thể hiện rõ ràng, Diệp Mộc Vân không hề giấu giếm cái nhìn và sự đánh giá của mình dành cho Dịch Đạt Dân.

Anh ta cũng chẳng thua kém, nhếch môi cười khẩy, nói:

- Tôi cũng để hiểu tại sao anh Nam không để ý đến em.

Chương 16: 16: Chấp Niệm

Buổi chiều, sau khi rời khỏi tập đoàn Diệp Thị, Diệp Mộc Vân lái xe đến Dịch Gia tìm bà Dịch để thông báo chuyện Hà Nhược Liên đến tập đoàn làm việc.

Ngồi ở sofa, cô ta tủi thân suốt như thể bị hôn phu phản bội tình cảm, lén lút qua lại với nhân tình.

- Ngoan, Mộc Vân, bác chỉ chấp nhận một mình con là con dâu.

Loại người như cô ta, không đủ tư cách để bước chân vào đây.

- Nhưng...!nhưng anh Nam yêu cô ta, cô ta dụ dỗ khiến anh ấy mê muội.

Diệp Mộc Vân dụi vào lòng của bà Dịch liên tục bêu xấu Hà Nhược Liên và bà ta cũng cho rằng như vậy, bàn tay vuốt ve tấm lưng an ủi cô ta trông cưng chiều vô cùng.

- Bác đã biết mọi việc từ trước, chỉ là đang đợi hai hôm nữa Kính Nam đi công tác, lúc đó bác sẽ tìm gặp cô ta nói chuyện thêm một lần, để xem mặt dày đến mức nào.

Hà Nhược Liên chưa đến tập đoàn Dịch Thị làm việc, khi hẳn chỉ vừa sắp xếp, thì thông tin đó đã truyền đến tai của bà ta.

Vốn dĩ đã muốn tìm gặp từ lâu, nhưng Dịch Kính Nam luôn theo sát bên cạnh, đưa đi đón về.

Do không muốn làm lớn chuyện và không để hẳn biết, vì thế nên bà ta chẳng thể gặp gặp mà chờ đợi đến thời điểm thích hợp.

- Lỡ như cô ta nói với anh Nam thì sao bác?

- Nếu nói thì đã nói từ lâu, cô ta không có gan to thế đâu.

Ban đầu, bà ta có chút bồn chồn lo ngại, sợ Hà Nhược Liên sẽ nói sự việc này với Dịch Kính Nam.

Nhưng mấy hôm nay thái độ vô cùng bình thường, bà ta tin chắc hẳn vẫn chưa biết chuyện gì.

Nếu không, với tính cách của hẳn, chắc chắn sẽ nổi nóng và phản ứng gay gắt.

- Sau khi Kính Nam đi công tác trở về, bác sẽ cùng với bác trai sang Diệp Gia nói chuyện với ba mẹ của con, bàn tính hôn sự cho cả hai.

Không thể để đêm dài lắm mộng, năm nay Dịch Kính Nam cũng đã 27 tuổi, công việc ổn định thì nên tính chuyện lập gia đình để còn sinh con đẻ cái.

Bà ta biết chắc chắn hẳn sẽ phản đối, vẫn muốn tiếp tục dây dưa với Hà Nhược Liên, nhưng nếu ông bà đã mở lời với ông bà Diệp, hẳn sẽ không để ba mẹ của mình mất mặt mà đồng ý kết hôn.

- Anh Nam không đồng ý đâu bác.

- Bác đã có cách, con yên tâm đi.

Thiệt thòi cho con rồi, Mộc Vân.

Diệp Mộc Vân lắc đầu, nũng nịu ôm chầm lấy bà, dịu dàng cất giọng:

- Được làm con dâu của bác và làm vợ anh Nam, thiệt thòi hay uất ức bao nhiêu con cũng có thể chịu được.

Con chỉ sợ bác và anh ấy gây nhau, hay Hà Nhược Liên xúc phạm bác, ảnh hưởng đến danh dự và sức khỏe của bác.

Lúc đó, con sẽ thấy mình có lỗi lắm ạ!

Câu nói đậm chất giả tạo và sùng nịnh, nhưng bà Dịch không hề nhận ra, ngược lại cảm thấy mình thật có phúc khi có con dâu biết quan tâm và lo lắng cho mình như thế, làm lòng bà ta càng thêm cương quyết, kịch liệt phản đối hẳn và cô đến với nhau.

- Mộc Vân, ở lại ăn cơm tối nha con, sớm muộn gì nơi đây cũng là nhà của con.

- Dạ!

- Để bác gọi Kính Nam về

Diệp Mộc Vân vui mừng gật đầu, chủ động lấy chiếc điện thoại của bà ta đang đặt dưới bàn, lễ phép dâng lên hai tay.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Ở tập đoàn Dịch Thị, Dịch Kính Nam liên tục gọi điện cho Hà Nhược Liên, bảo cô lên phòng làm việc của mình.

Nhưng năm cuộc, đầu dây bên kia không chịu nghe máy.

Biết cô trốn tránh mình, không lên thì hẳn xuống, để xem còn trốn được nữa không?

Tự nhiên đẩy cửa ngang tàn xông vào, khí thế hùng hục, sau đó âm thanh rùng rợn vang lên:

- Tại sao không nghe điện thoại, em nghĩ mình trốn được tôi?

Sắc mặt của Hà Nhược Liên lúc này xanh xao trông rất yếu ớt, đang ng ồi trên ghế và tựa lưng về sau, ôm bụng nhăn nhó.

Nhận được câu hỏi, cô rướn cơ thể ng ồi thẳng, trả lời:

- Khi này họp nên em tắt chuông, không phải cố tình.

Ring ring ring.

Điện thoại trong túi quần của Dịch Kính Nam reo lên, hẳn nhanh chóng lấy ra xem, sau đó áp vào bên tai, lên tiếng:

- Con nghe đây mẹ.

- [Kính Nam, con về nhà chưa?]

- Vẫn chưa, có gì sao mẹ?

- [Mộc Vân đang ở đây, con về nhà chơi với con bé.

]

Dịch Kính Nam bất giác nhìn sang Hà Nhược Liên, dường như hẳn vẫn còn chấp niệm với mối tình dang dở.

Yêu thương xen lẫn thù hận, tổn thương cô hỏi lòng hẳn có dễ chịu hơn không thì chắc chắn là không.

Khẽ chau mày, ngập ngừng một lúc rồi trả lời:

- Còn nhiều việc đang chờ con xử lý, con không thể về ngay được, có thể tối nay ngủ lại tập đoàn.

Bà ta tất nhiên không vui, gằn giọng đáp lại:

- [Ngày mai xử lý không được hay sao? Kính Nam, đừng để Mộc Vân phải

bu ồm.

]

- Con thực sự có công việc, phải nhanh chóng giải quyết để hai hôm nữa đi công tác.

Vậy nha, con vào họp rồi.

Nói xong, hắn lập tức bấm cúp, khóa máy không cho bà Dịch tiếp tục gọi nữa.

Lúc này, hắn ngẩng mặt nhìn tới, Hà Nhược Liên hiện tại đang thờ thần suy nghĩ việc gì đó.

Dịch Kính Nam háng giọng để cô tỉnh táo mà chú ý đến mình, nhếch môi đều cẳng giống hệt một tra nam, lên tiếng:

- Lên phòng của tôi, nhanh lên, đừng để mất kiên nhẫn mà làm em tại đây.

Em cũng biết, phòng này không có cách âm và hiện tại nhân viên trong tập đoàn vẫn chưa tan làm.

Nhưng nếu em không ngại, cũng có thể làm tại đây.

- Hôm nay em đến tháng, chúng ta không thể.

Tuy có phần ngược ngạnh và xấu hổ, nhưng Hà Nhược Liên không muốn che giấu đi đâu ấy, bởi đó cũng là lý do hợp lý để cô tránh né chuyện thân mật với hắn.

- Tốt nhất việc đó là thật.

- Không tin em thì anh có thể kiểm tra.

Nhìn Dịch Kính Nam vô tình và dứt khoát bỏ đi khỏi phòng, Hà Nhược Liên nhắm lại hai mắt khiến cho giọt lệ trào ra, chảy thành hai dòng s ầu thương.

Tìm đến cô, chỉ có việc đó thôi sao?

Chương 17: 17: Tự Nguyện

Hai hôm sau, Dịch Kính Nam thực sự đi công tác bên Thụy Sĩ, dự kiến khoảng một tuần mới trở về.

Cuộc sống vốn dĩ có kẻ ghét người thương, đâu ai làm hài lòng tất cả mọi người, Hà Nhược Liên cũng vậy, việc bị một số đồng nghiệp ghét bỏ và âm thầm nói xấu sau lưng là chuyện dễ hiểu.

Dù bị bà Dịch nhạo báng cho rằng xuất thân của cô thấp hèn, có người mẹ làm giúp việc không xứng tầm với Dịch Gia, nhưng cô vô cùng hạnh diện vì đi đầu đó.

Nếu có ai hỏi về mẹ mình, cô vẫn thành thật trả lời như vậy.

Mẹ cô làm giúp việc, nhưng nuôi cô ăn học đàng hoàng bằng những đồng tiền sạch sẽ và chân chính, hy sinh bản thân để cô không phải thiếu thốn hay san sẻ về mặt tình cảm sau khi ba mất.

Hiện tại công việc của cô đã có thể chăm lo lại cho mẹ mình, nhưng bà ấy không muốn vì vẫn còn sức lao động.

Một ngày không gặp Dịch Kính Nam, đối với Hà Nhược Liên có nhiều cảm xúc.

Vị trí của hắn trong trái tim cô thực sự quá lớn, điên cuồng say đắm, Gia Uyển bảo cô ngốc và cô cũng cảm thấy mình như vậy.

Đến giờ tan làm, đứng lên thu xếp giấy tờ gọn gàng trên bàn làm việc, sau đó cầm điện thoại định cho vào túi xách thì bỗng dưng Hà Nhược Liên nhận được một tin nhắn từ số lạ gửi đến.

Đi đâu cô lo lắng cuối cùng cũng đã đến, nhưng bà Dịch đúng là thông minh và biết tận dụng thời cơ.

Lần đầu nhân lúc Dịch Kính Nam hôn mê nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, lần này lợi dụng thời gian hắn đi công tác.

Sau hai năm, bà ta vẫn muốn làm người mẹ tốt và hiên lương trước hắn, còn cô phải đóng vai kẻ phản diện.

Nhưng cô tin, mọi chuyện rồi sẽ bại lộ!

Bắt taxi đến điểm hẹn, một quán Coffee ở thành phố Z.

Trong phòng VIP đặc biệt, bà Dịch đã đến từ lâu, hôm nay bà ta chỉ đi một mình không có Diệp Mộc Vân.

Lúc này, Hà Nhược Liên lịch sự gõ cửa mấy cái, sau đó mới dám đẩy mở bước vào.

Cô lễ phép cúi đầu trước bà ta, lên tiếng:

- Bác gái.

Cô gái năm xưa khóc lóc thê lương, quỳ gối cầu xin bước bà ta nay đã trở thành một luật sư.

Nhưng có vẻ như, đi đầu đó cũng chẳng khiến bà ta lung lay quyết định.

Đanh thép lên tiếng:

- Tại sao cô vẫn tiếp tục dây dưa với con trai của tôi, còn dám đến Dịch Thị làm việc, cô có lòng tự trọng hay không?

- Việc con và anh ấy yêu nhau, con chẳng thấy có đi đâu gì sai trái.

Ngược lại, bác có từng nhìn lại mình không, về những việc mình đã làm.

Nói đến hận, không phải câu chuyện tối hôm đó ở bệnh viện, mà chính là những hình ảnh được cắt gọt tỉ mỉ chuyên nghiệp.

Ngoài bà ta ra, đảm bảo chẳng có ai có đủ khả năng nhúng tay vào việc đó.

Cô đã chấp nhận từ bỏ, tại sao lại bêu xấu cô đến cùng như vậy?

- Miệng lưỡi cũng không phải vừa, quả nhiên là luật sư.

Cô bảo, cô và con trai của tôi yêu nhau chẳng có đi đâu gì sai trái hay sao?

Vậy dây dưa, qua lại với chồng sắp cưới của người khác đối với cô là không sai?

- Khi nào chính miệng anh Kính Nam nói thì con mới tin và việc tội con

qua lại đầu do anh ấy.

Nếu như hôm đó Dịch Kính Nam không xuất hiện, không cưỡng ép, có lẽ cuộc tình của cả hai đã chấm dứt vào ngày hấn gặp tai nạn giao thông.

Cô cũng có lòng tự trọng, nếu không đã không cắt đứt liên lạc với hấn trong suốt hơn hai năm qua.

Và cho dù mù quáng, ngu ngốc đến đâu cũng không phá hoại gia đình của người khác.

Nếu như Dịch Kính Nam nói rằng sẽ kết hôn, dù có chết cô cũng chẳng tiếp tục.

Đó không đơn thuần là lòng tự trọng nữa, mà còn là đạo đức...

- Con dâu của tôi không nói, không đừng nghĩa là cô đúng đâu.

Do con bé văn minh, hiểu chuyện và rộng lượng, muốn cho cô một con đường hối cải và dừng lại, nhưng con dâu của tôi đã lương thiện sai người. Một câu, hai câu cũng là con dâu của tôi, bà ta đang cố gắng nhấn nhá để cô hiểu hay sao.

Việc cô không nói với hấn sự thật, chỉ muốn cho hấn tự hiểu về người mẹ đáng kính của mình.

Cô sẽ chờ đến ngày được minh oan, bao lâu cũng sẽ chờ!

Bà Dịch càng làm nhiều chuyện, thì sau này càng ít cơ hội để nhận được sự tha thứ từ hấn.

Thái độ của Hà Nhược Liên vẫn vô cùng ôn hòa và điềm tĩnh, cử chỉ nhẹ nhàng, không hề làm điểu gì xác xược hay quá đáng, luôn luôn tôn trọng mẹ của người cô yêu.

- Nếu bác nói vậy, vậy để sau khi anh Kính Nam công tác trở về

Chúng ta rõ ràng mọi chuyện, nếu anh ấy thực sự kết hôn, con xin thề sẽ không bao giờ liên quan hay tiếp tục day dưa.

- Không cần, cô cứ đợi báo đăng tin.

Tôi đã định ngày tháng xong rồi, cuối tháng này đính hôn và giữa tháng sau sẽ kết hôn.

Tốt nhất cô nên nhanh chóng buông tay, đừng bám riết lấy con trai của tôi.

Nếu cô muốn trao đổi bằng tiền, bao nhiêu cũng được, chỉ cần đừng xuất hiện và lảng vảng trước mặt Kính Nam.

Ngày tháng rõ ràng, đi đâu đó khiến cho tâm tình của Hà Nhược Liên xao động và hỗn loạn, bàn tay bấu chặt chiếc túi xách đang cầm.

Bà ta thấy thế, nhếch môi đắc thắng, thần thái quý phái kiêu ngạo, từng ngón tay gõ nhịp nhàng xuống mặt bàn tiếp tục hăm dọa:

- Nếu cô dám nói cho dù nửa lời với Kính Nam, thì tôi chắc chắn sẽ đến gặp mẹ cô.

Tôi nói ra đi đâu gì, chắc cô cũng hiểu.

Ngày đầu tiên đi làm, nửa bữa làm việc trong phòng của mình, nửa bữa làm việc trong phòng của con trai tôi.

Đàn ông mà, dưng lên đến miệng thì ăn thôi, có mất mát thứ gì đâu.

Cô là con gái, không biết giữ mình thì đừng có trách móc hay bắt gia đình tôi chịu trách nhiệm.

- Đi đâu con tự nguyện, con sẽ chẳng bắt ai chịu trách nhiệm với mình và tiền càng không!

Chương 18: 18: Bàn Bạc Hôn Sự

Một tuần sau.

Đầu giờ chiều, Dịch Kính Nam đã có mặt ở thành phố Z sau một tuần đi công tác.

Rời khỏi sân bay quốc tế, hắn đã bảo tài xế lái đến tập đoàn Dịch Thị.

Lần đi này, hắn sắp xếp Lãnh Phong ở lại xử lý công việc, đi cùng với Hoàng Thiên là trợ lý của ba hắn.

Cả hai đều là người làm việc lâu năm và nhận được sự tin tưởng, công nhận về năng lực.

Vào phòng làm việc, hắn lập tức gọi điện cho Hà Nhược Liên, bảo cô lên phòng của hắn, nhưng kết quả khiến hắn khó chịu, bực tức và nóng tính chính là thuê bao...

Sau đó, hắn cầm lấy chiếc điện thoại bàn, kết nối gọi đến chiếc điện thoại bàn trong phòng làm việc của cô, nhưng mãi cô vẫn không chịu nghe máy. Tức giận ném thẳng xuống nền, Dịch Kính Nam hùng hực sát khí, mở mạnh cánh cửa bước ra khỏi phòng, ấn thang máy xuống tầng và vào tận phòng làm việc tìm Hà Nhược Liên, hắn đang cho rằng cô tiếp tục trốn tránh.

Dễ dàng đến thế à?

Phòng làm việc trống trơn, không hề có sự xuất hiện của Hà Nhược Liên.

Trở ra bên ngoài, hắn định xuống tìm nhân viên tiếp tân thì đột nhiên Lãnh Phong đi ngang, cúi đầu trước hắn rồi hỏi:

- Tổng giám đốc tìm luật sư Hà sao?

- Ừm.

- Luật sư Hà xin nghỉ buổi chiều do có vấn đề về sức khỏe.
Đáy mắt của Dịch Kính Nam có sự rung chuyển, lo lắng cho cô gái đó.

Hắn phẩy tay bảo Lãnh Phong rời đi, sau đó cũng quay trở lên phòng làm việc của mình.

Hai giờ đồng hồ sau, Dịch Kính Nam lên xe trở về Dịch Gia nghỉ ngơi.

Trên đoạn đường đi, hắn bảo tài xế lái ngang qua chung cư của Hà Nhược Liên đang sinh sống, mặc dù lướt nhanh nhưng cũng khiến hắn hài lòng hả dạ.

Bước vào phòng ngủ của mình, hắn lập tức cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn nhiều.

Vội vàng cởi bỏ bộ âu phục trên người, ngâm mình trong bồn tắm rộng rãi để thư giãn.

Mệt mỏi dường như đã tan biến phần nào trước tần suất làm việc và khối lượng công việc, nhưng nếu hiện tại có Hà Nhược Liên massage thì chắc có lẽ hắn đủ sức khiến cô ba ngày ba đêm không thể xuống giường.
Lúc sau, hắn trở ra bên ngoài với chiếc áo choàng.

Mặc dù trời vẫn còn chưa tối, nhưng Dịch Kính Nam quyết định đi ngủ, bởi vì việc đó lấy lại sức nhanh nhất.

6 giờ tối, chiếc điện thoại reo vang tiếng chuông đánh thức giấc ngủ của hắn.

Vừa khó chịu vừa ửng ửng dậy, tìm kiếm điện thoại và sau đó áp vào bên tai, giọng nói ngọt ngào cất lên:

- Chuyện gì vậy mẹ?

- [Con mau chuẩn bị đến Diệp Gia, ba mẹ đang ở đây.

]

Động tác xoa xoa thái dương dừng hẳn, Dịch Kính Nam tỉnh táo hoàn toàn, chiếc điện thoại được di chuyển chuyển sang bàn tay thuận của hắn, nghiêm túc hỏi lại:

- Đến đó làm gì?

- [Đến đi sẽ biết, mọi người đang mong con, đặc biệt là Mộc Vân.

]

Hắn nóng tính lên, giọng có chút gắt gỏng cất tiếng:

- Nếu mẹ không chịu nói rõ, con sẽ không đến đó.

- [Đừng làm ba mẹ mất mặt với ông bà Diệp và ông bà nội của Mộc Vân.

Kính Nam, con mau chóng đến đây, ăn mặc cho chỉnh tề vào.

]

Tút tut tut.

Bà Dịch lập tức tắt máy sau khi nói xong, không để cho Dịch Kính Nam phản bác hay có cơ hội nghĩ cách từ chối.

Hắn bực tức ném chiếc điện thoại xuống giường, hừ trong cổ họng đến phát ra thành tiếng, sau đó lật tung chiếc chăn và quẳng sang một bên. Đến 7 giờ, Dịch Kính Nam xuất hiện ở Diệp Gia.

Ăn mặc đơn giản với chiếc quần tây và áo sơ mi trắng đậm chất lãng tử, mọi cô gái nhìn thấy buộc phải mê muội đến điên cuồng lao vào, trong đó có Diệp Mộc Vân.

- Ông, bà, hai bác, cháu mới đến ạ.

Hắn đặt tay phía trước, cúi đầu chào tất cả mọi người.

Sau đó, hắn hoang mang nhìn qua ông bà Dịch.

Bà ta mỉm cười hòa nhã, lên tiếng:

- Mong hai bác và anh chị Diệp thông cảm cho Kính Nam, thằng bé vừa đi công tác bên Thụy Sĩ trở về, thế nên mới đến trễ.

Ông bà Diệp cười nhẹ, bà Diệp lịch sự đáp lại:

- Tôi có nghe Mộc Vân nói qua, sao không để cho Kính Nam nghỉ ngơi.

Việc hôn sự, người lớn chúng ta bàn bạc với nhau cũng được.

Toàn thân của Dịch Kính Nam càng cứng, như bị ai đó xịt mấy ngàn lớp

keo vào mặt và cơ thể, trong nhất thời không phản ứng được gì.

- Hai đứa nhỏ này thật là, yêu nhau sao phải giấu giếm, người lớn còn mừng chứ có ngăn cấm bao giờ đâu.

Bà nội Mộc lên tiếng, ủng hộ người cháu rể này vô cùng.

Xét về gia thế thì cũng chẳng ai thua ai, nhưng ông bà Dịch chưa mở lời thì dường như người Mộc gia đầu đầu ông ý trong bụng, bởi do đã chấm Dịch Kính Nam từ lâu.

Trước mặt người lớn, Dịch Kính Nam hoàn toàn hóa đá, một tượng đá khổng lồ hiên ngang, nhưng tâm mắt di chuyển từ bà Dịch sang đến Diệp Mộc Vân.

Lúc này, ông Dịch cất giọng lên tiếng:

- Con cũng rất bất ngờ khi hai đứa nhỏ yêu nhau, việc này là đi đầu tốt, hai nhà có thể kết thông gia, thân càng thêm thân.

Ông Diệp vui vẻ đáp lại:

- Đúng đó, thân càng thêm thân, bây giờ chúng ta chỉ còn chờ ngày được ấm cháu.

- Tụi nhỏ phải sinh hai thì hai ta mới không tranh giành nhau được.

Cô ta ngây ngô mỉm cười chúm chím, bẽn lẽn bước tới ôm lấy cánh tay của hắn, công khai trước mặt mọi người.

Tất cả đều cười rộ vui vẻ, chỉ riêng bà Dịch sượng sùng lo lắng, nhìn vào mắt của Dịch Kính Nam ám chỉ đi đầu gì đó.

Hắn ngoảnh mặt sang một bên kìm nén cơn nóng, mọi chuyện diễn ra đúng ý bà ta, hắn vì danh dự và mặt mũi của ba mẹ nên tạm thời im lặng.

Chương 19: 19: Nên Kết Hôn Với Người Yêu Mình Hay Người Mình Yêu

Dịch Kính Nam và ông bà Dịch trở về Dịch Gia, vừa bước vào nhà, hắn đã lớn tiếng:

- Ba mẹ đã hỏi qua ý của con chưa, mà tự ý đến Diệp Gia bàn chuyện hôn sự? Hôn nhân của con, con phải là người quyết định.

Ông Dịch sững sờ nhìn qua bà Dịch, vốn dĩ ông không hề biết chuyện này.

Chiều nay, bà ta bảo ông đến Diệp Gia bàn chuyện hôn sự với ông bà Diệp, ông còn gắng hỏi hắn có đồng ý hay không.

Cho dù rất thích và mong muốn kết thông gia với bạn thân, nhưng ông không muốn ép buộc con cái, hôn nhân không có tình yêu thì làm sao lâu dài và hạnh phúc?

- Sao em bảo với anh, Kính Nam đã đồng ý?

Nhận được hai câu hỏi của hai người đàn ông bà Dịch thương nhất trên đời.

Ánh mắt chuyển dời lảng tránh ánh mắt của ông Dịch, ngấp ngừng tìm cách trả lời:

- Kính Nam đã lớn tuổi, em muốn cho con yên bề gia thất, như vậy là sai sao?

- Nhưng em cũng không thể làm như vậy.

- Chẳng lẽ anh bắt con gái nhà người ta chờ đợi con trai của mình hoài, đi đâu em đang làm, là muốn tốt cho Kính Nam.

Không những lúc này Dịch Kính Nam nổi nóng, trước câu trả lời của bà ta, ông Dịch cũng tức giận, nâng giọng cất lên:

- Cho dù như thế, em cũng phải tôn trọng con.

Lồng ngực của hắn và ông đầu phập phồng, trông hai khuôn mặt chẳng khác nhau bao nhiêu, chỉ có người già người trẻ, ông ấy tiếp tục nói:

- Ngày mai cùng anh sang Diệp Gia xin lỗi.

- Không!

Giọng điệu kiên quyết, thái độ không hề có sự hối lỗi của bà Dịch khiến cho Dịch Kính Nam bùng cháy cơn tức đang cố kìm nén.

Mặt mày đỏ trạch, dứt khoát khẳng định:

- Con không yêu Mộc Vân và không đồng ý hôn sự này, mẹ muốn thì tự kết hôn.

- Mộc Vân có điểm nào không tốt? Ngày con bị tai nạn giao thông, ngoài ba mẹ ra, người lo lắng nhất lúc đó chính là Mộc Vân.

Suốt hai năm qua, những đi đâu con bé làm cho con, con phải là người nhìn rõ chứ, và chân tình đó con muốn phải sạch hay sao?

Chẳng ai hiểu con bằng mẹ, bà Dịch cứ đánh vào tâm lý của hắn, vào giai đoạn khó khăn trong cuộc đời.

Đối với hắn, Diệp Mộc Vân là một cô gái tốt, nhưng trái tim trong những năm qua không rung động và không phát sinh tình cảm nam nữ thì phải làm sao?

Lần đầu gặp Hà Nhược Liên, trái tim đập nhanh và loạn xạ đến chẳng thể đếm được bao nhiêu nhịp, b ả h ả và da diết nhớ nhung, mỗi phút mỗi giây trong đầu chỉ có hình bóng của cô, như thế mới gọi là yêu!

- Con không phải sạch, nếu như Mộc Vân cần con giúp đỡ việc gì, con lúc nào cũng sẵn sàng.

- Mộc Vân không cần đi đâu đó, đi đâu con bé cần là con và tình yêu của con.

- Con vẫn giữ quyết định như vậy, mẹ muốn kết hôn thì tự mình kết hôn với Mộc Vân, còn con thì không!

Dứt câu, Dịch Kính Nam lướt ngang qua ông bà Dịch.

Sắc mặt kiên định và vững vàng từ trong tâm muốn cho bà ta dẹp bỏ ý định ép buộc, ra ngoài sân lấy xe lái đi rời khỏi Dịch Gia.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Chiếc xe di chuyển trên đường, cửa kính hạ xuống để gió đêm lộng vào, đôi mắt của Dịch Kính Nam lộ rõ ưu phiền và mệt mỏi, những suy nghĩ

giằng xé sâu tận đáy lòng.

Cuối cùng, chiếc xe dừng hẳn trước tòa nhà chung cư.

Trần tư một lúc hấn mới tháo dây thắt an toàn và lấy điện thoại trong túi tiếp tục gọi cho Hà Nhược Liên.

Lần này, không còn thông báo thuê bao...! nữa.

Chuông reo hai hồi thì người đầu dây bên kia cũng nghe máy, nhưng giọng có phần yếu ớt và thều thào.

- [Em nghe.

]

- Tôi đang ở dưới chung cư.

- [Em đang bị cảm, sẽ lây sang cho anh.

]

Hà Nhược Liên thực sự bị bệnh, chứ không phải cố tình trốn tránh Dịch Kính Nam.

Từ sau khi gặp bà Dịch trở về, tâm trí của cô chẳng lúc nào được ổn định, khốn đốn và quẫn bách, đau khổ chùng chất đau khổ, đến chiều nay sức khỏe đã lên tiếng báo động.

- Tôi không yếu đến vậy đâu, mau chóng xuống đây.

15 phút sau, Hà Nhược Liên nghe lời đi xuống, cô mặc một chiếc váy bằng lụa, bên ngoài khoác thêm chiếc áo khoác.

Nhìn thấy Dịch Kính Nam ở xa xa đằng trước, đứng tựa cơ thể cao lớn vào chiếc xe và đang hút thuốc, đôi chân của cô bất giác khựng lại, trái tim đau đốn tác động lên tâm lý khiến cho hốc mắt đỏ au.

Sau đó, cô chậm rãi bước lại, lúc này hấn cũng buông bỏ điều thuốc đang kẹp trong tay, quảng xuống mặt đường và dùng mũi giày dụi tàn.

- Anh đi công tác trở về khi nào?

Dịch Kính Nam không lên tiếng trả lời, đôi mắt nhìn trân trân vào đôi mắt

của đối phương, phút chốc chân mày của hắn khẽ chau nhẹ rồi lại giãn ra.
Nếu hắn nói, muốn kết hôn với cô thì sao?

Mẹ hắn có đồng ý hay không?

Lỡ như bà ấy biết chuyện cô từng phản bội, qua lại với Chung Đức Vĩnh,
lúc đó hắn phải giải thích và thuyết phục thế nào?

Phải chi Hà Nhược Liên chưa từng phụ bạc, cho dù thế nào hắn cũng quyết
tâm bảo vệ bằng được tình yêu của cả hai.

Đột nhiên, Dịch Kính Nam nhào đến phía trước, dang tay bao trọn cơ thể
gầy yếu của cô vào người, giọng điệu ôn tồn hỏi cô:

- Nên kết hôn với người yêu mình hay người mình yêu?

Trong lòng của Hà Nhược Liên hựt hẫng, vốn tưởng hắn đã biết sự thật,
nào ngờ...

Kết hôn?

Hắn thực sự kết hôn sao?

- Vậy có nên yêu và tiếp tục với người không tin tưởng mình hay không?

Chương 20: 20: Chuyện Tình Đứt Đoạn Kết Thúc

Vậy có nên yêu và tiếp tục với người không tin tưởng mình hay không? Trái tim từng cơn thắt chặt mãnh liệt, lồng ngực nặng trĩu.

Sau đó, Dịch Kính Nam kéo nhẹ Hà Nhược Liên ra khỏi cơ thể, tiếp tục chăm chú nhìn cô.

- Kính Nam, chúng ta đừng lại ở đây đi, em và anh không có kết quả.

Ngay từ ban đầu, đáng lý ra mình không nên yêu nhau.

Anh hối hận khi em yêu cũng đúng, nhưng em không thể lựa chọn và thay đổi anh à.

Câu nói thật nhiều ngụ ý xa xôi, chuyện tình đứt đoạn hàn gắn lại chỉ toàn là đau thương, khổ sở.

Phải chi năm đó cô mạnh mẽ cự tuyệt, trái tim không rung động, từ chối tiếp nhận tình cảm của hắn thì hiện tại cả hai như người lạ trong đời, lướt qua nhau cũng chẳng cảm thấy đau lòng hay bối rối chuyện cũ.

Hắn nên hối hận vì yêu một cô gái có xuất thân thấp hèn, không xứng tầm với hắn.

Giữa cả hai, giữa cô và mẹ hắn đã xảy ra quá nhiều chuyện, tiếp tục chỉ làm mọi thứ thêm tồi tệ.

Có lẽ ông trời chỉ cho cả hai có duyên gặp nhau, nhưng không đủ nợ để trở thành vợ chồng trăm năm.

- Khi chấp nhận tình cảm của tôi, em có thật lòng thương tôi không?

Trái tim đang đau bị câu hỏi của hắn bóp nghẹt, nhất thời không thể thở được.

Điêu quý giá nhất của người con gái, cô còn tự nguyện dành cho hắn, vậy mà hắn hoài nghi về tình cảm của cô.

- Anh vốn dĩ không tin, em trả lời thế nào cũng vô ích.

- Chắc ông trời đã định sẵn từ trước.

Cuối cùng, Dịch Kính Nam đổ lỗi hết cho ông trời.

Giá như năm đó hắn không xảy ra tai nạn giao thông, đôi chân không bị liệt, có lẽ cô cũng chẳng thay lòng đổi dạ.

Hắn có niềm tin, người con gái năm đó hắn yêu là một cô gái trong sáng, hiền hòa và thương hắn thật lòng.

Nhưng do ngày càng trưởng thành, cuộc sống hiện tại quá đổi khác nghiệt, nhiều cám dỗ và chàm bầy, cô phải thích nghi để theo kịp nhịp sống.

Có mấy ai tự nguyện đâm đầu yêu kẻ tàn phế?

- Được, tôi đồng ý dừng lại tại đây!

Hà Nhược Liên mỉm cười thanh thản với hắn, nhẹ nhàng quay gót bước đi.

Cùng lúc đó, giọt nước mắt chứa đựng trong đôi mi u sầu lăn dài xuống khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, nhưng được cô nhanh chóng gạt đi.

Trời đêm lạnh lẽo hay trái tim của cô đã băng giá mà cả người trở nên run rẩy, phải tự âu yếm lấy thân mình để đỡ cảm thấy rét buốt.

Niềm tin mong manh không thể đương đầu trước bão tố, dừng lại là cách tốt nhất cho cả hai lúc này.

Bóng dáng người yêu đã biến mất nhưng người đàn ông vẫn cứ đứng đó đăm đăm dõi theo, đôi mắt mơ hồ không biết đang nhìn đi đâu gì, mảnh ký ức đẹp để năm đó căn bản chưa từng phai nhạt trong đầu.

[- Kính Nam, anh thích em vì đi đâu gì?

Cô gái ngây ngô hỏi chàng trai, đổi lại là nụ cười và ánh mắt đong đầy sự cưng chiều, trả lời:

- Vì tất cả!

- Anh dẻo miệng quá đi thôi, chẳng biết đã nói với bao nhiêu người.

Cô gái hạnh phúc ngập tràn, nhưng giả vờ hờn giận vu vơ bạn trai, đánh khẽ vào lồng ngực và sau đó gỡ bỏ bàn tay của chàng trai đang đan chặt với tay mình.

- Có mỗi em thôi, không cảm thấy nụ hôn đầu tiên của chúng ta rất vụn vè hay sao?

Cô gái đỏ mặt xoay lưng, vừa thẹn vừa ngại, đôi môi căng mọng lúc này chúm chím vui vẻ.

- Sau này cũng chỉ có mỗi em thôi!]

...ΩΩΩΩΩΩ...

Cả một đêm Dịch Kính Nam lang thang bên ngoài không về Dịch Gia, điện thoại khóa máy chẳng ai liên lạc được.

Khi trở về, bộ dạng của hắn vô cùng nhếch nhác và lôi thôi.

Quần áo nhăn nhúm, tà áo si mơ cũng không còn bỏ vào trong quần nghiêm chỉnh, tóc tai rũ xuống còn đầu dáng vẻ phong trần và lãnh tử tối qua.

Từng bước chân chậm chạp tiến lên phòng ngủ, do phòng của hắn nằm ở tầng hai nên buộc phải đi ngang tầng một, phòng ngủ của ông bà Dịch và vô tình nghe được đoạn đối thoại.

- Em vẫn không chịu xuống ăn sáng phải không?

- Ông trách móc tôi không tôn trọng con, nhưng tôi làm đi đâu đó là vì ai? Ừm, trong mắt của hai ba con các người tôi xấu xa.

Vậy thì còn đếm xỉa, quan tâm tới tôi làm gì nữa.

- Anh biết em vì con, vì gia đình này, nhưng em phải hỏi qua ý kiến của Kính Nam chứ.

Buổi sáng hôm nay ông bà Dịch tiếp tục cãi nhau vì vấn đề hôn sự của Dịch Kính Nam và Diệp Mộc Vân.

Sáng nay, bà ta thậm chí còn chơi kếu, không chịu xuống ăn sáng.

Đến nay, ông Dịch vẫn chưa biết sự việc hơn hai năm về trước và sự tồn tại của cô gái mang tên Hà Nhược Liên.

Trùng hợp lúc đó, ông đến phòng bác sĩ bàn bạc về tình hình của hắn.

- Hỏi qua, liệu Kính Nam có chịu sang Diệp Gia hay không?

- Dù thế nào, anh cũng sẽ sang Diệp Gia, hôn nhân của con không phải trò

đùa.

Ông Dịch vẫn giữ vững quyết định của mình, cho dù mất mặt cũng không muốn Dịch Kính Nam thất vọng về người làm ba, làm mẹ.

Nghe được câu nói đó, bà ta xù lông tức giận, ng ồi dậy ném chiếc gối vào người của ông, hét lên:

- Để tôi chết cho hai người vừa lòng, lúc đó muốn làm gì thì làm.

Cánh cửa phòng ngủ không đóng khiến cho Dịch Kính Nam dễ dàng bước vào, mùi rượu và mùi thuốc lá đêm qua vẫn chưa tan, n ồng nặc khắp người của hắn.

Hắn lạnh nhạt nhìn bà Dịch, sau đó lên tiếng:

- Ba không cần qua Diệp Gia xin lỗi hay nói đi đâu gì, con chấp nhận hôn sự này!

- Kính Nam...

- Đây là quyết định của con, ba đừng trách mẹ.

Chương 21: 21: Đừng Đe Dọa

Một tuần sau.

Thông tin Dịch thiếu gia và Diệp tiểu thư kết hôn đang hot hiện nay và được lan truyền rộng rãi.

Mọi người bàn tán rôm rả, háo hức mong chờ một hôn lễ thế kỷ và bữa tiệc đính hôn hoành tráng sắp tới.

Những thiếu nữ đôi mươi luôn miệng than thở thất tình, giấc mộng tan vỡ, đau lòng khi Dịch Kính Nam chính thức lập gia đình.

Nhưng đó chỉ là câu nói bông đùa, họ biết gió tâng nào gặp mây tâng đó, đâu có chuyện Dịch thiếu gia để ý đến một cô gái tầm thường và chẳng có việc Diệp tiểu thư đem trái tim trao cho một chàng trai thấp kém.

Hà Nhược Liên quyết định xin nghỉ và hồ sơ nhanh chóng được duyệt thông qua.

Cả hai kết thúc, hẳn sắp kết hôn, việc ở lại Dịch Thị đâu còn ý nghĩa.

Ngược lại, sẽ làm vợ hẳn không vui, gia đình không được hòa thuận và ấm êm.

Buồn không, chắc chắn cô sẽ rất buồn, nhưng nhìn Dịch Kính Nam hạnh phúc cũng mãn nguyện, vốn dĩ ban đầu cô nên biết kết cục là như thế. Hối hận không, mãi mãi là không.

Có hẳn, thanh xuân của cô trở nên rực rỡ và nhiều màu sắc tươi tắn, nhưng cũng xen lẫn đau buồn.

Hắn luôn luôn là người đặc biệt, dù sau này cô có yêu ai thì đoạn ký ức

năm đó vẫn không phai mờ.

- Nhược Liên, cậu nộp hồ sơ vào tập đoàn đi, sau đó báo cho giám đốc Hướng, mình đã dặn dò rồi.

Biết bạn thân Hà Nhược Liên đang thất tình và bà Hà về quê do gia đình của dì cô xảy ra chút chuyện, thế nên mấy hôm nay cô ấy đều sang đây ở cùng, sợ để cô một mình quẩn trí làm liêu, nhờ vậy mà tâm trạng khá lên rất nhiều so với những ngày đầu.

Cô lác đầu, lập tức từ chối:

- Mình không có ý định trở về Chung Thị, mình sẽ xin việc ở tập đoàn khác hay công ty luật nào đó.

Mối quan hệ của cô và Chung Đức Vĩnh khá nhạy cảm, mặc dù cả hai vô cùng trong sạch, nhưng để làm việc chung sẽ không được tự nhiên và thoải mái.

- Sao vậy? Cậu không hài lòng việc gì?

- Không phải, chỉ là mình muốn trải nghiệm.

Chung Gia Uyển tức tốc ngẩng dậy, ôm chiếc gối vào lòng, nghiêm túc nhìn Hà Nhược Liên tỏ tình giúp cho anh trai.

- Nhược Liên, mình nghĩ cậu biết rõ anh hai của mình thích cậu, thậm chí đến giờ vẫn vậy, chỉ là anh ấy không có nhiều lời lẽ hoa mỹ như Dịch Kính Nam...

Chung Gia Uyển há miệng á ớ sau khi đã lỡ lời nhắc đến người ấy, cô mỉm cười xúy xóa cho qua, lên tiếng:

- Không thể đâu Gia Uyển.

- Có phải vì anh ấy và Dịch Kính Nam là bạn bè hay không? Nhược Liên, thời đại nào rồi, cậu đừng quan trọng việc đó.

Hai người quen nhau và kết hôn cũng là chuyện sau khi cậu chấm dứt với anh ta, mình thấy không có vấn đề gì cả.

Việc yêu lại người yêu cũ của bạn thân dễ bị lên án gay gắt và hội bạn bè chung với nhau cũng sẽ phản đối.

Chung Đức Vĩnh không phải chưa từng nghĩ qua, anh đã chuẩn bị tâm lý đón nhận mọi điếu, thậm chí có thể đánh mất tất cả tình bạn đổi lấy tình yêu của cô.

- Gia Uyển, mong cậu hiểu cho mình, đừng nhắc đến vấn đề này nữa.

Mình không có tình cảm, hiện tại và sau này cũng sẽ như vậy.
Chung Gia Uyên bu ãn bu ãn gặt ðầu, ðặt chiếc gối xuống giường và sau ðó tiếp tục nằm bên cạnh, lên tiếng:
- Xin lỗi cậu!

...ΩΩΩΩΩΩ...

Thời gian ðính hôn gấp gấp, chỉ có hai tu ãn ðể chuẩn bị và hiện tại chỉ còn một tu ãn.

Tuy ðã ðồng ý, nhưng Dịch Kính Nam ðang rất mông lung và mơ hồ mọi ðiều, chẳng biết quyết ðịnh kết hôn với người yêu mình là ðúng hay sai. Hôm nay, ông bà nội và chú của Dịch Kính Nam từ Mỹ trở về ðể tham dự bữa lễ ðính hôn, do họ ðã ðịnh cư bên ðó nhiều năm qua.

Tối nay, ở Dịch Gia tổ chức bữa tiệc nhỏ, ðây người họ Dịch và người họ Diệp.

Ông bà nội của hãn vô cùng ðể tính, miễn sao là cô gái cháu trai họ thương, họ ðều chấp nhận, vậy nên không ai có ý kiến gì về cô cháu ðâu Diệp Mộc Vân này.

Sau khi dùng xong bữa tiệc nhỏ, hai gia ðình ra ngoài nói chuyện thân mật và dùng trái cây tráng miệng.

Có lẽ, người ðược lợi nhiều nhất chính là Dịch Đạt Dân, anh ta chẳng làm gì cũng sắp ðược 10% cổ phần từ lời hứa của cô ta.

Diệp Mộc Vân cực kỳ hối hận, do quá nôn nóng nên ðã bị anh ta nắm thóp, nếu không giữ lời hứa thì câu nói hôm ðó sẽ tới tai của Dịch Kính Nam.

Ở phòng khách, cô ta áp sát cơ thể của mình vào người của hãn, như muốn hòa nhập làm một, ôm chặt cánh tay không buông nửa giây.

Lúc này, mọi người ðang trò chuyện cùng nhau, bà nội Dịch và bà nội Diệp thân thiết từ trẻ, gặp nhau nói cười không ngừng, không gian nơi ðây thực sự vui vẻ chỉ riêng Dịch Kính Nam là trầm ngâm, cả ngày không có lấy một nụ cười.

Ting toang, ting toang.

Chuông cổng bất ngờ vang lên khiến mọi người ðừng lại cuộc nói chuyện, nhìn nhau không biết ai ðến trong khi ðã tối.

Người làm nhanh chóng chạy ra, sau khi được mở cổng, người bên ngoài vừa ấn chuông vội vàng đi vào.

Bước tới cánh cửa, đột nhiên Chung Đức Vĩnh khựng lại đôi chân khi nhìn thấy nơi đây đông đủ hai gia tộc.

Chính xác, anh sang đây với một mục đích là nói ra sự thật vì sao hai năm trước Hà Nhược Liên cắt đứt liên lạc.

Anh định nói từ lâu, sau ngày gặp nhau ở tập đoàn, nhưng một phần cô đã bảo anh đừng nói.

Thế nhưng, hiện tại anh không thể không nói, do một tuấn nầy ở Anh công tác nên chưa thể về được, gọi điện cũng chẳng nhận được sự phản hồi từ Dịch Kính Nam.

- Cháu đến muốn gặp Kính Nam.

Chung Đức Vĩnh bước đến cúi đầu trước người lớn, sau đó nhìn qua Dịch Kính Nam với ánh mắt ám chỉ.

Trong lòng của bà Dịch trở nên thấp thỏm lo âu, tay chân lạnh ngắt run rẩy nhìn sang ba mẹ chồng và ông Dịch, sắc mặt căng thẳng lộ rõ đi đâu sợ sệt. Sau đó, bà ta lên tiếng, ánh mắt như ngấn cảnh cáo:

- Đức Vĩnh à, tối rồi, con qua đây có việc nghiêm trọng gì sao?

- Bác đừng đe dọa con, nếu như con sợ đã không đến đây.

Chương 22: 22: Sự Thật Bại Lộ

Bác đừng đe dọa con, nếu như con sợ sẽ không đến đây.

Thái độ không biết ăn năn hay dừng lại của bà Dịch khiến cho Chung Đức Vĩnh tức giận, không còn khách khí hay dè dặt.

Yêu Hà Nhược Liên bao nhiêu thì anh muốn ích kỷ bấy nhiêu, liệu sau này cuộc sống của cô có yên ổn và hạnh phúc hay không khi làm dâu bà ta?

Dịch Kính Nam liệu có bảo vệ tốt cho cô trước giông tố bão vậy?

Chính vì hắn bị liệt, không còn đủ khả năng chăm sóc hay chu toàn mọi việc, thế nên anh mới lựa chọn che giấu.

Không phải anh muốn biện minh cho cái sai của mình, cũng một phần tình yêu đã che mờ lý trí.

Thế nhưng, trong lúc Dịch Kính Nam và cô đang yêu nhau, anh chưa từng làm đi đâu gì tổn hại đến tình cảm đó.

Phản ứng và câu nói đó của Chung Đức Vĩnh, khiến cho ông Dịch và Dịch Kính Nam ngờ vực nhìn sang bà ta.

Lúc này, mặt mày của bà ta xanh lét, sâu thẳm trong đáy mắt rõ ràng có vấn đề

- Gặp tôi có việc gì, cậu nói đi?

Dịch Kính Nam gỡ bàn tay của Diệp Mộc Vân ra khỏi cánh tay, đứng dậy bước đến đối diện với Chung Đức Vĩnh, sắc mặt lộ vẻ mong chờ và cực kỳ hồi hộp, hắn chẩn đoán việc này có liên quan đến Hà Nhược Liên.

Chung Đức Vĩnh đưa mắt nhìn từng người, từ Diệp Mộc Vân tới người nhà họ Diệp, sang ông Dịch và ông bà nội Dịch, hai ba con Dịch Đạt Dân và cuối cùng dừng ngay bà Dịch.

- Đức Vĩnh, con không được nói bậy, ảnh hưởng đến danh dự của ta.

Bà ta vẫn cứ ngoan cố, kiên quyết không tự thú, dường như không muốn

nhận được sự khoan hồng của Dịch Kính Nam sau khi hắn biết chuyện.

- Sao bác biết con sẽ làm mất danh dự của bác?

- Đức Vĩnh, cậu nói nhanh đi, tôi không đủ kiên nhẫn để chờ đâu.

Càng lúc, Dịch Kính Nam càng nóng lòng muốn biết.

Lúc này, không những hắn, tất cả mọi người đều nôn nao trong bụng, đôi mắt ngóng chờ, và chỉ riêng Diệp Mộc Vân là cùng tâm trạng với bà ta.

- Có phải cậu luôn không hiểu lý do tại sao Nhược Liên tự nhiên cắt đứt liên lạc? Kính Nam, tất cả mọi chuyện đều do mẹ cậu mà ra.

Tiếng nổ rền vang trong đầu của Dịch Kính Nam, khiến hắn xây xẩm mặt mày, đáy mắt đỏ trạch nhìn lại bà Dịch đang co rúm.

Thời điểm này, tất cả các ánh mắt đều đổ dồn lên người bà ta, nhưng họ vẫn còn lan man và mù mờ.

- Mẹ tôi thì liên quan gì đến chuyện đó, bà ấy đâu biết tôi đang yêu Nhược Liên?

Đến lúc này, mọi chuyện đã tỏ, người hoang mang hiện tại là những đang ngỡ ngàng và cũng chỉ riêng Diệp Mộc Vân và Dịch Đạt Dân là biết rõ ràng.

- Cậu đánh giá mẹ mình thấp quá rồi.

Hôm cậu gặp tai nạn giao thông, Nhược Liên khóc lóc thảm thiết chạy vào bệnh viện, nhưng cuối cùng nhận được chính là sự sỉ nhục THÂM TÊ của mẹ cậu dành cho cô ấy và ngay cả dì Hà.

Nếu cậu không tin, vậy thì cứ hỏi Diệp tiểu thư, lúc đó cũng có mặt.

Diệp Mộc Vân như bị điện giật, bản người run sợ khi anh nhắc đến tên mình, nhìn lên Dịch Kính Nam lắc đầu phủ nhận.

- Em...!em không biết gì cả.

Ha.

Giọng cười vang lên từ vị trí của Dịch Đạt Dân, anh ta lắc đầu và sắc mặt như đáng tiếc, cầm lấy chiếc điện thoại thao tác vài bước nhẹ nhàng trên màn hình, sau đó đoạn đối thoại được ghi âm phát ra.

[- Nếu như tôi và anh Kính Nam kết hôn, chức vụ tổng giám đốc và thêm 10% cổ phần, tôi sẽ bảo anh ấy nhường lại cho anh.

Thấy sao, được lợi quá phải không?

- Bản tính của Dịch Kính Nam thế nào, người em họ này hiểu rõ.
- Nếu tôi và anh Nam kết hôn, tôi sẽ bảo anh ấy sang Diệp Thị để hai vợ chồng cùng nhau đi đầu hàng.

Tôi là phụ nữ, gia đình và con cái là ưu tiên hàng đầu, một mình anh ấy liệu có quản nổi hai tập đoàn lớn không?

- Vậy em muốn chúng ta hợp tác làm đi đầu gì?
- Đơn giản thôi, anh chỉ cần theo đuổi Hà Nhược Liên, tạo tình huống như cô ta cũng thích anh và hai người quan hệ mập mờ sau lưng anh ấy.

]

Dịch Đạt Dân bấm tắt ngay đoạn đó, bởi vì đã đầy đủ nội dung, lên tiếng hỏi:

- Nghe rõ không anh Nam? Để em gửi full đoạn ghi âm cho anh từ từ nghe rồi ngẫm...!ha.

Giọng nói có chút đùa giỡn, nhưng việc anh ta gửi toàn bộ đoạn đối thoại hôm đó ở nhà hàng cho Dịch Kính Nam là thật, vô cùng nghiêm túc.

Diệp Mộc Vân theo bản năng đứng dậy, nóng giận quát thẳng vào mặt của Dịch Đạt Dân, không hề nể nang đến những người lớn đang ngồi xung quanh.

- Dịch Đạt Dân, anh dám ghi âm? Đòn khốn nạn, tôi có để cho anh thiệt thòi không?

- Diệp tiểu thư à, tôi vốn dĩ không cần.

Dịch Đạt Dân vừa bĩu môi vừa nhún vai, khiến cô ta càng thêm tức giận, nếu không có bà Diệp cản lại chắc cô ta đã chạy sang cho anh ta một trận no đòn.

Dịch Kính Nam bủn rủn toàn thân, đôi chân lạng khựng lùi về phía sau, đã hiểu rõ ràng mọi vấn đề

Câu nói hối hận và thất vọng mà Hà Nhược Liên từng nói, lúc này hẳn đã tỏ và đang cảm nhận sâu sắc.

- Nhược Liên dẹp bỏ lòng tự trọng của mình, quỳ xuống dưới chân của mẹ cậu chỉ để cầu xin chấp nhận cô ấy, nhưng mà mẹ cậu vô cùng tuyệt tình, đến việc vào thăm cậu cũng không cho.

Bàn tay của Dịch Kính Nam nắm chặt lại thành ghế sofa để bản thân có điểm tựa, ánh mắt oán hận dành cho chính mẹ mình, người hẳn thương yêu và kính trọng.

Lãnh Phong, những hình ảnh đều do cậu ta gửi đến.

Tại sao, người hẳn luôn luôn tin tưởng là người đã lừa gạt?

Lúc này, Chung Đức Vĩnh tiếp tục trình bày tất cả:

- Hết cách, ngày hôm sau cô ấy đến tìm tôi, nhờ tôi giúp đỡ.

Một tháng cậu hôn mê trên giường bệnh, Nhược Liên đều phải giả dạng y tá để được vào thăm cậu.

Những đi ều cô ấy làm, xứng đáng nhận kết quả này không?

Chương 23: 23: Không Đủ Tư Cách

Lúc này, Chung Đức Vĩnh tiếp tục trình bày tất cả:

- Hết cách, ngày hôm sau cô ấy đến tìm tôi, khóc lóc thương tâm nhờ tôi giúp đỡ.

Một tháng cậu hôn mê trên giường bệnh, Nhược Liên đâu phải giả dạng y tá để được vào thăm cậu.

Những đi đâu cô ấy làm, xứng đáng nhận kết quả này không?

Hà Nhược Liên lúc đó chỉ biết nhờ vả vào anh, ngoài ra, cô đâu quen biết ai và đủ khả năng để làm việc đó.

Anh giúp, nhưng với một đi đầu kiện cô phải ăn uống đầy đủ ba bữa, nhìn cô xanh xao chỉ sau một ngày khiến anh lo lắng và đau lòng.

Từ oái hận chuyển sang bi thương, hốc mắt của Dịch Kính Nam đỏ au, hơi sương bao quanh đôi mắt trông hẩn khổ sở đến cùng cực.

Lúc hắn biết mình bị liệt hai chân, cũng không sốc bằng lúc này.

Khi đó hắn không thể chấp nhận, nhưng hiện tại hắn không muốn tin đây là sự thật, rằng mẹ của hắn là một người phụ nữ tàn ác như vậy.

Bốn chữ ‘ sỉ nhục thậm tệ ’ làm tâm trí của hắn điên cuồng.

-Tôi gặp và thích Nhược Liên ngay trước cả cậu, nhưng trong thời gian hai người yêu nhau tôi có làm gì ảnh hưởng không? Tôi thừa nhận thích người yêu của bạn là không đúng, giấu cậu về những chuyện xảy ra càng sai và rất sai, là tôi sai với cậu chứ không phải Nhược Liên.

Không ai sai cả, người sai chính là Dịch Kính Nam hắn.

Yêu Hà Nhược Liên cô, nhưng hẳn không đủ niềm tin vào cô gái ấy, làm tổn thương thật nhiều.

Không gian tĩnh lặng chẳng một ai dám lên tiếng, vị trí nào yên vị nơi đó, nhà họ Diệp hiểu rõ mọi chuyện nên lúc này chỉ muốn che mặt đi về.

Bà Dịch lao đến bám lấy cánh tay của Dịch Kính Nam, gào khóc:

- Kính Nam, mẹ không có làm vậy, mẹ không biết Nhược Liên là ai cả.

Dịch Kính Nam nhạt nhòa từ ánh mắt đến biểu cảm, gỡ bỏ bàn tay của bà ta, cất lời:

- Mẹ biết rõ người con yêu là Nhược Liên, nhưng vẫn ép buộc con kết hôn với Mộc Vân, mẹ có phải là mẹ ruột của con không?

Hắn thực sự nghi hoặc, rằng bà Dịch không phải mẹ ruột của hắn.

Có người mẹ ruột nào hẳn tâm chia rẽ tình cảm của con trai, sỉ nhục người con gái hắn thương và còn tạo dựng cho hắn hiểu lầm, biết rõ lấy sức khỏe của mình ra uy hiếp hẳn sẽ nhượng bộ và đồng ý kết hôn.

Làm như thế, là quá đổi độc ác với hắn.

Bà ta đờ đẫn, đến khóc cũng không còn, cõi lòng đã tan nát.

Bà làm tất cả đều vì con trai, nhưng đổi lại là câu hỏi phũ phàng.

- Mẹ muốn tốt cho con mà.

- Thời gian qua con có tốt không? Hiện tại con đang rất tốt sao?

Dịch Kính Nam nổi trận lôi đình, sự nóng giận đã làm hắn mất kiểm soát, dùng chân đạp văng chậu cây cảnh to cao được đặt gần đó bể vỡ tan tành dưới nền.

- Kính Nam.

Bà Dịch co cụm cơ thể sợ hãi, muốn đến khuyên ngăn nhưng lại không dám bởi vì sắc mặt của hắn vô cùng hung tợn, da thịt đỏ trạch như có ngọn lửa đang bùng cháy thiêu đốt toàn thân.

- Tư Hình, gần 30 năm chúng ta kết hôn, lần đầu tiên anh thất vọng về em.

- Người con gái đó không xứng với gia đình chúng ta, em thực sự chỉ muốn tốt Kính Nam.

- Không xứng? Cô gái đó làm sao không xứng?

Nhận được câu hỏi đó của ông Dịch, bà ta không chút chần chừ, cho rằng mọi chuyện mình làm hoàn toàn đúng đắn, nâng giọng cất lên:

- Mẹ cô ta làm người giúp việc, chẳng lẽ em phải kết thông gia và ng ồi ngang hàng với một người như vậy, mặt mũi gia đình của chúng ta còn biết để ở đâu nữa?

Nụ cười thê lương xuất hiện trên môi của Dịch Kính Nam, ông bà nội Dịch cũng lắc đầu bất mãn, quay khuôn mặt sang hướng khác chán nản lẫn thất vọng.

Có lẽ bà ta được sinh ra trong gia đình quý tộc, kết hôn với một người xứng t ần, cuộc sống chỉ biết nhìn lên chứ chưa bao giờ nhìn xuống, càng không cần phải biết cố gắng.

Lúc này, Chung Đức Vĩnh nhìn sang Dịch Kính Nam, b ồi thêm:

- Mẹ của cậu nói, Nhược Liệu không đủ tư cách để bước chân vào Dịch Gia và làm vợ của cậu.

Bảo gia đình đã chọn Diệp tiểu thư đây là con dâu từ lâu và bảo cô ấy nên biết tự trọng mà tránh xa, đặc biệt hăm dọa không được nói ra với cậu.

Hơn hai năm qua, không chỉ có một mình cậu đau khổ, cô ấy cũng chẳng hề thua kém.

Bàn tay của Dịch Kính Nam cuộn tròn và tức giận đến mức run rẩy.

Càng nghe, hấn càng nhớ đến những hành động của mình đã làm và lời lẽ khẳng định tàn nhẫn dành cho Hà Nhược Liên.

Tại sao hấn không đủ thông minh để nhận biết, từng câu từng chữ cô nói ra đều có nhiều ngụ ý như gợi ý với hấn.

Tại sao hấn không tin tưởng những lời giải thích của cô, cứ dăm dăm cho rằng những hình ảnh và sự việc mình biết đều là sự thật.

Hấn phát điên, lập tức lao đến bức tường cách ba bước chân, dùng sức đâm điên cu ồng vào đó để xả cơn tức.

Ngoài ra, hấn chẳng biết làm gì để giải tỏa lòng này.

Nếu mọi việc do một người khác gây ra, không phải bà Dịch, hấn sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

- Kính Nam.

Mọi người đều lo lắng đứng dậy, ông Dịch tiến đến ngăn hẳn nhưng không được, sức hẳn vô cùng mạnh bạo và lúc này như một con thú điên vượt ngục.

- Kính Nam, dừng lại đi con.

Bà Dịch kêu gào trong nước mắt khi nhìn thấy những giọt máu từ trên tay của Dịch Kính Nam chảy xuống, nhiều từng giọt dưới n ền, vậy mà hẳn không chịu dừng lại và chẳng có cảm giác đau đớn.

- Mẹ bảo Nhược Liên không đủ tư cách để làm vợ của con sao? Sai, hoàn toàn sai! Chính con, chính con là mới người không đủ tư cách để xin nhận sự tha thứ của cô ấy!

Chương 24: 24: Là Em!

Chiếc xe lao với tốc độ khủng khiếp trên đường, bao nhiêu chận dừng đèn đỏ đều vượt qua tất cả.

Dịch Kính Nam dường như không còn sợ bất cứ đi đâu gì ngoài sợ mất Hà Nhược Liên.

Hắn cho rằng chậm một phút, cơ hội liền mất đi một lần. Cuối cùng cũng đến tòa nhà chung cư quen thuộc mỗi ngày hắn đều cố ý đi ngang, vội vàng xuống xe và chạy thẳng vào trong đó.

Ấn thang máy mãi nhưng vẫn không được, chẳng đủ kiên nhẫn để tiếp tục chờ đợi, hắn lập tức sử dụng thang bộ.

Mặc dù chưa từng lên đây, nhưng hắn biết số tầng và số căn hộ của Hà Nhược Liên đang sinh sống.

Bên trong phòng ngủ, Chung Gia Uyển vừa nghe xong điện thoại của Chung Đức Vĩnh.

Lúc này, Hà Nhược Liên từ phòng tắm bước ra, leo lên giường nằm xuống như bình thường.

- Nhược Liên.

Gia Uyển căng thẳng, sau đó kéo cô ngồi dậy, quýnh quýnh nói:

- Có thể Dịch Kính Nam đang đến đây.

- Sao?

Hà Nhược Liên nhíu mày khó hiểu, lòng ngực đập phồng rõ ràng.

- Anh Đức Vĩnh đã đến Dịch Gia nói ra tất cả với anh ta.

Anh ấy vừa gọi đến cho mình, bảo rằng anh ta đang trên đường đến đây.

Bàn tay bấu chặt vào tấm chăn, đôi mắt lóng lánh giọt lệ, tâm trí đảo điên không thể bình ổn được nữa.

Ting toang, ting toang.

Chuông cửa vang lên, nhịp tim của cô càng đập mạnh và hỗn loạn.

Ring ring ring.

Chuông điện thoại lại reo, cô giật thót cả kinh, nhìn sang Chung Gia Uyển cầu cứu.

- Đứng ra mở cửa, dạy cho anh ta một bài học, sau này biết trân trọng và tin tưởng cậu.

- Nhưng mà...

- Cô dễ dàng xiêu lòng quá, nghe lời mình, cứ giả vờ như cậu không có ở đây.

- Mọi chuyện xảy ra, đều không phải do anh ấy.

Ting toang, ting toang.

Ring ring.

Chuông cửa và chuông điện thoại cứ vang liên tục và không có hồi kết, Hà Nhược Liên đấu tranh tâm lý, lúc này cô cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối diện với Dịch Kính Nam và nói về những chuyện lúc trước.

Cuộc gọi kết thúc, sau đó vài giây đã vang lên âm thanh thông báo tin nhắn.

[Em nghe điện thoại của anh đi.

]

[Anh đang đứng trước căn hộ của em, anh có chuyện muốn nói.

]

Cuối cùng, Hà Nhược Liên cũng không vững tâm được bao nhiêu, rung động trước hai dòng tin nhắn.

Lật tấm chăn sang một bên, đôi chân thần tốc chạy ra bên ngoài.

Đứng trước cánh cửa, khoảng cách của cả hai không còn quá xa, chỉ có vết ngăn là tấm cửa gỗ.

Ngăn cách ấy không còn nữa, đối diện với nhau bằng ánh mắt đỏ hoe, tình bao la như biển cả.

Dịch Kính Nam lập tức xông vào, dứt khoát dang tay ôm chầm lấy Hà Nhược Liên, siết chặt vào người của hắn để sưởi ấm cho trái tim không còn lạnh lẽo và nhớ thương.

- Tại sao? Tại sao không nói cho anh biết? Em im lặng và làm vậy có công bằng với anh không?

Yêu hận đan xen, giằng vò tinh thần của hắn khủng khiếp.

Nếu hắn sớm biết sự thật thì dù bầu trời có sập xuống cũng không bao giờ đồng ý kết hôn với Diệp Mộc Vân.

Nếu hôm nay Chung Đức Vĩnh không nói ra sự thật, đến khi hắn đã thực sự kết hôn và sau đó biết được mọi chuyện, vậy cô bảo hắn lúc đó phải làm sao?

- Vậy mẹ của anh sỉ nhục Nhược Liên, vậy có công bằng với cậu ấy không?

Chung Gia Uyển bước ra vừa vặn nghe được câu nói của Dịch Kính Nam, lập tức phản bác.

Hắn kéo nhẹ cô ra, nhìn sâu vào đôi mắt đã ngập nước, sau đó cô chủ động né tránh, lúc cup mắt nhìn xuống là lúc giọt lệ vừa rơi.

Nhờ nhìn xuống, Hà Nhược Liên mới thấy một bàn tay của hắn đang chảy máu, lo lắng ngập tràn trong lòng, vội vàng chầm lấy áp ôm trong lòng bàn tay của cô, ngẩng lên hỏi hắn:

- Sao tay của anh chảy máu?

- Hazzz, mình về đây.

Chung Gia Uyển lắc đầu bất mãn với cô bạn thân u mê, lụy tình của mình.

Ngoe nguẩy hờn dỗi bỏ về, rời khỏi căn hộ chung cư không làm kỳ đà cản mũi của cặp đôi đang mặn nồng.

Lúc này, không gian chỉ còn hai người, Dịch Kính Nam tiếp tục hỏi lại:

- Tại sao không nói với anh?

- Em mặc cảm, tự ti về bản thân.

Cảm thấy mình không sánh bằng Diệp tổng, thực sự không xứng với anh.

- Nhưng người con gái anh yêu là em, người anh muốn kết hôn và chung sống cả đời là em!

Hà Nhược Liên mếu máo bật khóc, cảm động trước lời nói và ánh mắt thâm tình của Dịch Kính Nam, vòng tay ôm chặt lấy hắn, dụi mặt vào lồng ngực nức nở.

- Em sai, em sai rồi!

- Sau hai năm gặp lại, em vẫn tiếp tục không nói dù anh hiểu sai mọi chuyện, tại sao em khờ đến vậy Nhược Liên?

Trong câu trách móc vẫn cảm thấy có sự yêu thương da diết và đau lòng tột cùng.

Bàn tay không rời khỏi cơ thể của cô, vuốt ve và ôm ấp bao nhiêu đường như cũng không đủ.

- Em nói, anh có tin không?

- Dù anh không tin, anh vẫn sẽ kiểm chứng.

Cả hai dứt rời cơ thể, ánh mắt tha thiết sâu nặng nhìn nhau thấu tận đáy lòng, phần đầu xê dịch tiến đến gần với đối phương, đôi môi sắp sửa hòa nhập làm một như trái tim đã tìm được một mảnh ghép hoàn hảo và cùng chung nhịp đập.

Hà Nhược Liên nhắm mắt, cảm nhận hương vị ngọt ngào của nụ hôn, đôi môi hé mở đáp lại thành thạo với hắn, chiếc lưỡi đỏ hồng mềm mại đưa ra quấn quýt cùng hắn, phối hợp nhịp nhàng theo tốc độ đang càng lúc tăng dần.

Dịch Kính Nam cảm thấy mình thật may mắn, sau bao lần hành hạ và chà đạp từ trái tim đến thể xác, nhưng cô vẫn lựa chọn bao dung cho hắn, không hề nhắc đến một câu.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cả hai chìm đắm trong nụ hôn ướt át và nồng nàn, cuồn cuộn nhiệt độ khiến không gian trở nên nóng bỏng, hạnh phúc lan rộng sâu thẳm từng tế bào trong cơ thể.

Chương 25: 25: Em Tin Anh!

Ở sofa, Hà Nhược Liên vệ sinh và băng bó vết thương ở bàn tay cho Dịch Kính Nam.

Riêng hẳn, vẫn cứ chăm chú say sưa nhìn ngắm, ánh mắt chưa dứt khỏi khuôn mặt của cô giây nào.

- Nhược Liên, anh xin lỗi!

Cô ngẩng mặt, nhìn hẳn mỉm cười, nụ cười tỏa nắng thấp sáng và xua tan khoảng trời tăm tối trong lòng của hẳn.

- Em nhớ anh dẻo miệng lắm mà, sao này giờ chỉ có một câu xin lỗi?

Dịch Kính Nam tiếp tục ôm cô vào lòng, quyến luyến không muốn tách rời lần nữa.

Đột nhiên, hẳn giật mình hốt hoảng, đôi mắt di chuyển xung quanh căn nhà, vội vàng hỏi:

- Mẹ đâu rồi Nhược Liên?

Hà Nhược Liên bật cười với dáng vẻ sợ sệt của hẳn, trả lời:

- Sao lúc anh rủ em vào khách sạn không sợ như vậy đi.

- Mẹ đâu có biết...chúng ta vào phòng nhanh lên.

Nói xong, hẳn ôm cả người của Hà Nhược Liên đứng dậy.

Cô trợn mắt, rõ ràng sợ hãi đến thế vậy mà vẫn bảo vào phòng.

- Kính Nam, anh không trở về nhà sao?

Như đụng phải vết thương lòng, động tác của hẳn khựng lại rõ ràng, trong đáy mắt tràn trề thất vọng, lạnh nhạt thốt lên:

- Anh không.

Hà Nhược Liên kéo hẳn ngồi xuống, nghiêm túc lên tiếng:

- Mẹ về quê, vài hôm nữa mới trở lên.

Tối nay đã xảy ra chuyện gì vậy anh?

- Nhược Liên, anh thật lòng xin lỗi.

Giá như em nói sớm, chúng ta không phải xa nhau lâu như vậy.

Quá đáng tiếc cho khoảng thời gian không được bên nhau, vừa nghĩ đến thôi trái tim của hấn lại b ối h ối không yên.

- Em không giận anh, nên anh đừng nói xin lỗi nữa.

Hà Nhược Liên ngã đầu tựa vào l ồng ngực của Dịch Kính Nam, hấn choàng tay vòng qua ôm lấy bả vai của cô nhẹ nhàng xoa vuốt âu yếm. Tối nay, hấn trải qua quá nhiều cảm xúc, cuối cùng vẫn là hạnh phúc và bình yên bên cô.

Sau này, nơi đâu có Hà Nhược Liên, nơi đó là nhà của hấn.

Chỉ có bên cô, trong lòng mới thực sự yên ổn, không còn sự sôi bão tố hay biến động, tái tim không đau nhói khi màn đêm buông xuống và những lúc tĩnh lặng một mình.

- Kính Nam, anh có cảm thấy chúng ta nên biết ơn đi ầu này không.

Dịch Kính Nam khó hiểu, hỏi lại:

- Biết ơn?

- Xa nhau hơn hai năm, nhưng tình cảm của chúng ta vẫn mãi như vậy, đủ để thấu hiểu vị trí của mình trong tim của đối phương.

Dịch Kính Nam mỉm cười hạnh phúc, nụ cười chỉ xuất hiện khi ở bên cạnh Hà Nhược Liên.

- Em biết anh yêu em nhiều đến mức nào, nhưng tại sao vẫn chấp nhận buông tay để anh kết hôn?

- Em thấy giữa chúng ta không có kết quả, dừng lại là cách tốt nhất.

Đối với em, anh được hạnh phúc là vui r ối.

Dịch Kính Nam hờn giận, búng yêu vào chiếc mũi thon cao của cô, nói:

- Không phải là em, với ai anh cũng sẽ không hạnh phúc.

Kết hôn một phần vì hiếu thảo và một phần vì ân tình, nhưng hiện tại chẳng cần nữa.

Quá đủ r ối, hấn không phải con cò mà mặc ai đi ầu khiến hay trao đổi.

Mọi chuyện bại lộ, không chỉ một mình bà Dịch, hẳn còn thất vọng về Diệp Mộc Vân, một cô gái từ nhỏ hẳn quý mến xem như em gái ruột thịt.

- Vậy anh định làm gì?

- Hủy hôn.

- Gia đình của anh có đồng ý không?

Ngữ điệu có chút ngập ngừng và e dè, lo sợ.

Dịch Kính Nam nâng nhẹ khuôn mặt của Hà Nhược Liên lên, đủ để đối diện với ánh mắt nghiêm túc và thật lòng của anh, đi kèm đăm trả lời:

- Không đồng ý thì họ tự kết hôn, nhưng em yên tâm, ba và ông bà nội luôn luôn tôn trọng quyết định của anh.

Hơn nữa, họ không đồng ý cũng không sao, cho dù ở đâu hay làm công việc gì, miễn là được cạnh em, anh đều cảm thấy hạnh phúc và chẳng có gì để hối hận.

Nhược Liên, nếu là thế, em có chấp nhận cùng anh vượt qua không?

Trên đoạn đường đến đây, Dịch Kính Nam đã suy nghĩ đến vấn đề này.

Tuy có nhiều tài sản và cỗ phôi đứng tên hẳn, nhưng với lòng tự trọng, hẳn không cần những thứ đó.

Nếu gia đình thực sự không chấp thuận, hẳn sẽ lựa chọn ra đi với hai bàn tay trắng, cùng Hà Nhược Liên gầy dựng tất cả.

Đôi mắt to tròn của Hà Nhược Liên đỏ hoe xúc động vô bờ, trào xuống hai dòng nước mắt nhưng ý nghĩa hạnh phúc, liên tục gạt đi đồng ý.

Cô cảm thấy mình thực sự khờ khạo, tại sao không nói cho Dịch Kính Nam sớm biết mọi chuyện, còn tiếp tay đẩy hẳn vào trong cuộc hôn nhân với người phụ nữ khác.

- Không khóc, hãy tin anh!

Hà Nhược Liên không chịu nghe lời, hẳn càng lau, càng nói thì nước mắt của cô rơi xuống càng nhiều, nghẹn ngào nói:

- Em tin anh!

- Tin anh thì không được khóc, hơn hai năm qua nước mắt của em rơi xuống đủ rồi, sau này anh không cho phép.

Huhu.

Tiếng khóc nức nở xé tan lòng hắt mọi lúc một vang, như một đứa trẻ bị mẹ đánh đòn.

Hết cách, Dịch Kính Nam đưa mặt tiến gần, ngậm lấy bờ môi căng mọng hờ hững của Hà Nhược Liên, nuốt sạch những âm thanh đó vào trong bụng.

Cách đó quả thật hữu hiệu, cô không những nín khóc còn choàng tay lên cổ của hắn, chăm chú đáp lại nụ hôn nồng thắm, uyển chuyển hòa quyện môi lưỡi cùng nhau.

...-----....

Chương 26: 26: Vẫn Sẽ Kết Hôn

Thức dậy trong vòng tay ấm áp của Dịch Kính Nam, Hà Nhược Liên hạnh phúc ngập tràn, khuôn mặt tươi tắn sức sống vô biên, gửi gắm cho nhau một nụ hôn thắm thiết ở đôi môi vào buổi sáng tinh sương.

Chụt.

Dịch Kính Nam thực sự không muốn rời giường, chỉ muốn ôm ấp cô như thế mãi thôi, mỗi ngày thức dậy được nhìn thấy nhau như này cũng đủ hạnh phúc.

- Chúng ta vệ sinh cá nhân.

- Vâng.

Hà Nhược Liên ng ời dậy, búi gọn mái tóc và dùng chiếc kẹp cố định.

Hắn bắt đầu giờ thói gian manh, bật lên và ôm chầm lấy cô, dụi vào sau gáy hôn hít.

Lỡ làm cô đau, thế nên hiện tại cô sợ chuyện đó.

Đêm qua dụ dỗ thế nào cũng chẳng thành công, dường như cô đang phạt hắn, nhưng hình phạt này đối với hắn quá nặng.

- Cứ thế này anh không sống thọ.

- Em không muốn!

Hà Nhược Liên nắm chặt bàn tay hư hỏng của Dịch Kính Nam giữ lại, cách một chiếc đ ầm ngủ, hắn cứ xoa xoa nắn nắn bầu ngực mềm mại của cô.

Ừ.

- Anh nghe được tiếng r3n rĩ, đúng không?

- Bỏ...!ra!

Hà Nhược Liên quyết liệt gỡ bỏ bàn tay lưu manh của hắn, nhanh nhẩu chạy khỏi chiếc giường, sau đó quay lại thè lưỡi chọc tức:

- Cho anh nhịn chết luôn.

Dịch Kính Nam tức tốc lật nhanh tấm chăn sang một bên, phóng về phía cô, lập tức túm lấy con mồi âu yếm.

- Xin mà, anh xin mà.

- Không cho!

Cả hai đùa giỡn từ phòng ngủ đến phòng tắm, những đi đâu Dịch Kính Nam mong mỗi vẫn chưa được đáp ứng.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Hà Nhược Liên ra ngoài chuẩn bị bữa sáng cho cả hai.

Hai phần ăn sáng được đặt trên bàn, lúc này hấn cũng vừa vặn đi ra, quần áo mặc vào chỉnh tề, sắc mặt trở nên u tối và muện phiền không còn như khi này.

Nhận thấy được sự thay đổi, cô hỏi:

- Có chuyện gì sao anh?

- Ba gọi anh về

Không còn chỉ riêng hấn nữa, sắc mặt của cô bu ãn bã thấy rõ.

Dịch Kính Nam kéo chiếc ghế ng ồi xuống, sau đó ôm cô cho ng ồi vào đùi của mình, trấn an:

- Em yên tâm, ba không giống như mẹ.

Đợi anh giải quyết ổn thỏa, anh sẽ sang đây với em.

- Vâng, em tin anh!

...ΩΩΩΩΩΩ...

Phòng khách ở Dịch Gia có bốn người đang ng ồi, ông bà nội Dịch và ông bà Dịch, sắc mặt của ai cũng căng thẳng không vui, gần một giờ đồng hồ trôi qua nhưng chẳng ai nói với ai đi đâu gì.

Tối qua, sau khi Dịch Kính Nam bỏ đi, nhà Diệp Gia trở về, ông bà Dịch cãi nhau một trận khủng khiếp, đến giờ vẫn chưa làm hòa.

Lúc này, hấn bước vào, không khí ảm đạm đến cùng cực.

- Ông, bà, ba...!mẹ, cháu mới về

- Ba đã hủy hôn thay con, không cần phải lo nghĩ tới nữa.

Ông Dịch vừa nói, cũng vừa nhìn bà Dịch với ánh mắt cảnh cáo.

Vốn dĩ trong lòng bà ta chưa từng hối hận, ngay lúc này cũng không chấp nhận Hà Nhược Liên, nên tỏ thái độ rõ ràng ra mặt.

- Dạ!

- Người con chọn là ai, tối nay dẫn về nhà ông bà được không?

Tối qua nhìn thấy Dịch Kính Nam nổi điên, ông bà nội Dịch hiểu rõ cô gái đó có vị trí quan trọng với cháu trai của cả hai thế nào.

Tuy hẳn đúng là con trai của bà Dịch, mang nặng đẻ đau, nuôi dạy khôn lớn nên người, nhưng trong căn nhà này, quyên quyết định lớn nhất vẫn là ông bà nội Dịch.

Dịch Kính Nam mừng như mở cờ trong bụng, vui sướng khi ngoài mẹ hẳn thì ai cũng chấp nhận Hà Nhược Liên.

- Mẹ của cô ấy vẫn chưa biết tụi cháu quen nhau, nên là cháu muốn ra mặt nhà cô ấy trước, sau đó mới xin phép dẫn về nhà mình.

- Ừm, bà thấy vậy cũng phải.

Đột nhiên, bà Dịch nhếch môi cười nhạt, nhìn hẳn lên tiếng:

- Chưa biết hay giả vờ không biết.

Kính Nam, con còn non nớt với đời lắm.

- Như mẹ biết vẫn giả vờ không biết, để bày kế chia rẽ tụi con có phải không?

Bà ta đứng dậy, nhìn hẳn nói:

- Mẹ làm đi ầu đó là muốn tốt cho con, cô ta quen con chỉ nhắm vào gia sản của nhà mình thôi.

Dịch Kính Nam mỉm cười chua chát và nhạt nhẽo, không nghĩ đến hiện tại mẹ hẳn vẫn còn lối suy nghĩ cổ hủ như vậy.

Từ khi quen Hà Nhược Liên, món quà đặc biệt duy nhất là sợi dây chuyền.

Ngoài ra, cô không nhận bất cứ thứ gì từ hẳn, đến hoa còn bảo lãng phí.

Ngược lại, cô cho hẳn đi ầu quý giá, nhưng không đòi hỏi vật chất hay bắt hẳn phải lập tức chịu trách nhiệm.

Bởi vậy, đôi lúc hẳn không muốn tin Hà Nhược Liên đã thay lòng đổi dạ, nhưng bị những hình ảnh được Lãnh Phong gửi đến thao túng, khiến hẳn mù mờ không phân biệt thật giả.

- Xin mẹ đừng nói nữa, đừng để con thêm thất vọng và mất niềm tin nữa.

ra những từ ngữ không phải phép với mẹ.

- Kính Nam...

Bà nội Dịch ngắt ngang lời nói của bà ta, cất tiếng:

- Cô được r ồi đấy, bà già này trong mắt cô đã chết hay sao?

- Mẹ của Đạt Dân chưa đủ để mẹ nhìn rõ hay sao? Lúc còn ở đây, nghĩ kế hãm hại nói xấu con đủ đi ều, cho ba mẹ bất mãn mà giao quy ền thừa kế cho Đạt Dân.

Đến khi không được thì bỏ ch ờng, bỏ con theo nhân tình.

Thử hỏi xem, nếu Kính Nam không phải người thừa kế Dịch Gia, cô ta có đ ờng ý quen không?

- Mẹ đủ r ồi đó, mẹ chưa biết gì v ề Nhược Liên thì đừng phán xét cô ấy như vậy.

Lời nói của bà ta khơi dậy cơn nóng trong lòng Dịch Kính Nam, sau đó hẳn cố gắng dần nén, lạnh nhạt tiếp tục nói:

- Mẹ chấp nhận thì con vui, còn không thì chả sao cả.

Con vẫn sẽ kết hôn với cô ấy và sau đó dọn ra ở riêng.

- Ừm, ba thấy hợp lý, cho mẹ con tự sống một mình đi..

Chương 27: 27: Ra Mắt

Được sự chấp thuận của mọi người, ngoại trừ bà Dịch, thế nên Dịch Kính Nam sửa sang tóc tai và trang phục chỉnh tề, sau đó sang căn hộ chung cư của Hà Nhược Liên, định cùng cô về quê ra mắt họ hàng và đặc biệt là bà Hà.

- Kính Nam, anh không đi làm sao?

- Em vào thay đồ đi, chúng ta về quê.

Hà Nhược Liên chau mày khó hiểu, hỏi lại:

- Sao?

- Em dẫn anh về ra mắt ông bà và mẹ của em.

Sau khi mẹ trở lên, ba và ông bà nội của anh sẽ sang thưa chuyện.

Khuôn miệng của Hà Nhược Liên há hốc, sau đó không tin hỏi lại:

- Thật không? Họ chấp nhận em?

Dịch Kính Nam bật cười, vỗ yêu vào trán của cô:

- Ngốc quá, sau khi kết hôn chúng ta sẽ dọn ra sống riêng, em không cần phải sống xa mẹ và cũng chẳng phải khó xử với mẹ anh.

Dọn ra sống riêng hoàn toàn phù hợp với hoàn cảnh hiện tại, lúc quen nhau từng nghe Hà Nhược Liên chia sẻ, do không muốn xa mẹ và chẳng yên tâm để mẹ sống một mình nên cô mới không đi du học, từ bỏ ước mơ và suất học bổng của nhà trường.

Thế nên, hẳn sẽ mua căn biệt thự gần với Dịch Gia, sau đó đón mẹ cô đến sống cùng cả hai.

Điều quan trọng, mẹ hẳn chưa chấp nhận cô, chuyện sống chung một nhà là không thể nào, lúc xảy ra mâu thuẫn càng khó giải quyết.

Bệnh vực cô thì mẹ hẳn càng ghét cô hơn, nhưng im lặng thì cô tủi thân và tổn thương, cách tốt nhất là hạn chế gặp nhau.

Sau đó, cả hai lên đường, Dịch Kính Nam tự thân lái xe mà không cần tài xế.

Nhưng trước tiên hắn và cô phải đến trung tâm thương mại mua quà, đâu thể lần đầu tiên ra mắt lại đến tay không.

Gần bốn giờ đồng hồ lái xe ô tô, cuối cùng cũng vào thị trấn của một vùng quê, chạy thêm 20 phút nữa mới đến nhà ngoại của Hà Nhược Liên.

Khi này cô đã gọi về, nên mọi người cũng không bất ngờ lắm, có chút trăn trở về chàng trai được giới thiệu là người yêu.

Khả năng ứng xử và giao tiếp thì chẳng người nào có thể chê bai Dịch Kính Nam, được thêm ngoại hình và công việc quá mức ổn định nên mọi người đặc biệt rất thích, bảo cô quá đổi may mắn, bà Hà cũng không có ý kiến.

Ở nhà trước, hắn cùng ông ngoại và hai người cậu của cô, thêm mấy người anh họ cùng nhau uống rượu và trò chuyện.

Lúc này, bà Hà kéo cô ra phía sau, hỏi:

- Con quen Kính Nam từ bao giờ? Tại sao không nói với mẹ?

- Tụi con quen nhau cũng khá lâu, gần ba năm rồi ạ.

Hà Nhược Liên có chút hơi ngượng, một phần do nói dối và một phần sợ mẹ la rầy.

Đoạn đường đến đây Dịch Kính Nam đã căn dặn, nếu có ai hỏi cả hai quen nhau được bao lâu thì phải trả lời từ lúc chính thức bên nhau đến nay, bỏ qua giai đoạn hơn hai năm chia xa.

Không biết động lực nào thôi thúc, cô đã nghe lời hắn.

- Gần ba năm? Tại sao con không nói với mẹ?

- Con sợ mẹ la và không cho quen nhau.

- Vậy gia đình họ biết chưa, liệu có chấp nhận nhà mình không?

Hà Nhược Liên cười khan, gượng gạo trả lời:

- Chấp nhận ạ, sau khi mẹ về, gia đình của anh ấy sẽ sang.

- Vậy thì mừng rồi! Ừm, chắc một hoặc hai hôm nữa mẹ về, nghỉ làm lâu quá cũng không được, với gia đình của dì con cũng giải quyết xong.

Nhắc đến đó, Hà Nhược Liên khó chịu hỏi:

- Dì ấy đồng ý ly hôn không mẹ? Bạo lực gia đình là không thể chấp nhận

được, sau này anh Nam đánh con, con lập tức khởi kiện anh ấy.

- Thôi đi cô nương, tôi còn đang sợ cô đánh người ta.

Hà Nhược Liên phì cười, sau đó ôm chặt lấy hôn hít mấy cái giống như trẻ con xa mẹ lâu ngày nhớ nhung.

Ở bên mẹ, dù lớn khôn bao nhiêu vẫn là cô bé thơ dại.

Buổi chiều, Dịch Kính Nam và Hà Nhược Liên cùng bà Hà đến nhà nội ra mắt, cách đó cũng không quá xa.

Ông nội của cô có phần nghiêm khắc, sau khi hỏi thăm về gia đình thì hỏi sang đến hẳn:

- Cháu đang làm công việc gì?

- Cháu đang làm tổng giám đốc của tập đoàn nhà cháu ạ.

- Là sao cháu?

Do ở thôn quê và thêm đã lớn tuổi, hiểu biết hạn hẹp thế nên ông ấy chẳng hiểu làm tổng giám đốc là làm gì.

Nhưng trong bụng cũng vui thẩn, tổng cái gì đó chắc cũng lớn lắm, cháu gái sau này cũng được nương nhờ.

- Nhà cháu làm kinh doanh, cháu như quản lý vậy ạ.

Do trời đã tối, lái xe nguy hiểm nên bà Hà gợi ý Dịch Kính Nam ngủ lại ở đây một đêm.

Vốn dĩ hẳn đã chuẩn bị từ trước, lấy chiếc vali từ trong cốp xe khiến cho Hà Nhược Liên bất ngờ.

- Anh có đem quần áo theo sao? Em còn định lấy quần áo của ông nội hay của chú cho anh mặc tạm.

Trời trời, giải cứu hẳn đi.

Mặc xong chắc hẳn trốn trong nhà tắm luôn quá.

Biết đang ở quê người yêu, nên Dịch Kính Nam không ăn mặc quá cầu kỳ, đơn giản là bộ đồ thể thao tay ngắn và quần dài, dép lê bình thường.

Ở đây, nên hẳn và cô sao dám ngủ chung, hai phòng riêng biệt và cô còn đang ngủ cùng với bà Hà.

Ting.

- Anh ngủ chưa?

Vừa xa nhau năm phút, nằm chưa nóng lưng, Hà Nhược Liên đã nhớ nhung

người ấy, thế nên nhắn tin hỏi han.

Phòng bên đây, Dịch Kính Nam cũng cầm điện thoại soạn tin trả lời:

- Anh chưa.
- Anh ngủ sớm đi, đừng làm việc trên máy tính, mai còn về sớm nữa.
- Em cũng ngủ đi, ngủ ngon, yêu em.
- Ngủ ngon, yêu anh.

Nhận được dòng tin nhắn phản hồi, Dịch Kính Nam hạnh phúc tự cười một mình.

Nhưng nụ cười kéo dài không quá lâu, do đã quen nằm ngủ nệm cao cấp và máy điều hòa, về đây không có nên cơn nóng khiến hắn không thể chịu được.

Cởi bỏ chiếc áo thun cho mát mẻ, nhưng đi đâu đó chẳng khiến hắn thoải mái hơn bao nhiêu, mồ hôi chảy đầy cả người.

Cuối cùng, hắn mặc lại chiếc áo và ra ngoài hóng gió.

Ngồi ở chiếc ghế trước nhà, hắn đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh, mỉm cười hài lòng vì nơi đây thực sự bình yên.

Giữa không gian tĩnh lặng, đột nhiên phát ra âm thanh, dù rất bạo gan nhưng cũng phải giật mình.

- Nóng quá nên anh không ngủ được à?
- A...!Nhược Liên, em muốn hù chết anh sao?

Hà Nhược Liên bật cười phấn khích vui vẻ, không hề e dè mà ngồi thẳng lên đùi của hắn, bàn tay ôm cổ lên tiếng:

- Anh nhát gan đến vậy sao?
- Em to gan lắm rồi đấy.

Dưới ánh trăng, mọi thứ khá rõ ràng, Dịch Kính Nam nhìn xuống, tặc lưỡi không ngừng.

- Mọi người cũng ngủ hết rồi, đâu ai nhìn thấy.

Nhưng mà do nóng quá, anh không ngủ được sao?

- À không, do sắp có vợ, nên nôn nao không ngủ được.

Hà Nhược Liên mỉm cười tươi rói giữa đêm khuya, sau đó đưa tay véo má của hắn, nói:

- Anh lúc nào cũng đùa..

Chương 28: Về Dịch Gia

Sáng sớm, cả hai lên xe đi về thành phố.

Do đêm qua thức nguyên đêm, nên chỉ vừa lên xe một chút Hà Nhược Liên đã ôm gấu bông ngủ gục.

Dịch Kính Nam lái xe, lẩm lức nhìn qua cô, trên môi lại nở nụ cười.

Buổi tối hôm nay, từ tập đoàn trở về, hẳn đến chung cư đón Hà Nhược Liên về Dịch Gia ra mắt gia đình.

Cô đã chuẩn bị mọi thứ từ chiêng, lo lắng và thấp thỏm, nhưng cuối cùng cũng phải đối diện.

Vẫn là ở phòng khách, bà Dịch cũng có mặt.

Lúc này, cả hai chậm rãi bước vào, cô lễ phép cúi đầu chào từng người thân của hắn, dĩ nhiên có cả bà ta.

Ấn tượng đầu tiên với bà nội Dịch là Hà Nhược Liên rất xinh đẹp, không phải kiểu sắc sảo mà chính là vẻ đẹp mong manh, thuần khiết.

- Cháu tên Nhược Liên phải không?

- Dạ vâng ạ!

- Kính Nam cũng thật dỡ, đáng lý ra khi hai cháu quen nhau, phải dẫn về nhà ra mắt.

Hà Nhược Liên mỉm cười khả ái, dịu dàng thành thật đáp lại :

- Do cháu muốn có công việc ổn định, sau đó mới thông báo ạ.

- Hiện tại cháu đang làm gì?

Hà Nhược Liên lễ phép trả lời:

- Cháu đang là luật sư ạ.

Ông bà nội Dịch bất giác nhìn nhau, đuôi mắt cong lên và sau đó gật đầu hài lòng.

Lúc này, Dịch Kính Nam ngồi bên cạnh bà thêm:

- Lúc trước Nhược Liên làm cố vấn pháp lý ở Chung Thị, nhưng sau khi cháu trở lại đi đầu hàng, cô ấy chuyển sang tập đoàn nhà mình.
- Ừm, vậy tốt quá rồi.

Nhược Liên, cháu đã nói với mẹ cháu chưa, mẹ cháu cho phép thì gia đình sẽ sang thưa chuyện, không muốn để cháu chịu thiệt thòi thêm nữa. Đột nhiên có tiếng hắng giọng vang lên, ngay vị trí của bà Dịch.

Biểu cảm chẳng được thân thiện và còn có chút cười cợt, cằm tách trà trên bàn uống từng ngụm theo kiểu quý tộc hoàng gia.

Hà Nhược Liên tất nhiên nhìn thấy, sau đó cup mắt sầm bi, buồn tủi rõ ràng thể hiện trên khuôn mặt xinh xắn đó.

- Mẹ của Kính Nam không được khỏe sao, hay là bà lên phòng nghỉ ngơi đi.

Ông Dịch đá nhẹ vào chân của bà ta ám hiệu, nhưng chẳng có hiệu quả, ngược lại còn trả lời:

- Nhìn tôi giống bị bệnh lắm sao?
- Bà...

Ông Dịch tức đến đỏ mặt, nhưng do có Hà Nhược Liên nên phần nào kìm nén, chứ không lại bắt đầu trận cãi vã chẳng có hồi kết.

Ông nhin được, nhưng với một người nóng tính như Dịch Kính Nam thì không, thẳng thắn lên tiếng:

- Mẹ đã không chấp nhận Nhược Liên thì cũng không cần ngồi đây, đừng nói là vì con mà ép buộc phải có mặt.

- Mẹ nuôi con khôn lớn, để rồi con thái độ như vậy với mẹ.

Dịch Kính Nam thành khẩn đứng dậy, cúi đầu trước bà ta, nói:

- Con xin lỗi, xin lỗi vì đã có thái độ và lời nói hỗn hào với mẹ.

Nhưng những lời con nói, mong mẹ ghi nhớ thật rõ, đừng để con nhắc lại lần nữa và lúc đó lại tiếp tục hỗn hào.

Chỉ hiểu lúc nào Dịch Kính Nam cũng đặt lên hàng đầu, đặc biệt tôn kính ông bà và ba mẹ, nhưng việc bà ta đã làm với cả hai, hẳn khó lòng để tha thứ và bỏ quên, mối quan hệ mẹ con chẳng bao giờ được như lúc trước.

- Nhược Liên, bà đã xem cháu như cháu dâu của mình nên thành thật chia sẻ.

Mẹ của Kính Nam không đồng ý, nên việc sang nhà cháu hay hôn lễ đều sẽ không có sự xuất hiện, mong cháu có thể thông cảm bỏ qua.

Hà Nhược Liên cúi mặt, từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống thấm ướt một mảng của chiếc váy màu trắng.

Bà nội Dịch tội nghiệp ôm cô vào lòng dỗ dành, lắc đầu bất mãn với bà Dịch.

Thái độ của bà ta đối với cô ra sao, thì bà nội Dịch đối đáp y lại như vậy.
- Chắc bà đang vui lắm Tư Hình, càng lúc tôi càng cảm thấy bà thay đổi quá nhiều.

Nếu như Dịch Thị phá sản trong tay tôi, chắc bà cũng sớm bỏ tôi, bỏ Kính Nam.

- Ông nói tầm bậy cái gì vậy, Kính Nam là con trai của tôi, sao có thể bỏ, tôi không giống như mẹ của Đạt Dân.

Ông Dịch cười nhạt, thất vọng tràn trề

Cũng nhờ có chuyện này nên ông mới nhìn rõ tính cách thực sự của người phụ nữ ông yêu thương và chung sống gần 30 năm qua.

Tình cảm lại được đong đếm bằng tiền và so sánh hơn thua về giai cấp.

- Bà cố chấp và độc đoán thế này, tổn thương hơn cả bỏ rơi.

Bà Dịch bất giác ngẩng lên nhìn Dịch Kính Nam, trong đôi mắt của hắn chan chứa huyệt huyệt và đau thương.

Nhịp tim của bà ta đột nhiên đập mạnh và đau nhói, con người di chuyển xáo động liên hồi, sau đó lập tức đứng dậy nhanh chóng bỏ đi lên phòng. Ở lại Dịch Gia ăn tối, tuy khó nuốt nhưng Hà Nhược Liên cũng cố gắng dùng cơm cho ông bà nội Dịch và ông Dịch được vui.

Sau đó, ng ả chơi thêm một chút, đến hơn 9 giờ tối thì Dịch Kính Nam đưa cô về nhà.

Ngồi bên chiếc ghế lái phụ nghiêng đầu nhìn sang Dịch Kính Nam, hắn tập trung và trăn lạng lái xe, dường như không hay có cô gái đang chăm chú nhìn mình.

- Anh không nắm tay em.

Hà Nhược Liên xòe bàn tay của mình đưa ra, hẳn lúc này mới chú ý, sau đó cười khẽ và đan những ngón tay vào nhau.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- Thiệt thôi cho em, Nhược Liên.

Dịch Kính Nam nâng bàn tay lên miệng, hôn vào bàn tay mềm mại của cô liên tục mấy cái mới thỏa mãn.

- Từ từ rồi mẹ cũng hiểu, anh đừng buồn nữa.

Đến tòa nhà chung cư, cả hai công khai tay nắm tay thân mật, Dịch Kính Nam đưa cô lên tận căn hộ mới yên tâm đi về.

Lúc này, Hà Nhược Liên bước vào bên trong nhưng bàn tay vẫn đan chặt không buông, sắc mặt lạ lẫm lôi kéo hắn vào cùng.

Cô đã bật đèn xanh thế này thì hẳn phải vượt chạy thôi, nếu không thì chắc chắn cô sẽ nghi ngờ khả năng sinh lý của hắn.

- Chiều mai mẹ mới trở lên, buổi tối em sợ ở nhà một mình.

- Vậy thì tối nay chúng ta cùng nhau thức canh ăn trộm..

Chương 29: Anh Thương

Vậy thì tối nay chúng ta cùng nhau thức canh ăn trộm.

Dứt câu, Dịch Kính Nam bẽ ngang Hà Nhược Liên nâng lên trên tay, dùng chân đóng cánh cửa và nhanh chóng sải bước về hướng phòng ngủ của cô.

- Không, em vẫn còn rất sợ, em chưa chuẩn bị.

Cô vùng vẩy hai chân, đôi giày cao gót vì thế rơi xuống.

Sắc mặt của hắn càng lúc càng gian manh, cái nháy mắt mỉa mai hút mất linh hồn của đối phương, khiến nhịp tim của cô loạn xạ và rạo rục trong lồng.

- Anh sẽ nhẹ nhàng, khi nào em đồng ý và sẵn sàng đón nhận anh mới vào, được không?

Bàn tay của Hà Nhược Liên bấu vào chiếc áo sơ mi của hắn, nhớ lại những lần hắn làm cô đau lại hờn dỗi lắc đầu.

Đặt cô ngã xuống giường, Dịch Kính Nam bất ngờ lăn đùng ra nệm, nhắm mắt giả chết.

- Kính Nam, anh lại giở trò.

- Anh không chết thì ‘ em trai ruột ’ của anh cũng chết, nó liệt luôn thì người thiệt thòi là em, lúc đó đừng có oán trách anh tại sao vô dụng.

- Nhịn vài lần là liệt sao, lừa gạt.

Hà Nhược Liên chu môi, đánh khế lên vòm ngực săn chắc của hắn.

Hắn làm mặt uất ức, ngẩng dậy cởi giày và sau đó quấn chiếc chăn kín mít cả người, trong tội nghiệp vô cùng.

- Anh không đi tắm à?

- ...

- Kính Nam.

Gọi không lên tiếng, Hà Nhược Liên bực bội hất mặt quay đi, nhưng chưa được ba giây sau thì người đàn ông đó đã vò vập làm cô ngã nhào, tung

chiếc chăn chùng kín và nằm đè lên người.

- Anh...

Chụt.

Nụ hôn rơi xuống bờ môi của cô, sau đó lên tiếng:

- Không cho từ chối nữa.

Hà Nhược Liên ngậy ngốc nằm đó, chớp chớp đôi mắt nhìn hắn, bẽn lẽn xoay mặt sang một bên không còn cự tuyệt.

Dịch Kính Nam cười khế, hôn vào da mặt căng mượt, trắng mịn.

Sau đó, hắn dùng tay xoay mặt của cô quay ngược trở lại, ánh mắt va chạm ánh mắt, sự nóng bỏng kết hợp khiến d.ụ.c v.ọ.ng của cả hai tăng lên bất tận, hơi thở gấp gáp và hỗn loạn thấy rõ.

Nụ hôn cũng nhiệt và ướt át bắt đầu diễn ra, xúc cảm nguội lạnh nay được hâm nóng bằng chính những cảm xúc bay bổng, thăng hoa, giống như ngã nơi đâu thì đứng dậy nơi đó.

Bàn tay của Hà Nhược Liên chuyển động, ôm hắn mãnh liệt đối đáp, hòa quyện môi lưỡi cùng nhau.

Dần dần, bàn tay mềm mại dịch dờn ra phía trước, lần lượt mở từng nút áo sơ mi của hắn, mồ mẫn cơ ngực quyen rũ khiến hắn phấn khởi đến run rẩy.

Quần áo không cánh mà bay, trên giường chỉ còn hai thân thể tr@n trụi quấn quýt lấy nhau không thứ gì ngăn cách.

Dịch Kính Nam lả lướt vào da thịt nóng rực của cô, m*t mát chiếc cầi cô gợi cảm và đôi gò bồng vênh cao, nh* hoa đỏ hồng do kích thích mà ưỡn lên c.ư.ơ.ng c.ứ.ng.

- Ừm...Ừm~

Âm thanh r3n rĩ phóng tưng bật ra khỏi khuôn miệng của cô gái, sắc mặt mê đắm mụ mị đầu óc, càu càu vào da thịt rắn rỏi của hắn sau mỗi lần m*t mạnh và x0a nắn ở bầi ngực nhạy cảm.

Cơ thể của Hà Nhược Liên cong lên, hai chân chà sát vào nhau ngứa ngáy, ngọn lửa d.ụ.c v.ọ.ng khó lòng dập tắt, khắp người đều tê dại khó chịu, phải cọ sát đưa đẩy vào da thịt của Dịch Kính Nam để phần nào xoa tan và dễ chịu.

- Nhược Liên à, đã nhiều nước lắm rồi.

Vùng tam giác bí ẩn d1ch nhờn lênh láng và đang không ngừng tiết ra, bàn tay vừa chạm vào đã ướt nhẹp, những sợi lông tơ óng mượt bên trên cũng bết dính.

Hắn không ngần ngại ra nói, cũng chẳng do dự li3m sạch những mật ngọt dính trên tay.

- Đừng...bẩn lắm...

- Không, anh rất thích!

Bao nhiêu đó không đủ, hắn muốn nhiều hơn, thế là banh rộng hai chân của cô, mê muội đắm chìm và sau đó cúi xuống dùng lưỡi cào quết.

Hà Nhược Liên há miệng th ở dốc h ồng hộc, mái tóc bung xõa tán loạn dưới drap giường, rướm người ng ồi dậy nắm tóc đẩy đầu của hắn ra khỏi nơi ướt đầm đó những mãi không được.

Hắn cố chấp đến cô sung sướng không tưởng.

- Ừm...!Ừm...!Nam...dừng lại.

Một lúc sau, Dịch Kính Nam kéo cô ng ồi dậy, hai chân dang ra và ng ồi thẳng lên phần đùi săn chắc của hắn.

Dị vật.t đàn ông nóng bỏng c.ư.ơ.ng c.ứng ngang tàn chia thẳng, kích thước to lớn và dài ngoằng, xù xì và gân guốc nhưng có nhiều cô gái mê mết lết theo.

Dịch Kính Nam trêu đùa, vịn chặt chiếc eo thon gọn của Hà Nhược Liên trượt tới trượt lui trên đùi nhưng không đút vào bên trong, từng cái đụng chạm và chuyển động khiến cô thực sự điêu đứng.

- Kính Nam...đừng làm thế này nữa...!Ừm.

- Vậy phải làm thế nào?

Nụ cười vô cùng gọi đòn, đổi lại là tiếng khóc ủy khuất của cô, ngửa mặt lên trần nhà ăn vạ.

Hức.

- Anh thương, anh cho em!

Nghe hắn nói vậy, Hà Nhược Liên hít hít chiếc mũi nhìn xuống.

Lúc này, hắn nắm lấy bàn tay của cô đặt lên c.ự long đang sưng ph ồng,

buông lời chỉ dẫn:

- Em cho vào đi.

Cô mếu máo với hắn, bàn tay còn lại yếu ớt đánh lên người.

Sau đó, Hà Nhược Liên khẽ nhướn người lên, bầu ngực đong đưa va đập vào khuôn mặt điển trai của hắn, bên dưới tìm đường đút vào cửa động ho.a hu.y.ệ.t đắm nước của chính mình.

Chậm rãi hạ cơ thể xuống, sắc mặt của cả hai cũng biến đổi nhanh chóng, hơi thở càng lúc dồn dập và khó khăn, cuối cùng đồng thanh rên lên khi đã thành công sáp nhập.

- Ừm ~~

Bên dưới dính chặt và trực tiếp cọ sát, ôm ấp vào nhau.

Hà Nhược Liên nâng cơ thể của mình lên rồi được hắn đi đầu khiến hạ xuống và mạnh mẽ thúc hông vào trong, phối hợp điều luyện và nhịp nhàng, cả hai kết tạo khoái cảm và sung sướng, đưa nhau bay bổng giữa khoảng trời mệnh mong hạnh phúc.

- Ừm ~ s.u.ớ.ng quá ~

- Anh hạnh phúc...Nhược Liên...Hự.

Bông hoa héo úa nay được dòng nước tưới mát nở rộ rực rỡ, trái tim đã từng rỉ máu nay được khâu vá bằng những yêu thương, nỗi đau tâm hồn được chữa lành bằng những câu nói và hành động ngọt ngào.

Chương 30: 30: Trách Nhiệm

9 giờ sáng, Dịch Kính Nam và Hà Nhược Liên vẫn say sưa giấc ngủ trên giường, dưới tấm chăn là hai thân thể trần truồng xoắn xuýt vào nhau, đầu hay biết có một người phụ nữ trung niên đang tòn tại bên trong căn hộ. Trở lên sớm hơn dự định, bà Hà vẫn chưa hay sự có mặt của hắn, cứ nghĩ cô đi làm nên theo thói quen quét dọn và lau nhà. Bên ngoài đã xong xuôi, bà Hà tiến vào phòng ngủ của mình, sau đó đến phòng của Hà Nhược Liên.

Cánh cửa được mở ra, bà ấy bất ngờ đến trợn to đôi mắt, ngạc nhiên muốn ngã ngửa về sau, da mặt đang dần nóng bừng và đỏ lên.

Dưới nền, quần áo lớn nhỏ vương vãi khắp nơi.

Trên giường, dù lướt nhanh qua thôi cũng biết cả hai không ai mặc gì và tối qua xảy ra chuyện chi.

Bà Hà nhắm mắt kìm hãm cơn tức, nhẹ nhàng đóng cửa bỏ đi, ra ngoài chờ đợi cả hai thức dậy.

Đâu hay cơn cuồng phong sắp sửa ập đến, cả hai trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào vào buổi sáng, nói lời yêu thương đến khi đói bụng mới chịu xuống giường.

Hơn 10 giờ, Dịch Kính Nam và Hà Nhược Liên nắm tay tung tăng hơn hờ ra ngoài, bước vài bước thì đôi môi chu ra va chạm với đôi môi của đối phương, vui vẻ thể hiện rõ ràng trên khuôn mặt.

Chụt.

Sau đó, đôi chân của cả hai đột nhiên thẳng gấp, Nhược Liên sợ sệt vội vàng né sang trốn tránh sau lưng của hắn.

- Bác gái.

Khuôn mặt của Dịch Kính Nam càng cứng và xanh lét, gắng gượng nặn ra

nụ cười thân thiện chào hỏi.

- Cả hai có biết tính nghiêm trọng của việc này không?

- Bác gái, con không có chạy trốn trách nhiệm của mình.

Bà Hà nghiêm khắc nhìn hẳn, sau đó lên tiếng:

- Gia đình của con tôn quý, lỡ như Nhược Liên mang thai thì thế nào, lúc đó không phải con bé sẽ chịu thiệt thòi hay sao?

Lúc nghe Hà Nhược Liên bảo rằng cả hai đã quen nhau gần ba năm, khi ấy bà cũng phần nào đoán ra được điếu này, nhưng với tâm thế của một người mẹ thì không mong muốn chút nào, lo sợ ảnh hưởng đến cuộc sống của con gái sau này.

- Bác yên tâm, Nhược Liên mang thai thì đứa bé là con của con, con càng có trách nhiệm nhiều hơn.

Nếu bác lo sợ, ngày mai gia đình của con sẽ sang đây.

Hôn lễ chuẩn bị khoảng hai tháng, nếu lỡ có thai, đến đó bụng của cô ấy cũng không quá lớn.

Điếu bà lo chính là Dịch Gia có chấp nhận việc cưới hỏi khi Nhược Liên mang thai không, hay sơ sài cho qua.

Đời người con gái hạnh phúc nhất là được khoát lên người chiếc váy cưới và bước lên lễ đường dù lớn hay nhỏ, dù xa hoa hay đơn giản.

Nhưng Dịch Kính Nam nói được lời này, bà cũng an tâm phần nào.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Ngày hôm sau, như đúng với lời hứa, gia đình của Dịch Kính Nam sang căn hộ chung cư để thừa chuyện, hỏi ý và bàn bạc hôn sự với bà Hà.

Ban đầu, dự định chỉ có ông Dịch và ông bà nội Dịch, sẽ nói rằng bà Dịch bị bệnh nên không thể đến được.

Nhưng sáng nay, mọi người chuẩn bị quà cáp dâng hoàng, thay đồ nghiêm chỉnh và định lên xe thì bà ta xuất hiện, quần áo cũng trang nghiêm như đi hỏi vợ cho con trai.

Không ai nói gì, cũng chẳng ai ép buộc, lên xe đi cùng đến đó.

Được Dịch Gia chấp nhận kết thông gia, bà Hà đã vui mừng lắm rồi, nên

không gây khó dễ hay đòi hỏi sinh lễ quá mức c ầu kỳ, ngày tháng đ ều do bên nhà của Dịch Kính Nam chọn lựa.

Bà Hà không đòi hỏi, nhưng chú rể đòi hỏi phải chụp ảnh cưới ở nước ngoài.

Đính hôn có thể chọn ngày tùy ý, nhưng kết hôn phải từ hai đến ba tháng hẳn mới chuẩn bị kịp.

Buổi tối, Hà Nhược Liên ng ồi trên chiếc ghế bành ở ngay cửa sổ, khuôn miệng chúm chím vui vẻ.

Ngày hôm nay là ngày hạnh phúc đối với cô, sáng nay còn đang lo lắng phải đối diện trả lời bà Hà về sự vắng mặt của bà Dịch, nhưng khi thấy bà ta đến, cô vừa vui mừng và vừa sợ hãi đan xen.

Thế nhưng, bà ta không có thái độ gì cả, ngược lại nói chuyện lịch sự với mẹ cô.

Cốc cốc.

- Mẹ vào nha, Nhược Liên.

- Dạ, mẹ vào đi ạ.

Hà Nhược Liên nâng giọng, đứng dậy bước tới khi bà Hà bước vào.

Hai mẹ con ng ồi xuống dưới giường, bà ấy hạnh phúc vô cùng khi con gái đã thực sự trưởng thành và sắp sửa lập gia đình, xúc động đến rơm rớm nước mắt.

- Mẹ, đừng khóc, con kết hôn nhưng vẫn ở bên cạnh mẹ mà.

Bảo mẹ đừng khóc, nhưng chính cô lại khóc.

Bà ấy bật cười, vừa lau cho cô vừa nói:

- Con bé này, bảo mẹ đừng khóc nhưng lại khóc.

Hà Nhược Liên mỉm cười, đưa tay dụi dụi đôi mắt của mình.

Lúc này, bà Hà hỏi:

- Nhược Liên à, ông bà Dịch chỉ có một mình Kính Nam là con trai, sao lại để cho hai đứa sống riêng?

Hà Nhược Liên khập khượng mấy giây, sau đó trả lời:

- Bình thường mà mẹ, nhiều gia đình cũng như vậy.

À, con không muốn mẹ đi làm nữa, con có thể lo cho mẹ mà.

Sau khi kết hôn, mẹ phụ giúp con việc nhà nha, anh Nam không thích ở hẳn nhưng con lại lười.

Hà Nhược Liên cười tươi ôm bà nũng nịu, nghĩ đến Dịch Kính Nam là cô đỡ mặt và hạnh phúc vô bờ bến, chỉ muốn mau nhanh đến ngày kết hôn để cả hai được sống cùng nhau.

Bà Hà nhú mày khó hiểu, hỏi lại:

- Là sao, Nhược Liên?

- Dạ, thì sau khi kết hôn, mẹ sang sống cùng tụi con.

- Không được, không được.

Dịch Gia lúc đó sẽ nghĩ thế nào, sẽ nghĩ chúng ta lợi dụng Kính Nam.

Bà Hà nhất quyết từ chối, cảm thấy còn trẻ và có thể tự sống một mình.

Đến khi lớn tuổi, bà cũng muốn về quê, chứ không muốn làm gánh nặng cho cô.

- Do anh Nam muốn như vậy, cũng là anh ấy gợi ý trước.

Nếu mẹ không chịu sang sống cùng con, vậy thì con không kết hôn nữa.

- Không được cãi mẹ, mẹ chẳng muốn ai nghĩ xấu về chúng ta, đặc biệt là gia đình bên chông của con.

- Con cũng làm ra tiền, chẳng lẽ không đủ để chăm sóc cho mẹ mà họ nghĩ xấu.

Hà Nhược Liên cũng cực kỳ kiên quyết, nếu vẫn không được cô sẽ gọi cho Dịch Kính Nam sang đây cùng cô thuyết phục.

- Mẹ, mẹ đừng ý nha?

- Không được đâu, mẹ không đừng ý!

Chương 31: 31: Bữa Tiệc

Ba tháng sau.

Hôn lễ hoành tráng, xa hoa bậc nhất đã được tổ chức ở thành phố Z.

Hôm đó, Hà Nhược Liên cực kỳ xinh đẹp trong ngày trọng đại của đời mình, cô khoát lên người chiếc váy cưới vô cùng lộng lẫy và sang trọng, nắm tay của bà Hà bước lên lễ đường tiến về phía có người bạn đời trăm năm đang đứng.

Từng bước chân đi, là từng giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống, bà Hà không kiềm chế được, xúc động theo cùng con gái.

Giây phút ấy, Dịch Kính Nam bùng nổ cảm xúc thực sự, đôi mắt ươn ướt giọt lệ liên tục cảm ơn bà Hà và hứa rằng sẽ chăm sóc, yêu thương, một lòng chung thủy với cô một đời.

Là một thiếu gia tài phiệt, Dịch Kính Nam thể hiện rõ ràng sự chịu chơi và chịu chi của mình trong tối nay.

Sau hôn lễ thế kỷ hai hôm, cả hai cùng với những bạn bè thân thiết sang Hawaii tổ chức bữa tiệc linh đình ở bãi biển.

Mọi người chỉ đến chung vui, có thể dẫn bạn gái theo cùng và tất cả các chi phí đều do hắn chi trả.

Bữa tiệc chỉ khoảng 40 người nhưng vô cùng nháo nhiệt và vui nhộn.

Bạn bè của hắn chiếm phần lớn, chứ riêng cô chỉ có hai người bạn thân là Chung Gia Uyên và Đinh Vũ Tiệp, thêm ba cô em gái họ.

- Hôm trước lấy lý do chữa sức động phòng, hôm nay cậu lấy đi đâu gì hả

Kính Nam.

Phùng Hạo câu lấy cổ của Dịch Kính Nam, nhất quyết đêm nay chuốc say hần.

Hần phì cười, đưa mắt nhìn xuống Hà Nhược Liên đang vừa thẹn vừa bực.

- Cậu xem sắc mặt của vợ tôi đi, tôi còn uống nữa chắc đêm nay ngủ ngoài sảnh khách sạn.

- Mới cưới vợ mà đã sợ rồi, cậu làm cho chúng tôi hoang mang không dám kết hôn.

Dịch Kính Nam bật cười khanh khách, nháy mắt ma mị nhan xảo với cô.

Sau đó, một tay ôm lấy chiếc eo, một tay nâng khuôn mặt lên cao rồi dứt khoát chiếm trọn đôi môi quyến rũ của cô trước mặt tất cả bạn bè, chẳng chút ngại ngùng.

Mọi người đứng ngẩn ngơ không yên, nhốn nháo và la hét ãm vang trước nụ hôn nóng bỏng của hai nhân vật chính.

Đôi môi rời ra, hần lại hỏi:

- Cho anh uống rượu nhé vợ yêu?

Hà Nhược Liên nhất thời xấu hổ, hai tay ôm mặt dúi vào vòm ngực của hần.

- Cũng may tôi đi cùng bạn gái, nếu không chắc tôi ra đó tắm biển.

Mọi người lại có một trận cười nghiêng ngã với Phùng Hạo, riêng bạn gái của anh ấy thì trừng mắt đe dọa.

Dịch Kính Nam thấy thế, huých vai với anh ấy, lên tiếng:

- Cậu nên qua nhà của tôi ở vài hôm, để tôi luyện cho cậu vài khóa đỡ dành người yêu.

- Cần cậu luyện à, ông đây nhiều chiêu lắm, do cậu không biết đẩy thôi.

- À...!à...!tôi hiểu chiêu của cậu rồi.

Sau cùng, Chung Đức Vĩnh thực tâm chúc phúc cho cả hai, nhưng có lẽ tình bạn của anh và Dịch Kính Nam không thể thân thiết như ngày trước.

- Đức Vĩnh, cạm ly.

- Cạm ly.

Cả hai cùng nhau cụng ly rượu trên tay, ánh mắt của hần chẳng còn gay gắt hay thù hận, ngược lại có sự biết ơn, lên tiếng:

- Những chuyện đã qua cứ cho qua, tôi còn nợ cậu một lời xin lỗi và cảm ơn.

- Tôi mới là người nên xin lỗi cậu.

- Được, tôi nhận.

Một cái ôm gắn kết lại tình bạn giữa cả hai, Hà Nhược Liên đứng bên cạnh cười khẽ, nhưng chưa được bao lâu thì đã bị hai cô bạn thân kéo đi, cướp cô dâu rời khỏi chú rể.

Dịch Kính Nam bất lực nhìn theo, sợ hở là tranh giành, nãy giờ hẳn phải cướp lại mấy lần.

Chung Đức Vĩnh vỗ vào vai hắn, trêu chọc cất lời:

- Cậu được thoải mái uống rượu rồi.

- Tôi đùa thôi, Nhược Liên không phải không biết chuyện.

Bữa tiệc chủ yếu vui chơi, ăn mừng hẳn chính thức chẳng còn phải ngủ một mình, nếu không được uống rượu thì quá đổi nhàm chán.

Hà Nhược Liên dĩ nhiên hiểu đi đâu đó, chỉ có một chút lo lắng cho sức khỏe của hắn khi phải uống quá nhiều.

- Không ngờ chúng cậu chịu chi như vậy, đôi lúc cũng thấy đàng hoàng, tử tế.

Hôn lễ hôm trước đã khiến cho Chung Gia Uyển thực sự choáng ngợp, không nghĩ đến nơi đây Dịch Kính Nam lại tổ chức bữa tiệc xa xỉ thêm nữa, vốn tưởng ở một nhà hàng nho nhỏ nào đó.

Đột nhiên, Đinh Vũ Tiệp bật cười, hỏi lại cô ấy:

- Không chê bai nữa sao?

Đinh Vũ Tiệp du học trở về từ hai tháng trước, hiện tại đang là giảng viên, tính tình vô cùng đảm thắm và nhẹ nhàng.

- Cậu nói xấu chúng của mình hả?

Hà Nhược Liên hậm hực đánh vào mông của Gia Uyển, sau đó b ồi thêm:

- Cậu tự đặt vé máy bay về đi.

- Chúng của cậu lúc trước có điểm nào tốt mà không nói xấu.

- Phạt cậu ba ly.

Nói xong, Hà Nhược Liên nắm hai cổ tay của Chung Gia Uyển và Đinh Vũ Tiệp kéo vào bàn tiệc, đêm nay chắc chắn phải bung xõa.

Cô ấy vừa đi, vừa nói:

- Ba ly là không tự đặt vé máy bay về nhé.

Bữa tiệc diễn ra đến ba giờ sáng, bạn bè của Dịch Kính Nam say khướt được người yêu hay vợ đưa về phòng khách sạn, còn những ai đang độc thân thì phải tự mò đường.

Hắn cũng chẳng hay hơn bọn họ bao nhiêu, đôi chân loạng choạng xiêu qua ngã lại, nhưng vẫn ôm chặt Hà Nhược Liên để cô dìu đỡ về phòng.

- Thẻ phòng anh để ở đâu?

- Trong túi.

Bàn tay nhỏ nhắn của Hà Nhược Liên lập tức đút vào túi quần của hắn quờ quạng, hết túi bên này đến túi bên kia, hắn bật cười hả hê, lên tiếng:

- Em đừng đánh thức nó, đêm nay cho anh nợ, ngày mai trả bài đầy đủ.

- Kính Nam, lỡ có ai nghe được thì sao? Nhưng em không tìm thấy thẻ phòng.

- Túi áo vest.

Sao không nói sớm đi, Dịch Kính Nam đúng là gian manh.

Cuối cùng, cả hai cũng vào được phòng, Hà Nhược Liên đỡ hắn lại giường nằm xuống, trông hắn yếu ớt chẳng còn chút sức lực.

Cởi giày và tất, sau đó là từng thứ trên người.

Dịch Kính Nam rất biết tận hưởng, sắc mặt hửng khởi nằm đó cho vợ yêu chăm sóc và vui vẻ phối hợp, nhưng miệng làm nhảm:

- Em thật đẹp, vợ của anh thực sự rất xinh đẹp.

- Khéo nịnh.

Hà Nhược Liên mỉm cười chúm chím, sau đó hắn nắm lấy cánh tay kéo cô nằm xuống, ôm chặt vào lòng, nói:

- Anh đã có thể công khai ngủ với vợ, mấy tháng qua trốn như ăn trộm.

Chương 32: 32: Sau Hôn Lễ

Một tuần sau.

Hai vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật trở về, sau bữa tiệc hôm đó bạn bè của cả hai trở về thành phố Z, riêng Dịch Kính Nam và Hà Nhược Liên ở lại tận hưởng thêm một tuần bên đó.

Cả hai lên xe trở về Dịch Gia, quà cáp đầy đủ để tặng mọi người.

Đến nơi, cả hai xuống xe, tài xế và Dịch Kính Nam đem bốn chiếc vali ra ngoài, kéo vào bên trong.

Bên trong phòng khách, chỉ có ông bà nội Dịch và ông Dịch.

Nhìn thấy cả hai trở về họ vui vẻ mỉm cười.

- Ông, bà, ba, cháu mới về ạ.

Hà Nhược Liên cúi đầu chào tất cả, Dịch Kính Nam bên cạnh cũng vậy.

Bà nội Dịch gật đầu hài lòng, ngoắt tay bảo cô đến ngồi cạnh bà, lên tiếng:

- Đi hưởng tuần trăng mật có vui không?

- Dạ vui, cháu có mua quà tặng cho ông bà và ba mẹ nữa ạ.

Ngồi nói chuyện thêm một lát và tặng quà xong xuôi, Dịch Kính Nam và Hà Nhược Liên lên phòng.

Lúc này, cô lấy món quà mình mua do dự muốn sang phòng tặng cho bà Dịch, nhưng lại e ngại không dám.

Hắn từ phòng tắm trở ra, chỉ mặc chiếc quần thể thao, thân trên để trần, đang cầm khăn bông lau tóc.

- Em vào thay đồ cho thoải mái, nghỉ ngơi một chút rồi anh đưa em về nhà thăm mẹ.

- Anh Nam, anh sang tặng cho mẹ đi.

Hà Nhược Liên đưa món quà trên tay về phía của Dịch Kính Nam, hắn cau

mày nhìn xuống, ánh mắt chững lại mấy giây, sau đó nói:

- Để đó đi, không cần gấp.

Thấy cô im lặng, sắc mặt buồn buồn, hắn nói thêm:

- Em vào thay đồ, anh sấy tóc xong rồi chúng ta tìm mẹ.

- Vâng.

Hà Nhược Liên nghe lời đặt chiếc hộp quà xuống bàn, mở cửa tủ lấy quần áo và đi vào phòng tắm.

Nửa giờ đồng hồ sau, hai vợ chồng xuống tầng một, đứng trước cửa phòng ngủ của ông bà Dịch mà Hà Nhược Liên run rẩy hai tay, khuôn mặt nhăn nhó nhìn lên Dịch Kính Nam nói:

- Anh vào một mình đi.

- Không sao đâu.

- Hai đứa đứng đây làm gì vậy?

Trùng hợp, ông Dịch lên phòng, đứng ở cầu thang nhìn cả hai đang đẩy qua đây lại chiếc hộp quà trên tay.

- Cô ấy mua quà tặng cho mẹ, nhưng không dám vào.

Ông Dịch khẽ cười, bước đến gần cả hai, sau đó đưa tay mở cánh cửa phòng.

Bên trong, bà Dịch đang ngồi dưới mép giường gấp quần áo để cho vào tủ.

Nghe tiếng mở cửa, bà ta bất giác nhìn lên.

Lúc này, không những ông Dịch bước vào, phía sau còn có Dịch Kính Nam và Hà Nhược Liên.

Chấp nhận hay không thì cô cũng đã bước vào Dịch Gia làm dâu, dĩ nhiên trong ngày trọng đại của con trai làm sao thiếu vắng, chỉ là thái độ không mấy vui vẻ.

- Mẹ, tụi con vừa về ạ...!a...con có mua quà tặng mẹ.

Hà Nhược Liên ngập ngừng run sợ, kính trọng mẹ chồng, đưa món quà cho bà ta bằng hai tay.

Thế nhưng, bà ta vẫn làm mặt lạnh, lên tiếng:

- Để ở đó đi.

- Dạ vâng.

Hà Nhược Liên buồn bã ủ rũ đặt xuống, đột nhiên cánh tay của cô bị người phía sau nắm chặt và kéo đi xuống phòng rồi khỏi căn phòng.

- Anh Nam.

- Về phòng.

Dịch Kính Nam nâng giọng như đang tức giận, dĩ nhiên người hẳn khó chịu không phải là cô, mà chính là bà Dịch.

- Em vừa lòng chưa? Mọi thứ đều do em chọn, nên đừng trách con cái bất hiếu.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Buổi chiều, Dịch Kính Nam đưa Hà Nhược Liên về thăm bà Hà.

Ba tháng qua có nhiều sự thay đổi, dì của cô lên đây sống cùng hai mẹ con và hiện tại đang làm phụ bếp trong một nhà hàng gần đây.

Bà Hà lúc trước không muốn sang sống cùng cả hai, nay càng cương quyết.

Hai chị em sáng đi làm, tối về ngủ hỉ có nhau, nên không thấy buồn bao nhiêu khi cô lấy chồng.

Cả hai ở lại ăn cơm tối, trên bàn ăn, Hà Nhược Liên buồn bã xụ mặt, đến nhai cơm cũng chẳng nhiệt tình.

Dịch Kính Nam biết rõ cô đang buồn phiền chuyện gì, đặt đôi đũa xuống bàn, từ tốn lên tiếng:

- Ngày mai tụi con chuyển ra sống riêng, hay là mẹ và dì sang đó sống cùng để tụi con chăm sóc.

- Ngày mai chuyển ra sống riêng rồi sao? Làm vậy không được, ít nhất cũng phải một tháng.

Dịch Kính Nam và Hà Nhược Liên nhìn nhau, sau đó hẳn trả lời:

- Hai hôm nữa tụi con phải đi làm nên hơi gấp.

- Không được, như vậy người ngoài nhìn vào sẽ đánh giá.

Hai đứa nghe lời mẹ, ở Dịch Gia vài tháng hãy dọn ra ở riêng.

Còn về việc sang sống cùng hai đứa thì mẹ không đồng ý, không cần phải thuyết phục mẹ thêm nữa.

Ông bà Dịch muốn cho con cái có không gian riêng tư, bà sang sống cùng thì chắc chắn bên đó phiền lòng.

Hơn nữa, lòng tự trọng không cho phép.

Bà nghèo, nên cứ sợ người khác nghĩ xấu cho rằng lợi dụng hay ăn bám Dịch Kính Nam, lúc đó người chịu lời ra tiếng vào chính là Hà Nhược Liên.

Ăn tối xong, bà Hà lên tiếng đuổi thẳng hai vợ chồng của con gái trở về Dịch Gia, khi cả hai có ý định ngủ lại.

Hà Nhược Liên mếu máo, vừa bước vừa nói:

- Tự nhiên lấy chồng cái không được ở lại.
- Nhà của con bây giờ là ở Dịch Gia, nhớ lời mẹ dặn, ít nhất phải một tháng mới dọn ra sống riêng.

Nói xong, bà Hà lập tức đóng cửa, không cho Hà Nhược Liên tiếp tục luyến quyến.

Bước lại sofa, bà đưa tay lau nước mắt.

Gả con gái, người đau buồn nhất chính là người mẹ, cũng may lúc này có dì cô bên cạnh nên cũng đỡ phần nào.

- Kính Nam rất thương Nhược Liên, nên chị yên tâm đi.
- Ừm, cũng mừng.

Chương 33: 33: Đẹp Trai Và Phong Độ

Hà Nhược Liên ng ồi dựa vào thành giường, liên tục lấy tay lau nước mắt.

Không phải đang buồn hay giận bà Hà, chính là cảm giác của một cô gái khi đi lấy chồng và phải sống xa mẹ.

Dịch Kính Nam từ phòng làm việc trở về phòng ngủ, thấy cô như vậy hẳn đau lòng không tả xiết.

Sau đó, hắn bước đến, tháo mắt kính và chiếc đồng hồ đặt xuống dưới bàn.

Ng ồi xuống bên cạnh, đưa tay lau nước mắt cho cô, lên tiếng:

- Đừng khóc nữa, mỗi ngày anh đều đưa em về nhà thăm mẹ.

Dịch Kính Nam hoàn toàn hiểu được tâm trạng của cô lúc này.

Ông Hà qua đời cũng hơn 10 năm, chỉ có hai mẹ con sớm tối và vui buồn có nhau, giờ cô lấy chồng nên chắc chắn có cảm giác không nữa.

- Kính Nam, chúng ta khoan hãy dọn ra sống riêng.

- Em sợ mẹ là à?

Hà Nhược Liên gật đầu.

Dịch Kính Nam bật cười, ôm cô vào lòng cương nụng, lên tiếng:

- Vợ, anh đã nghĩ ra cách thuyết phục mẹ sang sống cùng chúng ta.

- Cách gì?

- Chúng ta phải năng suất lên, nhanh chóng có em bé, khi đó lấy lý do cần người chăm sóc cho em.

Hà Nhược Liên ng ẫm nghĩ cũng thấy hợp lý, dùng đứa bé thuyết phục không chừng mẹ cô đồng ý.

Với lại cô đâu biết chăm trẻ con thế nào, cần có người lớn bên cạnh chỉ dạy.

- Được a...sao em không nghĩ ra sớm chứ, làm buồn mấy tháng qua.

- Vậy thì...

Dịch Kính Nam nắm bắt thời cơ, bàn tay chạy loạn lung tung khắp cơ thể quyến rũ và mềm mại của Hà Nhược Liên, ánh mắt chẳng dứt rời khỏi bầu ngực to tròn giãy nào, đột nhiên liếc môi thêm khát như một kẻ bị nạn thái.

- Khoan.

Cô đẩy hẳn ra, lên tiếng hỏi:

- Anh Nam, anh biết chuyện gì chưa?

- Chuyện gì?

- Chung Gia sang bàn chuyện hôn sự với ba mẹ của Vũ Tiếp rồi.

Sắc mặt của Dịch Kính Nam không hề thay đổi, chẳng quá bất ngờ khi nghe Hà Nhược Liên nói vậy.

Bữa tiệc hôm đó chẳng biết là may mắn hay xui xẻo với Chung Đức Vĩnh.

Đêm đó, ai cũng say khướt và tự lo lấy thân.

Không ngờ, hơn 9 giờ sáng hôm sau đã nhận được tin tức động trời.

Vốn dĩ Chung Gia Uyển và Đinh Vũ Tiếp được sắp xếp ở chung một phòng, nhưng do đêm đó cô ấy say đến bất tỉnh, chưa được 1 giờ khuya đã rút lui khỏi bữa tiệc và lên phòng nghỉ trước.

Tàn tiệc, Hà Nhược Liên cũng bận chăm sóc và dìu Dịch Kính Nam về phòng khách sạn, nên đâu hay biết đi đâu gì.

Sáng hôm sau, Gia Uyển lên phòng kêu cửa, thông báo rằng tối qua Chung Đức Vĩnh và Đinh Vũ Tiếp đã ngủ với nhau.

Chuyện đó trời biết đất biết và năm người bọn họ biết.

- Với tính cách của cậu ấy, chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm.

- Anh hiểu rõ vậy sao?

Hà Nhược Liên bĩu môi, sắc mặt khinh thường hẳn rõ ràng.

- Anh và cậu ấy chơi chung từ nhỏ, chẳng lẽ không hiểu?

- Vậy sao lúc trước anh nghĩ em và anh ấy đang yêu nhau?

Nhắc đến là cơn ghen ả sâu trong đáy lòng trở dậy, hí mắt nhìn xuống Hà Nhược Liên, lập tức đè ngã cô nằm xuống giường, cúi mặt vào bầu ngực no tròn hôn hít.

- Kính Nam!

- Anh không nghĩ, anh chắc chắn Đức Vĩnh có tình ý với em.

Nếu không phải em yêu anh nhiều quá, anh đẹp trai và phong độ hơn cậu ấy, thì có thể cả hai đã kết hôn và sinh con.

Bảo chuyện cũ bỏ qua, nhưng khi nghĩ đến người bạn thân thích vợ của mình là hẳn muốn nổi cơn điên, bực tức và khó chịu trong người vô cùng.

Lúc này, Hà Nhược Liên bị hẳn đùng chạm đến bị nhột nhạt, vừa vùng vẫy thoát khỏi vừa lên tiếng trêu đùa:

- Em yêu anh thì đúng, nhưng đẹp trai và phong độ thì phải so sánh lại. Như một cái tát vào mặt, khiến Dịch Kính Nam đau điếng toàn thân, lồm nhồm ngẩng lên nhìn Hà Nhược Liên, trong đôi mắt có hai ngọn lửa đang cháy rực.

Đêm qua, cả hai đã có một trận vật lộn trong phòng.

Dịch Kính Nam chiếm thế thượng phong, dạy Hà Nhược Liên đánh vắn bốn chữ ‘ đẹp trai ’ và ‘ phong độ ’ nhưng mãi không được, cô cứ ‘ a..

ư ’ đến mỗi một thiệp đi.

Ring ring.

Điện thoại trên bàn reo lên, cả hai chợt quay chuyển động cơ thể và sau đó tiếp tục ôm nhau nằm ngủ.

Cuộc gọi thứ hai nối tiếp, Hà Nhược Liên khó chịu ưỡn ẹo, bàn tay đập xuống phần ngực của Dịch Kính Nam.

- Anh Nam, anh Nam.

Hắn nhướn mắt, nhìn qua chiếc bàn, quơ tay cầm lấy điện thoại đang reo.

- Nhược Liên, mẹ gọi cho em.

Dịch Kính Nam tốt bụng giúp quẹt ngang trên màn hình, sau đó mở loa lớn cho cô nói chuyện.

- Con nghe ạ.

- [Nhược Liên, thức dậy, 6 giờ rồi.

]

Bà Hà không hỏi, chỉ nghe giọng nói của Hà Nhược Liên đã biết cô còn

đang ngủ.

Mấy ngày cô làm dâu, buổi sáng bà đều gọi sang bảo cô thức dậy, xuống bếp chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà.

- Dạ.

- [Dạ nhưng thức chưa?]

- Con thức rồi, đang ngủ rồi dậy.

Hà Nhược Liên nghe lời ngủ rồi dậy, nhưng hai mắt vẫn dính chặt vào nhau, đến khi bà Hà cúp máy thì cô lập tức gục ngã xuống người của Dịch Kính Nam.

- Tại anh hết.

- Em ngủ tiếp đi, mọi người không nói gì đâu.

Cô lắc đầu, lên tiếng:

- Cho anh mười phút làm em tỉnh ngủ.

- Ngủ đi, có chuyện gì anh đứng ra chịu thay em.

Mặc dù Dịch Kính Nam hết sức hết lòng thuyết phục, nhưng Hà Nhược Liên nhất quyết không nghe, nhanh chóng vệ sinh cá nhân và xuống nhà cùng người làm chuẩn bị bữa sáng.

Khuôn mặt thiếu ngủ thể hiện rõ ràng, người làm nhìn thấy chỉ dám lén lút chúm chím chứ không dám trêu chọc.

Dịch Gia có hai người làm bếp, ba người dọn dẹp trên dưới trong ngoài, mỗi người đều có công việc riêng.

Hà Nhược Liên thì không quét dọn, vào bếp phụ chuẩn bị bữa sáng.

Lúc này, Dịch Kính Nam đi vào tìm vợ, ôm ấp lên tiếng:

- Pha cho anh ly cafe.

- Tự pha đi, em bận rồi.

Hắn không bỏ cuộc, ghé sát vào tai của cô nhỏ giọng:

- Pha đi, sau đó mang lên phòng làm việc cho anh, không cần làm bữa sáng nữa.

Ý của hắn quá rõ ràng, chính xác không muốn Hà Nhược Liên làm mấy công việc thế này.

Đột nhiên có tiếng hắng giọng vang lên, thu hút sự chú ý của bốn người.

Bà Dịch xuất hiện với sắc mặt nghiêm khắc đầy quyền lực, lên tiếng hỏi:
- Kính Nam, con vào đây làm gì?

Chương 34: 34: Chịu Ủy Khuất

Đột nhiên có tiếng hắng giọng vang lên, thu hút sự chú ý của bốn người.

Bà Dịch xuất hiện với sắc mặt nghiêm khắc đầy quyền lực, lên tiếng hỏi:

- Kính Nam, con vào đây làm gì?

Hà Nhược Liên bất giác nhìn lên Dịch Kính Nam, phải bỏ bàn tay của hân ở chiếc eo của mình và nhích cả người ra xa, cúi đầu chào hỏi:

- Mẹ!

- Con vào bảo Nhược Liên pha cafe.

- Ừm.

- Sẵn thì pha ly hai trà hoa cúc đem ra cho Mộc Vân và bà nội của con bé.

Không khí càng lúc càng căng thẳng và ngọt ngào, mặt của Dịch Kính Nam hân hân giận dữ nhìn bà ta, sau đó mấy giây đưa tay túm lấy cổ tay của Hà Nhược Liên dứt khoát kéo đi ra khỏi phòng bếp.

- Anh Nam.

- Kính Nam, đứng lại.

Bà ta gằn giọng khiến hân thực sự dừng bước, tiếp tục lên tiếng:

- Con thái độ như vậy là sao? Mẹ nhờ vả vợ con một chút cũng không được, hay con muốn mẹ phải cung phụng, bưng trà rót nước cho Nhược Liên thì mới vừa lòng.

- Con không muốn đôi co với mẹ, nhưng Nhược Liên về đây làm dâu, làm vợ, không phải làm giúp việc mà bắt buộc vào bếp hay phải pha trà mời khách.

Dứt câu, Dịch Kính Nam kéo Hà Nhược Liên ra ngoài.

Lúc này, ở phòng khách có bà nội Diệp và Diệp Mộc Vân, đang trò chuyện cùng với bà nội Dịch.

Hai vợ chồng bước ra, bà nội Dịch mỉm cười, ngoắt tay bảo Nhược Liên đi

lại.

Cô ngoan ngoãn nghe lời, gật đầu bước đến và ngồi xuống cạnh bà.

- Tôi thì đang mong có cháu chắt.

- À...

Bà nội Diệp cười sượng, nhìn qua Hà Nhược Liên, có vẻ cũng không thích lắm.

Ring ring.

Điện thoại trong túi của Dịch Kính Nam reo lên, hắn lấy ra xem và sau đó ra ngoài nghe máy.

Khi ấy, Diệp Mộc Vân nhếch môi cười tủm và nhướn mày kiêu ngạo thách thức với cô, ăn không được phá cho hôi, cô ta ồng ẹo bước theo phía sau của hắn.

Dĩ nhiên Hà Nhược Liên biết cô ta đi đâu, nhưng niềm tin cô dành cho Dịch Kính Nam rất lớn, bao nhiêu đó không đủ xáo trộn tâm lý hay với bớt tin tưởng.

Quả nhiên, sau khi nghe điện thoại xong, hắn và cô ta trao đổi vài câu, xong rồi đi vào trong nhà.

Bà nội Diệp và Diệp Mộc Vân ở lại ăn sáng sau đó mới về, suốt cả buổi, Dịch Kính Nam không nói một lời, sắc mặt trầm tư bất thường.

Trong phòng riêng, hắn đang đứng trước gương cài nút áo sơ mi, Hà Nhược Liên thì đang mở tủ lấy áo vest cho hắn.

- Khi nào anh về?

- Buổi trưa.

Em muốn về mẹ không, anh đưa em qua đó.

- Thôi, mẹ cũng không có ở nhà.

Xảy ra chuyện nghiêm trọng lắm sao anh?

Quần áo chỉnh tề thẳng thớm, Dịch Kính Nam cần lấy chiếc áo vest mặc vào, nhìn cô trả lời:

- Trình Hách chưa nói, nhưng anh nghĩ đã có kết quả đi đâu tra.

- Vâng, có chuyện gì gọi về cho em.

- Ừm.

...ΩΩΩΩΩΩ...!

Mặc dù Dịch Kính *** *** dặn ở trong phòng và hạn chế tiếp xúc với bà Dịch, nhưng người một nhà, việc tránh mặt nhau chỉ được nhất thời chứ không thể cả đời.

Thế nên, sau khi hấn đi công việc thì Hà Nhược Liên xuống nhà.

Thấy bà ta ngồi ở sofa đọc báo, cô liền nhanh trí bỏ đi vào bếp.

- Thiếu phu nhân, cô biết nấu ăn không?
- Bác gọi con là Nhược Liên được rồi ạ.

Dạ con biết nấu ăn, nhưng chỉ được vài món thôi, cũng không ngon lắm. Hai người làm bếp gần bằng tuổi bà Hà, việc xưng hô theo giai cấp cô thấy không quen.

Thế nhưng, họ không dám xưng hô như vậy, cung kính đáp:

- Biết nấu đã quá giỏi rồi, tụi trẻ bây giờ đâu thích nấu ăn.
- Dạ, do mẹ con nấu ăn ngon, nên có dạy ạ.

Hà Nhược Liên vừa rửa rau, vừa vui vẻ đáp lại, chẳng ngại ngần chia sẻ chuyện gia đình với hai người họ.

Thấy thế, họ tò mò hỏi thêm:

- Thiếu phu nhân và thiếu gia sao lại gặp nhau, hình như lúc đó cô đang là sinh viên?

Hà Nhược Liên mỉm cười bất lực, đáp lại:

- Đừng gọi con là thiếu phu nhân.

Sau đó, tiếp tục nói:

- Do hoàn cảnh kinh tế gia đình của con khó khăn, nên con làm thêm ở nhà hàng và tình cờ gặp anh ấy ạ.

Không khí phòng bếp đang vui thì lúc này bà Dịch từ bên ngoài đi vào, hai người im bật cúi xuống chuẩn bị bữa trưa, làm chuyện của mình.

Hà Nhược Liên cũng vậy, lặng thinh cặm cụi rửa rau.

- Lên phòng nghỉ ngơi đi, nếu không khi Kính Nam trở về, lại nghĩ tôi bắt cô xuống đây.

- Không có đâu mẹ, chuyện lúc sáng, con xin lỗi ạ.

Bà ta cười khinh, thái độ không thích ra mặt, lạnh giọng lên tiếng:

- Tôi không dám nhận lời xin lỗi, nhà này bây giờ toàn đứng về phía cô.

Chỉ cần cô buồn là tôi bị xỉa xói, trách móc đủ điếu.

Việc sang nhà bàn chuyện hôn sự, lo liệu và tham gia lễ đính hôn, hôn lễ đầu xuất phát từ tình thương con trai, sợ Dịch Kính Nam sẽ buồn và tổn thương khi cột mốc quan trọng của cuộc đời lại không có hình bóng của mẹ, chứ không phải trong lòng đã chấp nhận Hà Nhược Liên.

Người làm lén lút quan sát, trong lòng thấy thương cho cô.

Nhược Liên cúi mặt, hốc mắt đỏ đẫm, không dám tiếp tục trả lời mẹ chồng.

Nhưng bà ta vẫn chưa muốn bỏ qua, lên tiếng nói tiếp:

- Kính Nam là người thừa kế Dịch Gia, việc dọn ra sống riêng là điếu không thể và tôi cũng không cho phép.

- Dạ.

- Miệng lưỡi trước kia đâu phải thế này, tôi nói một câu thì cô trả treo một câu, còn dám hăm dọa, bây giờ giả vờ hiền lành để cho ai xem?

Hà Nhược Liên uất ức tủi thân, cảm thấy mình chẳng làm điếu gì sai trái để nhận lại những câu nói này.

Cuối cùng, cô lựa chọn sự im lặng để mọi chuyện không đi quá xa vào những ngày đầu chung sống, chịu ủy khuất để đổi lấy sự bình yên cho gia đình, và Dịch Kính Nam chẳng phải khó xử khi đứng giữa cô và mẹ.

Chương 35: 35: Vợ Chồng Sơn

Ngày hôm nay thực sự chấn động với Dịch Gia, Dịch Đạt Dân và mẹ của anh ta chính thức bị cảnh sát bắt giữ bởi vì có liên quan đến vụ tai nạn giao thông của Dịch Kính Nam vào hơn hai năm về trước.

Ông nội Dịch vô cùng bàng hoàng, bà nội Dịch sốc đến mức ngất xỉu, ông Dịch thì trầm ngâm một góc do anh ta cũng là cháu ruột, còn bà Dịch thì tức giận liên tục mắng nhiếc và liên hệ với luật sư giỏi nhất thành phố Z. Bữa trưa và bữa tối chẳng một ai nuốt trôi cơm, không khí ảm đạm thê lương không giống như gia đình vừa có hỷ sự hơn một tuần trước. Buổi tối, Hà Nhược Liên tắm xong ra ngoài.

Dịch Kính Nam sợ vợ một mình buồn nên đem hồ sơ và Laptop về phòng ngủ làm việc.

Lúc cô bước ra, mùi hương cơ thể chính thức thu hút lấy hắn, ngẩng lên nhìn cô đang uyển chuyển tiến lại chiếc ghế ở bàn trang điểm ngẩng xuống. Dịch Kính Nam gian manh, gập chiếc Laptop trên đùi và đặt sang một bên, nhanh chóng tiến đến.

Bàn tay to lớn nóng bỏng đặt xuống bả vai của Nhược Liên, nhìn cô thông qua chiếc gương, nói:

- Để chồng giúp vợ thoa kem nha?

Quá quen với hành động lưu manh của hắn, Nhược Liên vừa lấy kem thoa lên da mặt, vừa trả lời:

- Anh rảnh rồi đến thế sao?

Dịch Kính Nam khẽ cười, cầm lấy tuýt kem body trên bàn và sau đó khụy một chân xuống dưới nền như lúc cầu hôn, nâng một chân của cô đặt lên đùi hắn và dùng kem thoa vào.

Từ lâu, Hà Nhược Liên có thói quen buổi tối đi ngủ không mặc đồ lót, có hôm còn chẳng chịu ăn mặc gì cả vì cảm thấy như vậy thoải mái, trừ những

ngày đến kỳ kinh nguyệt.

Khi có chèn, thói quen có lợi như thế thì Dịch Kính Nam luôn luôn ủng hộ và bảo cô tiếp tục duy trì.

Thế nên, hiện tại hai chân được tách ra, vùng nhạy cảm của phụ nữ chính thức lọt vào mắt xanh của ai đó đối diện.

Bàn tay chạm đến đâu là Hà Nhược Liên bật cười sảng sặc đến đó, nhột không tả nổi, đánh vào bờ vai trần to rộng của hắn, lên tiếng:

- Đừng thoa nữa, em nhột quá.
- Em đừng suy nghĩ đen tối là không nhột nữa.
- Anh suy nghĩ thì có.

Cuối cùng cũng xong, Dịch Kính Nam lập tức bế ngang Hà Nhược Liên lên trên tay đi lại chiếc giường.

Hắn ngẩng dựa lưng vào thành giường còn cô thì tựa vào người hắn, ôm ấp lấy nhau dường như vô cùng nhớ nhung và yêu thương đối phương.

- Kính Nam, nếu như anh không xảy ra tai nạn, có lẽ chúng ta chẳng phải xa nhau hai năm.
- Đâu ai biết trước được đi đâu gì, mọi chuyện xảy ra thì chúng ta phải chấp nhận thôi.

Anh đoán được từ lâu, nhưng do chưa có bằng chứng và hôm nay Trình Hách đã tìm ra.

Nói chuyện nghiêm túc thế đấy, nhưng bàn tay của Dịch Kính Nam không hề an phận, cứ luồn lách chu du khắp nơi trên thân thể mát lạnh của Hà Nhược Liên.

- Anh đừng như thế nữa được không?
- Anh là đàn ông, nằm cạnh vợ mà không sờ mó mới có vấn đề đó Nhược Liên.

Hà Nhược Liên tò mò, ngẩng lên hỏi hắn:

- Vấn đề gì?
- Chán vợ.

Ánh mắt của Hà Nhược Liên đắm chìm vào khuôn mặt của hắn, lúc hắn mang kính thực sự rất đẹp trai và lãng tử, chính xác là cô đã bị nhan sắc

này cuốn hút ngay lần đầu gặp nhau.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Nửa tháng không đi làm, công việc đầu nhờ ông Dịch giải quyết thay cho, hôm nay cả hai đã chính thức trở lại.

Nhân viên và cô đồng của tập đoàn nhốn nháo trước thông tin Dịch Đạt Dân bị cảnh sát bắt giữ.

Sáng nay có cuộc họp, Dịch Kính Nam đã bổ nhiệm chức vụ phó tổng cho một người khác thay thế anh ta.

Hai vợ chồng làm chung một nơi cũng nhiều đi đầu thú vị, như nhớ lúc nào thì gặp nhau lúc đó, có thể ăn cơm và về nhà cùng nhau, không có cảm giác nghi ngờ hay ghen tuông.

Giải quyết xong công việc, Hà Nhược Liên lên phòng làm việc của Dịch Kính Nam chờ hẳn.

Mặc dù đã là vợ chồng, nhưng cô vẫn lịch sự gõ cửa xin phép bởi vì sợ có nhân viên hay đối tác làm ăn.

- Sau này không cần gõ cửa.

Nhìn thấy thần sắc mệt mỏi của hẳn mà đau lòng, Hà Nhược Liên chủ động đi lại ngồi xuống trên đùi và lấy tay xoa xoa khuôn mặt, giọng mềm mại hỏi:

- Mệt lắm sao?

- Ừm, vừa mệt vừa nhớ vợ.

Hà Nhược Liên mỉm cười, nhướn người hôn vào môi hẳn, sau đó lên tiếng:

- Hết nhớ chưa?

- Hết nhớ nhưng chuyển sang muốn.

Thấy được ánh mắt ma mị và nóng rực của Dịch Kính Nam, cô lập tức nhảy xuống khỏi người, đứng cách xa hẳn nói:

- Về chưa anh?

Dịch Kính Nam bật cười, đứng dậy thu xếp giấy tờ cần giải quyết gấp cho vào cặp táp của mình, sau đó xòe bàn tay trước cô, cất lời:

- Về thôi.

Từng ngón tay đan chặt vào nhau, cả hai hạnh phúc vui vẻ tung tăng đi về,

không ngại nhường trao cho nhau những nụ hôn thắm thiết, chẳng e dè âu yếm thể hiện tình cảm của mình, ai nhìn thấy đều phải ganh tỵ trước cuộc sống vợ chồng son của họ.

Về nhà, mọi người đã ăn tối và đều lên phòng nghỉ ngơi.

Hà Nhược Liên tắm xong, xuống nhà hâm nóng thức ăn do người làm đã về

Dịch Kính Nam xuống sau, thấy cô bận bịu hẳn cũng phụ giúp lấy bát và đĩa, đem những món ăn đã được làm nóng ra bàn.

Trước đây, công việc này là của bà Dịch.

Hôm nào cũng gọi hỏi hẳn ăn tối ở đâu và sau đó chuẩn bị cơm nóng.

Bây giờ nhìn thấy Hà Nhược Liên thay thế, tuy rảnh rỗi nhưng bà ta lại có cảm giác mất mát, không chút thoải mái.

- Há miệng, em ăn chậm quá.

- Uống súp.

Hà Nhược Liên nhai thức ăn vừa được Dịch Kính Nam đút cho, nũng nịu hất mặt về bát súp trên bàn.

Hắn cầm lấy, múp một muỗng và thổi nguội, sau đó cứng chiềuh đưa lên tới miệng cho cô.

- Cảm ơn chồng!

- Em làm gì cũng chậm chạp, cũng may c ởi đ ò của anh nhanh..

Chương 36: 36: Tủ Thân

Một tháng sau.

Ngày ngày đầu đi làm, những ngày chủ nhật Dịch Kính Nam cũng đưa về nhà thăm bà Hà hoặc đi chơi nên Hà Nhược Liên và bà Dịch ít thời gian gặp nhau hay va chạm.

Lần trước nghe bà ta nói vậy, nên cô cũng khuyên hẳn tạm thời khoan hãy dọn ra sống riêng.

Vợ chồng mới cưới chỉ có tiếng cười, nhưng vợ chồng đã cưới gần 30 năm liên tục cãi vã, cứ cách một hoặc hai ngày là um sùm, giận dỗi ngủ riêng.

- Anh Nam, ba mẹ cãi nhau dưới nhà.

Hà Nhược Liên khi này định xuống bếp pha trà cho Dịch Kính Nam, nhưng càng bước thì âm thanh cãi nhau càng nghe rõ ràng, cô sợ hãi chạy lên phòng làm việc tìm hẳn chứ không dám xuống nữa.

- Chuyện ở đâu mà cãi miết vậy.

Dịch Kính Nam day day thái dương, ngã người về sau chiếc ghế bực tức.

Đột nhiên cô cảm thấy hơi hận trong lòng, bước lại giúp hẳn massage vùng đầu.

- Đau đầu thì đừng làm việc nữa.

Dịch Kính Nam nằm im tận hưởng, công việc và gia đình khiến hẳn thực sự đau đầu, mệt mỏi.

Lúc trước ông bà Dịch ít khi cãi nhau, có cãi cũng vào phòng đóng cửa.

- Về phòng em massage cho.

- Còn một số việc anh chưa giải quyết xong, em buồn ngủ thì đi ngủ trước đi.

Kéo bàn tay của Hà Nhược Liên xuống, đưa đến miệng hôn vào và sau đó ôm cô ng ấ gọn trên đùi.

Vợ ch ồng của hắn luôn luôn như vậy, cả tháng không có một câu lớn tiếng.

- Anh đang đau đầu ấ mà.

- Được vợ massage nên hết r ấ, còn sớm nên anh giải quyết cho xong.

Dứt câu, Dịch Kính Nam hôn lấy hôn ấ vào da mặt căng bóng, trắng mịn của cô.

Hà Nhược Liên không né tránh hay khó chịu, thái độ tận hưởng sự yêu thương, xoay sang câu cũ ấ lại nộ hôn n ồng nản trên môi của hắn.

Dứt nộ hôn sâu hơn 20 phút, nhưng cả hai vẫn còn quyến luyến.

Hơi thở hòa lẫn vào nhau, cạ chóp mũi của mình vào chóp mũi của đối phương, đôi môi đôi lúc lại va chạm.

- Vợ định không cho anh làm việc thật ấ?

- ấ vợ phụ ch ồng nha?

- Ừm.

Dịch Kính Nam vẫn chưa buông lỏng vòng tay, phải hít hà thêm một lúc mới chịu rời ra.

Lúc này, hắn bế cô đứng dậy và đặt xuống chiếc ghê đang ng ấ, sau đó đi lấy chiếc ghê khác cho mình.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Ngày hôm sau.

Cả hai kết hôn cũng lâu, nhưng Dịch Gia chưa mời bà Hà sang dùng cơm thân mật.

Thế nên, hôm nay ông Dịch đã bảo bà Dịch gọi điện mời bà sang chơi ấ tình thông gia thêm gắn kết.

Dưới sự ép buộc của bà nội Dịch và ông Dịch, bà ta buộc lòng gọi điện.

L ần ầ đầu thông gia mời sang, bà Hà dù không muốn nhưng cũng phải đến, một phần muốn xem cuộc sống của Hà Nhược Liên nơi đó thế nào.

Buổi chi ầu, Dịch Kính Nam đã có mặt ở toà nhà chung cư đón bà, mặc dù trước đó bà đã kịch liệt phản đối và bảo sẽ bắt taxi, không muốn làm phiền

con rề.

Bà Dịch tuy thái độ không tốt, nhưng cũng đón tiếp bà Hà tử tế.

Ng ồi trò chuyện một chút, đột nhiên chuông cổng vang lên và sau đó ông bà Diệp cùng Diệp Mộc Vân bước vào.

- Ôi, anh chị Diệp và Mộc Vân đến r ồi đây à.

Bà ta bước ra ni ềm nở đón tiếp, thái độ khác hẳn với bà Hà.

Dịch Kính Nam và ông Dịch nhìn nhau chau mày, l ồng ngực của cả hai phập ph ồng thấy rõ.

Bữa ăn tối trôi qua vô cùng ngọt ngào, bà Hà là người nhạy bén, phần nào nhìn ra giữa Hà Nhược Liên và bà Dịch có vấn đề, chắc chắn khi nào cô sang chơi sẽ hỏi.

Trời bỗng dưng đổ mưa, khiến bà Hà muốn v ề nhưng không v ề được.

Lúc này, bà nội Dịch lên tiếng:

- Mẹ của Nhược Liên hay là ngủ lại đây một đêm?

- Dạ thôi bác, chắc một lát sẽ hết.

Nghe vậy, bà Diệp lên tiếng:

- Một lát tôi cho chị quá giang v ề nhà, không phiền Kính Nam đưa v ề

Nghe thế, Dịch Kính Nam thẳng thừng từ chối:

- Không cần đâu bác gái, mẹ vợ của con, để con đưa v ề, cảm ơn bác!

Bà Dịch nhìn qua hẳn, lên tiếng:

- Mẹ thấy như vậy hợp lý mà Kính Nam, trời mưa, con lái xe tới lui nguy hiểm.

Bàn tay của Dịch Kính Nam cuộn tròn, lén lút giấu sau lưng của Hà Nhược Liên.

Ráng nén lại cơn nóng, hẳn nhìn qua bà Hà, lễ phép lên tiếng:

- Con thấy cũng bớt mưa r ồi, để con đưa mẹ v ề

- Thôi, mẹ thấy chị xui nói cũng đúng, trời mưa lái xe nguy hiểm.

Nhược Liên, con gọi taxi cho mẹ.

- Ừm, tài xế hôm nay xin nghỉ, nếu không đã có thể đưa chị v ề

Hốc mắt của Hà Nhược Liên đỏ au, cảm thấy tủi thân và có lỗi với mẹ mình vô cùng.

Lúc này, Dịch Kính Nam đứng dậy, nhìn cô bảo:

- Em lên phòng lấy áo khoác của em cho mẹ mặc tạm, anh đưa mẹ về

- Không cần đâu Kính Nam, mẹ đi taxi về được rồi.

Bà Hà tiếp tục từ chối, đứng dậy ngăn cản Nhược Liên không cho cô đi.

- Nhanh đi em, anh sợ một lát trời lại mưa lớn.

Dịch Kính Nam đốc thúc, trong câu nói và ánh mắt ám chỉ nhiều đi ầu.

Thực sự, hắn sợ kéo dài thêm thời gian hắn sẽ mất ki ềm chế mà xung đột với bà Dịch ngay lúc này, trước mặt bà Hà.

- Vậy thôi gia đình của tôi cũng về, hôm nào rảnh sang Diệp Gia ăn tối.

Sắc mặt của Dịch Kính Nam thể hiện quá rõ ràng, nên họ cũng bất mãn, buồn phiền đứng dậy.

Bà Dịch cầm tay nhiệt tình ngăn lại, lên tiếng:

- Chưa hết mưa mà, ở lại chơi thêm một chút, còn nhiều chuyện chưa nói xong.

- Thôi, Mộc Vân còn nhiều việc chưa giải quyết, con bé bận lắm..

Chương 37: 37: Đầy Ngã

Ngày hôm sau.

Đêm qua do bà Diệp để quên điện thoại ở lại nên sáng nay Diệp Mộc Vân sang lấy, cô ta và bà Dịch trò truyện vui vẻ cả buổi trong phòng, phải chi cách đối xử với Hà Nhược Liên được một nửa như thế cô cũng sẽ thấy ấm lòng.

Sau khi nghe điện thoại của bà Hà, cô thay đồ chuẩn bị sang đó.

Trước khi đi, cô qua phòng làm việc thông báo với Dịch Kính Nam.

- Để anh đưa em.

- Không cần đâu, em lái xe được mà.

Cũng may trước đây Chung Gia Uyển lôi kéo học lái xe, tuy cô không có nhưng cũng thường xuyên lái xe của cô ấy.

- Ừm, chìa khóa hình như anh để ở bàn trang điểm.

- Em thấy rồi.

Chụt.

- Em đi nha, có thể ở lại ăn tối với mẹ luôn.

Chụt.

- Đến nơi gọi về cho anh yên tâm.

Dịch Kính Nam lưu luyến, liên tục ôm hôn Hà Nhược Liên.

Phải mất thêm năm phút sau, cô mới có thể bước ra khỏi phòng làm việc của hắn.

Tuy mối quan hệ với mẹ chồng không tốt, nhưng ba chồng và ông bà nội chồng rất thương, xem như cũng bù đắp.

Đặc biệt, Dịch Kính Nam luôn luôn thương yêu và chiều chuộng, sáng nay

cô bảo thềm bánh ngọt, hẳn lập tức mua ngay về cho cô.

Cuộc sống luôn bất công và chẳng đi đâu gì hoàn hảo, với cô như vậy cũng tốt hơn nhiều người.

Lúc chưa kết hôn cô đã đoán ra phần nào, nhưng được ở bên người yêu, cô bằng lòng chấp nhận tất cả.

Chỉ buồn và cảm thấy có lỗi khi mẹ cô bị khinh rẻ, xem thường.

Trùng hợp, từ tầng ba bước xuống tầng hai, Hà Nhược Liên bất chợt nhìn thấy bà Dịch đang cùng Diệp Mộc Vân vui vẻ đi xuống cầu thang.

Nghe tiếng giày cao gót của cô, cả hai khựng lại và đưa mắt nhìn lên, sắc mặt của bà ta nhanh chóng thay đổi.

Hà Nhược Liên tiếp tục bước đi và dừng lại trước bà ta, lên tiếng:

- Con xin phép về nhà mẹ của con.

- Mới gặp hôm qua, hôm nay đã nhớ? Chỉ có một hôm chủ nhật ở nhà, vậy mà cũng ra ngoài.

Cô xem cái nhà này là trung tâm thương mại hay sao, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Diệp Mộc Vân khoanh tay trước ngực và dựa người vào lan can cầu thang, nhếch mép cười nhạt Hà Nhược Liên.

Không uổng công này giờ nịnh nọt, cuối cùng cũng được chứng kiến một cảnh hay ho.

- Mẹ con gọi sang có công việc ạ.

- Đi đâu thì đi, cô ở nhà cũng chẳng làm gì, còn khiến tôi phải khó chịu.

Vừa dứt câu, bà Dịch lờm nguýt xoay đi, chậm rãi bước xuống từng bậc cầu thang còn lại.

Với bà ta, cô có thể nhịn nhục, nhưng với một người ngoài như Diệp Mộc Vân thì không.

Ánh mắt sắc bén trừng nghiêng, và cô ta cũng chẳng phải thuộc dạng tầm thường, nghênh mặt kênh kiệu và một bên lông mày xếch lên tỏ vẻ thách thức.

Đột nhiên, khóe môi của Hà Nhược Liên nhếch lên, quay bước bỏ đi.

Nếu hơn thua và đôi co với cô ta thì quá đúng ý của cô ta rồi, Hà Nhược Liên cô cũng đâu có ngốc.

Bị cô nhìn thấu ý đồ, Diệp Mộc Vân hậm hực tức giận.

Bỗng dưng đôi mắt của cô ta sáng lên, nhoen miệng cười vui, nhanh chân bước theo Hà Nhược Liên.

Lúc này, bà Dịch chỉ còn hai bậc cầu thang nữa thôi đã xuống được tầng một, và người phía sau lưng của bà ta chính là Hà Nhược Liên.

Diệp Mộc Vân căn bản đâu để dàng bỏ qua, cố tình đuổi theo sánh ngang với cô, lợi dụng lúc không ai để ý lập tức thực hiện mưu đồ.

- Á.

Hà Nhược Liên bị vấp chân và bật người về phía trước, theo bản năng hai tay bám lấy đôi vai của bà Dịch.

Một lực nặng đổ dồn vào người, bà ta đâu có chuẩn bị hay lường trước, lại thêm hụt chân nên cả thân thể bổ nhào xuống mặt nền, tẹt hơn còn bị người phía sau đè lên.

- A.

- Bác gái, bác có sao không? Nhược Liên, tại sao cô lại đẩy bác?

Hà Nhược Liên may mắn nằm trên người của bà Dịch, ít phải đau đớn hay phải va chạm trực tiếp với nền gạch.

Cô lồm cồm xê xuống, bà ta sau đó cũng được Diệp Mộc Vân đỡ ngẩng, đau đến không mở miệng mắng được.

Người làm nhanh chóng chạy đến sau khi nghe được hai tiếng la hét, lúc này Hà Nhược Liên đột nhiên ôm bụng nhăn nhó.

- Bà chủ...!thiếu phu nhân, hai người có sao không?

Diệp Mộc Vân giả vờ tức giận, lớn giọng:

- Cô đừng giả vờ, bác chỉ vừa nói vài câu, cô đã đẩy ngã, có biết bác lớn tuổi rồi không, té ngã sẽ rất nguy hiểm?

- Đau bụng quá.

Không còn sức minh oan cho bản thân, sắc mặt của cô càng lúc càng xanh.

Dì Hoa đứng đó nhìn thấy có đi đâu bất ổn, nhìn sang Kiều Anh sai bảo:

- Mau lên gọi thiếu gia.

- Thiếu gia...!thiếu gia, thiếu phu nhân đau bụng!

Sức lực của Hà Nhược Liên yếu dần, Dì Hoa quy xuống đỡ cô dựa vào người bà.

Ngay sau đó, Dịch Kính Nam vội vàng chạy xuống, hần tình cò vừa ra khỏi phòng làm việc đã nghe giọng gọi của Kiều Anh, nên mới có thể nhanh lẹ đến vậy.

- Chuyện gì vậy?

Hình dáng chưa đến nhưng giọng nói đã truyền trước, Diệp Mộc Vân vốn dĩ chỉ chờ bao nhiêu đó, lên tiếng nói ngay:

- Anh xem, Nhược Liên đây ngã bác gái.

Cuối cùng, giữa hai người phụ nữ quan trọng của đời hắn, Dịch Kính Nam lựa chọn ôm lấy Hà Nhược Liên, hỏi:

- Em sao vậy?

Dịch Kính Nam nhìn xuống cô, sau đó lo lắng nhìn qua bà Dịch.

Trong nhà hiện tại đâu còn ai, ông Dịch đã đưa ông bà nội Dịch sang nhà của Dịch Đạt Dân gặp ba anh ta.

- Em không có đây mẹ...a...!em đau bụng quá.

- Nhược Liên cố tình đẩy bác, em nhìn thấy rõ ràng.

Diệp Mộc Vân vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục vu oan cho Hà Nhược Liên.

Thế nhưng, cô bỗng dưng cảm thấy có đi đâu khác lạ ở cơ thể, bàn tay run rẩy chạm vào nơi nhạy cảm của mình, yếu ớt nói:

- Kính Nam...ướt....máu.

Tâm lý của Dịch Kính Nam chấn động, hai mắt căng ra, lập tức vén chiếc váy của cô lên kiểm tra, nào ngờ dưới đáy quần lót dính đầy máu đỏ.

- Dì Hoa, cùng tôi đưa Nhược Liên vào bệnh viện.

Kiều Anh, mau gọi cho ông chủ trở về, NHANH LÊN!.

Chương 38: 38: Có Thai

Hà Nhược Liên nhanh chóng được đưa vào bệnh viện, đứng bên ngoài phòng cấp cứu, Dịch Kính Nam lo lắng đứng ng ỡ không yên, cứ đi qua đi lại trước cửa, đến dì Hoa bên cạnh cũng chẳng kém phần. Lúc này, bà Hà cùng với dì Lan gấp gáp chạy tới.

Khi n ầy, họ đang nấu ăn để chờ đợi cô về, nào ngờ hẳn gọi đến bảo đang đưa cô vào bệnh viện.

Mặc dù lo cho vợ, nhưng hẳn vẫn nhớ đến mẹ, cầm điện thoại bấm gọi cho ông Dịch.

- Ba về chưa, mẹ sao rồi?

- [Ba đang đưa mẹ con vào bệnh viện kiểm tra, nhưng không quá nghiêm trọng.

Nhược Liên thế nào?]

- Bác sĩ vẫn chưa ra, khi nào có kết quả con sẽ gọi cho ba.

- [Ừm.

]]

Dịch Kính Nam bấm tắt cuộc gọi, xoay sang nhìn mẹ và dì của vợ đi đến, bà Hà quỳnh quáng lập tức hỏi:

- Nhược Liên bị làm sao?

Sau khi từ Dịch Gia trở về, bà Hà luôn trong trạng thái âu lo.

Cả đêm qua dường như không ngủ, trông chờ đến sáng để gọi cô trở về hỏi rõ vấn đề.

Bà bị khinh miệt, coi thường bao nhiêu cũng được, chỉ sợ con gái bị người

ta gây khó dễ và bất nạt, ức hiếp.

- Cô ấy bị ngã nên đau bụng và ra máu.

- Sao lại thế?

Bà Hà yếu ớt ng ỡ quy xuống ghế, đôi mắt đỏ hoe nhìn vào cánh cửa.

Lúc này, dì Hoa ng ỡ bên cạnh lên tiếng:

- Hình như thiếu phu nhân có thai, tôi thấy ra máu nơi đó.

Với một người phụ nữ trung niên, có gia đình và sinh con, nhìn thấy tình trạng của Hà Nhược Liên nên có nhiều phần nghi ngờ cô đang mang thai.

- Có thai?

Tâm lý của Dịch Kính Nam l ần nữa kính động, vui mừng khôn xiết, nhưng sau đó nụ cười trên môi đã tắt ngum và đôi tay trở nên run rẩy, đầu óc quay cu ồng bấn loạn, lo lắng cho Hà Nhược Liên vô cùng.

- Nếu con bé thực sự có thai thì đau bụng và ra máu rất nguy hiểm.

Nhược Liên cũng thật là, sao lại bất cẩn đến như thế.

Dì Lan lo lắng trách móc, trong nhất thời Dịch Kính Nam và dì Hoa không biết nói sao về lý do cô bị té ngã.

Đó là một câu chuyện vẫn chưa được rõ ràng, cần phải xác minh kỹ lưỡng là do tai nạn hay một sự cố tình.

Nhưng trong lòng hẳn dám chắc chắn, cô không bao giờ cố ý xô đẩy bà Dịch.

Thêm một giờ đ ồng hồ trôi qua, cuối cùng cánh cửa phòng cấp cứu cũng được mở.

Nữ bác sĩ bước ra, cởi bỏ lớp khẩu trang trên mặt, lập tức mỉm cười nhìn hẳn.

- Vợ tôi thế nào?

L ồng ngực phập ph ồng lên xuống, sắc mặt căng thẳng, khi thấy cánh cửa di chuyển Dịch Kính Nam đã chạy đến nhìn ngó vào bên trong tìm kiếm Hà Nhược Liên.

- Cô Dịch hiện tại đã không sao, nhưng trong ba tháng đầu hạn chế hoạt động mạnh.

Hẳn vẫn chưa hiểu, hỏi lại:

- Cô ấy bị sao?

- Cô Dịch mang thai được bốn tuần, mẹ và bé đều đã bình an nên cậu Dịch đừng quá lo lắng.

Bà Hà, dì Lan và dì Hoa đều thở phào vui mừng và cảm thấy nhẹ nhõm ở lồng ngực.

Chỉ riêng Dịch Kính Nam cứ đứng trơ ra đó, phải mất gần cả phút hẳn mới có phản ứng.

Hắn xúc động ôm mặt gục xuống, sau đó hờn hờ nói lên:

- Vợ ơi, em giỏi quá.

Nghe vậy, vị bác sĩ ấy cười trêu, lên tiếng:

- Phải là cậu giỏi chứ.

Da mặt của Dịch Kính Nam rất dày, bao nhiêu đó không đủ tác động để hẳn phải ngại ngùng mà trong lòng còn thấy bác sĩ nói đúng.

Bởi vậy trước đây do hẳn không thả trôi, thả thì nhanh chóng dính bầu.

Lúc này, Hà Nhược Liên nằm trên giường bệnh và được hai y tá cẩn thận đẩy ra.

Nhìn thấy cô, hẳn lập tức tiến đến, nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của cô đưa lên miệng hôn hít và áp vào bên mặt của hẳn, vui vẻ thông báo:

- Nhược Liên, chúng ta làm ba mẹ rồi, cục cưng trong bụng của em đã được bốn tuần.

Hà Nhược Liên nhạt nhòa gật đầu với hẳn, vốn dĩ đã biết và một phần do còn đang lo lắng vấn đề khi này, lo sợ hẳn không tin tưởng vào mình và cho rằng cô cố tình đẩy ngã bà Dịch để báo thù.

Sau đó, cô được chuyển lên phòng bệnh VIP.

Cô không nói năng một lời, xoay mặt vào trong bức tường trần tư một mình.

- Em sao vậy?

Trong phòng chỉ còn hai vợ chồng, bà Hà ra ngoài mua cháo và dì Lan về nhà lấy quần áo mang vào cho bà ấy để ở lại bệnh viện chăm cô.

- Thực sự em không cố tình đẩy mẹ, anh có tin em không?

Dịch Kính Nam ngửi xuống giường bệnh cạnh cô, xoa xoa khuôn mặt đang

rất xanh xao và nhợt nhạt, nghiêm túc trả lời:

- Anh tin, luôn luôn tin em!

- Mẹ sao rồi anh?

- Ba đang đưa mẹ kiểm tra tổng quát, khi nào xong sẽ đến thăm em.

Hà Nhược Liên bu ãn bu ãn gạt ãu, ãu mắt ã ãng ãu giọt nước.

Thấy vậy, Dịch Kính Nam cúi xuống, hôn lên trán của cô một cái trấn an, ân cần nhắc nhở:

- Em đừng lo nghĩ ãn nữa, sức khỏe của hai mẹ con ãng rất yếu.

Vừa nói ãu câu ã ãn truy ãn tới âm thanh gõ cửa và ông bà Dịch ãi vào.

Sắc mặt của bà ta vô cùng khó chịu và ánh mắt căm ghét tột ãnh, ãnh ninh trong bụng là Hà Nhược Liên cố tình ãy mình và sợ ý bị ãn như những lời Diệp Mộc Vân ã nói.

Ông Dịch quan tâm hỏi:

- Nhược Liên thế nào rồi con?

- Bà mẹ! Dạ con không sao ạ.

- Nằm trên người của tôi thì có sao, người có sao là tôi ãy này.

Ông Dịch nghiêm khắc nhìn qua bà Dịch, bà ta không sợ sệt trừng lại và trùng hợp bà Hà mở cửa bước vào, trên tay ãng cầm tô cháo cho cô.

- Anh chị sui ãn thăm Nhược Liên sao? Thật may con bé không sao.

Bà Hà vẫn chưa hay biết, vô tư cất lời.

May mắn cả Hà Nhược Liên và bà Dịch ãu không sao, bà ta chỉ bị bông gân ở cổ tay và trên người có vài vết b ãn.

Bà ta cười nhạt, thẳng thừng lên tiếng:

- Tôi nghĩ chị ãn ãm con gái của mình về ãy ãu lại, chứ không sau này tiếp tục ám sát mẹ ch ãng.

Chương 39: 39: Âm Sát Mẹ Chồng

Bà ta cười nhạt, thẳng thừng lên tiếng:

- Tôi nghĩ chị nên đem con gái của mình về dạy dỗ lại, chứ không sau này tiếp tục âm sát mẹ chồng.

Cuối cùng đã đến giới hạn, bà Dịch không thể tiếp tục đóng kịch hòa thuận, chuyện hôm nay khiến bà ta thực sự nổi nóng và tức giận.

- Mẹ!

Dịch Kính Nam và ông Dịch đều dùng ánh mắt ám chỉ, nhưng có lẽ đi đâu đó hiện tại chẳng hề hấn gì với bà ta lúc này.

- Con không có cố tình, do con vấp phải chân của Diệp Mộc Vân nên mới té ngã và đề lên người mẹ.

Đôi mắt của Hà Nhược Liên phủ kín nước mắt của sự oan ức, đến khi chứa đựng không được lập tức nhiều xuống hai dòng.

- Thôi, thôi.

Tôi đã nhìn thấu con người và dã tâm của cô từ lâu, thế nên mới không chấp nhận cô làm dâu nhà họ Dịch.

Cũng chính vì đi đâu đó, nên hôm nay cô mới cố tình đẩy tôi, muốn cho tôi chết...

- Đủ rồi mẹ.

Dịch Kính Nam gằn lên, cắt đứt câu nói tàn nhẫn và sai sự thật của bà ta dành cho Hà Nhược Liên.

Anh tin cô, người con gái anh chọn không phải như vậy.

- Kính Nam, mẹ mới là người sinh con và nuôi dạy khôn lớn, cô ta đối xử

với mẹ như vậy mà con còn bệnh vực được sao? Nếu nhớ đâu hôm nay mẹ xảy ra chuyện, con có tìm lại mẹ được không?

Đôi mắt của bà Dịch đỏ cay do tủi thân, hẩn lạng người khó xử nhìn bà ta rồi nhìn sang Nhược Liên, ngay lúc này không biết phải nên nói gì.

- Nếu chị đã nói như vậy, thì sau khi Nhược Liên xuất viện, tôi xin phép được đón con bé về chăm sóc và dạy dỗ lại.

Nghèo là thật, túng thiếu đủ đi đâu nhưng lòng tự trọng không thiếu hụt.

Sinh và nuôi con chẳng lẽ bà Hà không hiểu tính cách của Nhược Liên.

Thấy thái độ gay gắt của bà Hà, ông Dịch hạ giọng lên tiếng:

- Chị sui à, thành thật xin lỗi chị.

Chuyện này chỉ là hiểu lầm, tôi biết Nhược Liên không phải như vậy.

Bà Dịch chẳng chịu dừng lại, tiếp tục khích bác.

- Hiểu lầm? Đợi tôi chết mới không phải hiểu lầm đúng không?

- Mẹ ơi, làm ơn đừng nói nữa.

Nhược Liên đang bị động thai, mẹ muốn kích động đến sảy thai hay sao?

Nếu như cố ý hại mẹ, cô ấy có để bản thân mình xảy ra chuyện hay không, đây chỉ là một tai nạn chẳng may mà thôi.

Nhìn Hà Nhược Liên uất nghẹn nấc lên từng cơn, Dịch Kính Nam lo lắng cho tình trạng sức khỏe của hai mẹ con, tiếp tục ng ã xuống dưới giường ôm cô vào lòng và vuốt vuốt tấm lưng cho dễ thở.

Ông Dịch bất ngờ xen lẫn vui mừng, hỏi lại:

- Nhược Liên mang thai sao Kính Nam?

- Dạ.

Ông ấy e ngại, lúng túng nhìn sang bà Hà, ngấp ngừng lên tiếng:

- Nhược Liên mang thai, vậy nhờ chị sui chăm sóc cho hai mẹ con của con bé.

Như Kính Nam nói, chuyện hôm nay chỉ là tai nạn, lần nữa xin lỗi chị.

Bà Hà lạnh nhạt gật đầu, không một câu đối đáp, lướt ngang qua ông bà Dịch và đặt tô cháo xuống bàn.

Thái độ đó khiến bà Dịch tiếp tục nổi nóng, định phản ứng lên tiếng thì bị ông Dịch nắm tay âm hiệu ngăn cấm, trừng mắt răn đe.

- Bỏ ra!

Bà Dịch vùng vẫy bàn tay, sau khi thành công lập tức ngoe nguẩy bỏ đi ra về

Nếu không phải nể tình có cháu nội trong bụng, bà ta chẳng dễ dàng bỏ qua.

Sau đó, trong phòng chỉ còn ba người, Dịch Kính Nam kiên nhẫn dỗ dành Hà Nhược Liên, vì oan ức mà cô tủi thân khóc mãi.

- Đừng khóc nữa em, con của chúng ta rất yếu.

- Em không cố ý thật mà...!hức.

- Anh biết, anh tin em!

Lúc này, bà Hà mang chiếc khăn lạnh đến đưa cho Dịch Kính Nam.

Hắn nhận lấy, dịu dàng lau sạch khuôn mặt đầm nước đang đổ trạch của cô, đôi mắt khóc nhèu đến sưng vù đau rát.

- Không khóc nữa, ăn chút cháo nha em?

Nghĩ đến đứa bé trong bụng, Hà Nhược Liên gật đầu, hít hít lấy chiếc mũi đáng thương.

Đút ăn xong một tô cháo, Dịch Kính Nam nhờ bà Hà giúp mình chăm sóc cho cô, còn hắn lái xe trở về Dịch Gia.

Vừa đến nhà, việc đầu tiên hắn làm chính là kiểm tra camera vào trong thời gian đó, nhất định phải làm rõ đúng sai và minh oan cho vợ, chứng minh thực chất đó chỉ là tai nạn.

Thế nhưng, không những thu hình còn thu cả âm thanh, lời nói của bà Dịch dành cho Nhược Liên lúc đó vang vọng phát ra từ tivi, khiến bà ta nhất thời xanh mặt.

Dịch Kính Nam phải tua đi tua lại nhiều lần, bởi thái độ của Diệp Mộc Vân rất đáng nghi ngờ.

Với cặp mắt tinh tường và kỹ năng quan sát nhạy bén, cuối cùng hắn cũng phát hiện cái chân đáng trách của cô ta.

- Mẹ xem đi, xem thử con bệnh vực Nhược Liên là đúng hay sai? Là ai cố ý hại ai?

Ông Dịch tức giận, mắng lớn:

- Lần này em đi quá xa và quá sai rồi, còn mặt mũi nào lại đón hai mẹ con của Nhược Liên trở về
- Chuyện năm đó, tụi con đã không tính toán, rất muốn gia đình chung sống hòa thuận, êm ấm.

Nhược Liên cố gắng từng ngày, nhịn nhục từng chuyện, đổi lại là mẹ bệnh vực người ngoài, vu khống và đổ tội lên đầu của cô ấy.

Có quá bất công không mẹ?

Từng chuyện xảy ra, Dịch Kính Nam vô cùng thất vọng về người mẹ của mình, hẳn ước gì mọi chuyện chỉ là một trò đùa để lòng nhẹ nhõm và thanh thản, không cảm thấy có lỗi với Hà Nhược Liên.

Trước sự phản ứng đối lập của hai người, ông Dịch nóng giận còn hẳn cực kỳ bình tình.

Bà Dịch phần nào nhìn ra vấn đề, nhưng cái tôi còn cao nên tạm thời im lặng, chưa chịu nhận sai.

- Nhược Liên từ trước đến nay chưa từng làm sai đi đâu gì, đôi lúc con cũng không hiểu tại sao mẹ lại ghét cô ấy nhiều như vậy.

Mẹ thấy chưa, người mẹ chọn cho con, tiểu thư danh giá gì đó lại cố tình hãm hại người khác, suýt chút nữa còn hại luôn đứa cháu chưa kịp chào đời của mẹ.

Chương 40: 40: Đón Về Dạy Dỗ

Buổi chiều, Dịch Kính Nam mang thức ăn và một số vật dụng cá nhân vào bệnh viện cho Hà Nhược Liên.

Tuy tình trạng sức khỏe mẹ và bé đều bình thường, cô hạn chế hoạt động mạnh và đi đứng nhiều, nhưng hẳn muốn đảm bảo an toàn nên ở viện vài hôm cho bác sĩ theo dõi.

Định ngủ lại chăm sóc cho con gái, nhưng do hẳn quá chu đáo, lại cảm thấy có mình cả hai mất tự nhiên và không được thoải mái nên bà Hà quyết định đi về bảo sáng ngày mai sẽ nấu thức ăn mang đến, không cần hẳn phải gọi về Dịch Gia hay mua đồ bên ngoài.

Phiên là phiên bà Dịch, chứ Dịch Kính Nam luôn luôn thương yêu, chăm sóc từng thứ cho con gái của mình, nên bà đâu có lý do gì ngăn cấm hay chia rẽ cả hai.

Giường bệnh rộng rãi đủ cho hai người cùng nằm, vẫn tư thế mỗi đêm, Hà Nhược Liên gối đầu trên bắp tay của hẳn, bàn tay vòng qua thắt lưng ôm lấy.

Nghe xong câu chuyện, uất ức cũng được minh oan, bản thân vô cùng trong sạch, nhưng cô vẫn không sao vui được và không biết mai sau phải đối diện hay cư xử với bà Dịch thế nào.

- Kính Nam, em muốn về nhà mẹ đến khi qua ba tháng đầu, anh xin phép cho em nha?

- Ngày mai anh chuyển quần áo của chúng ta sang nhà mới, em thuyết phục mẹ và dì đến sống cùng, ở căn hộ đâu thoải mái.

- Nhà mới?

Hà Nhược Liên ngẩng đầu nhìn hẳn, trong đôi mắt có sự ngạc nhiên và tò mò không hiểu.

- Vốn dĩ ngay ban đầu chúng ta nên dọn ra sống riêng.

Sau khi kết hôn, hẳn nên giữ vững quyết định và suy nghĩ, không nên lung

lay trước hai người phụ nữ hần thương.

Chính sự mềm lòng và hy vọng cả hai có thể thân thiết, nhưng hiện tại hần đã mất niềm tin.

Khoảng cách đã xa vốn dĩ nay càng thêm sâu, chẳng có đi đâu gì có thể hàn gắn hay bõ đắp, nếu có cũng là một thời gian rất dài.

Ngày hôm sau, Dịch Kính Nam trở về Dịch Gia, hần thực sự sắp xếp quần áo và vật dụng của cả hai để chuyển đến nhà mới.

Trước đó, hần đã nhắc nhở cách Dịch Gia không xa và có sửa đổi theo ý thích của Nhược Liên, vì nghĩ sau khi kết hôn sẽ sang sinh sống.

Đã từng xin phép, lại thêm xảy ra chuyện hôm qua, thế nên việc hai vợ chồng chuyển ra ông Dịch và ông bà nội Dịch không có ý kiến.

Ở bệnh viện, bà Hà ngửi gọt trái cây cho Hà Nhược Liên.

Khoảng một tuần nay cô bắt đầu thèm ăn, nhưng chỉ thích đồ ngọt và cũng chẳng hay đã mang thai.

Nhớ đến lời nói đêm qua của Dịch Kính Nam, cô băn khoăn do dự hỏi ý:

- Mẹ ơi, sau khi xuất viện, con và anh Nam chuyển ra sống riêng, mẹ đến đó sống cùng tụi con nha?

Động tác của bà Hà ngưng lại, nhìn lên cô kiên định trả lời:

- Không được.

Nhiều chuyện xảy ra, càng khiến bà không thể đến đó sống cùng.

- Con bị động thai, anh Nam đi làm cả ngày, vậy ai chăm sóc cho con?

- Hôm qua con không nghe mẹ nói gì sao?

Bà Hà tuy dễ nhưng cũng vô cùng khó tính, lời nói thốt ra chắc chắn sẽ không rút lại, đặc biệt những câu đã nói với ông bà thông gia.

Hà Nhược Liên xụ mặt cúi xuống, lí nhí lên tiếng:

- Con có làm sai gì đâu mà phải đòn vè dầy dổ, sáng nay anh Nam đã giải thích với mẹ rồi mà.

- Con cũng giỏi lắm, dám giấu mẹ nhiều chuyện như vậy, định ôm vào lòng chịu đựng một mình hay sao.

Nên nhớ, lúc nào bên con cũng có mẹ.

Chỉ cần con đứng, mẹ dùng cả tính mạng này để bảo vệ.

Hà Nhược Liên xúc động mà hai mắt cay xè và dần dần đỏ hoe, dang tay ôm chầm lấy bà Hà, dúi vào lòng nũng nịu như trẻ con.

- Cô đã làm mẹ rồi đấy.

- Ở bên mẹ thì vẫn là trẻ con ạ.

Bà Hà rơm rớm nước mắt, choàng tay ôm cô con gái bé nhỏ, kết tinh tình yêu của một hôn nhân hạnh phúc.

Tuy ông bà xa nhau cách biệt hai nơi, kẻ âm người dương, nhưng có lẽ trong tim vẫn mãi mãi chứa đựng đối phương.

- Nghe lời mẹ về nhà, mẹ sẽ nghỉ việc để chăm sóc cho con.

Đến khi nào mẹ chồng của con sang nói chuyện phải quấy và xin lỗi chúng ta, thì mẹ mới cho con về, dù sống riêng cũng vậy.

- Nhưng mà...

- Kính Nam nhớ con thì sang, mẹ không cấm cản.

Sống chung với gia đình chồng, tội danh ám sát mẹ chồng là đi đâu không thể dễ dàng bỏ qua.

Nếu Hà Nhược Liên thực sự làm những việc đó, ngay cả bản thân bà cũng sẽ không dung túng hay bao che.

Buổi chiều, Dịch Kính Nam cùng ông Dịch và ông bà nội Dịch vào bệnh viện thăm Hà Nhược Liên.

Họ vô cùng vui mừng khi biết cô mang thai, trong chờ đợi cháu yêu quý đầu tiên chào đời.

- Nhược Liên, cháu thích gì, bà thưởng cho cháu.

- Dạ thôi ạ.

- Chuyện hôm qua, bà thay mặt mẹ Kính Nam xin lỗi cháu.

Hà Nhược Liên âm thầm đưa mắt nhìn lên bà Hà, hy vọng bà bỏ qua và cho phép cô về nhà.

Thế nhưng, sắc mặt của bà vô cùng nghiêm khắc, không hề có nét xao động hay thay đổi.

Lúc này, ông Dịch lịch sự, từ tốn lên tiếng:

- Thành thật xin lỗi chị và Nhược Liên, mong chị sui có thể rộng lòng bỏ qua cho chúng tôi.

- Nhược Liên thực sự còn nhiều điều thiếu sót, như hôm qua tôi đã nói, sau khi Nhược Liên xuất viện, tôi xin phép được đón con bé về chăm sóc và dạy dỗ lại.

Dịch Kính Nam bất chợt kinh ngạc, lập tức nhìn xuống Hà Nhược Liên, ánh mắt như muốn hỏi đã xảy ra đi đâu gì.

Cô dĩ nhiên hiểu ý tứ của hắn, nhăn mặt lén lút lắc đầu.

Ông Dịch và ông bà nội Dịch nhìn nhau hiểu ý, nhưng trong lòng không trách hay phiền bà Hà, vốn dĩ ban đầu bà Dịch là người khơi mào mọi chuyện, Dịch Gia không giải quyết ổn thỏa thì chính là lỗi của Dịch Gia, thậm chí hôm qua bà ta còn có những câu nói chẳng được đúng đắn.

- Mẹ à, sau khi xuất viện, chúng con sẽ dọn ra sống riêng, nên là...

- Kính Nam, mẹ không chia rẽ hai đứa, chỉ đang muốn dạy dỗ lại Nhược Liên, để sau này cư xử phải phép với chị sui hơn.

Chương 41: 41: Sẽ Về Với Anh

Hôm sau, Hà Nhược Liên được xuất viện về nhà, ý của bà Hà đã quá rõ ràng, thế nên Dịch Kính Nam không dám làm trái, tự nguyện đưa cô về căn hộ chung cư.

Bà Hà xin nghỉ việc ở Chung Gia, nguyên nhân sau đó truyền đến tai của Chung Gia Uyển, rất nhanh Đinh Vũ Tiệp cũng biết.

Tan làm buổi trưa, cô ấy lái xe tới thăm, một lúc sau đôi vợ chồng sắp cưới cũng tới.

Chung Đức Vĩnh đến, chỉ nhìn Hà Nhược Liên vài giây đã chuyển dời ánh mắt sang Vũ Tiệp, một lúc sau cũng cùng Dịch Kính Nam ra ngoài sofa phòng khách, để cho ba người phụ nữ trò chuyện trong phòng.

- Sao cậu bất cẩn vậy?

Hà Nhược Liên cười trừ, trả lời:

- Do mình không biết đang mang thai.

Chung Gia Uyển hí mắt nghi ngờ, hỏi cô:

- Sao cậu về đây, mẹ chồng khó ưa của cậu tiếp tục gây chuyện?

Hà Nhược Liên lắc đầu chối bỏ, nhưng nét mặt của cô đã thể hiện rõ ràng.

- Không có, do mình sợ ý thật.

- Thôi đi, cậu không lừa được mình đâu.

Trong ba cô bạn thân, người cá tính mạnh mẽ nhất chính là Chung Gia Uyển, người thùy mị và dịu dàng là Đinh Vũ Tiệp, Hà Nhược Liên dung hòa những đi đầu đó.

- Vũ Tiệp, e là lễ đính hôn mình không đến được.

Chỉ còn hơn một tuần nữa đã đến ngày đính hôn của Chung Đức Vĩnh và Đinh Vũ Tiệp, nhưng tình trạng của cô thế này làm sao đi được, trong lòng thực sự vô cùng tiếc nuối.

- Không sao, bé con quan trọng.

Đến ngày kết hôn đã qua ba tháng đầu, lúc đó cậu nhất định phải có mặt nha.

- Dĩ nhiên rồi, chắc chắn phải đến chứ.

Ba vị khách được bà Hà mời ở lại ăn trưa, ăn xong thì Chung Đức Vĩnh và Đinh Vũ Tiệp xin phép đi trước, bởi họ phải đến thử đồ cưới để chuẩn bị cho lễ đính hôn.

Chung Gia Uyên ngẩn ngơ một chút cũng rời khỏi, do còn nhiều việc cần xử lý.

Ở nhà vợ thực sự khiến cho Dịch Kính Nam không được thoải mái, vào phòng thấy Hà Nhược Liên đã ngủ nên hắn cũng đến tập đoàn làm việc. Do quần áo đã dọn đến nhà mới nên sau khi tan làm hắn không trở về Dịch Gia.

Ông Dịch đã cho dì Hoa cùng Giản Linh sang đó để phụ giúp dọn dẹp và coi sóc nhà cửa, nhưng chỉ làm ban ngày.

Tắm xong, ăn uống chút ít thì hắn lái xe đến căn hộ chung cư với Hà Nhược Liên, đem theo bộ âu phục để ngày mai sẵn tiện đi làm.

Mở cửa bước vào, Dịch Kính Nam nhìn thấy bà Hà và dì Lan, lễ phép chào hỏi:

- Mẹ, dì, con mới đến.

- Ừm, con ăn tối chưa?

- Con ăn rồi ạ! Vợ con ăn tối nhiều không mẹ?

- Mẹ ép nên ăn cũng nhiều, may mắn không bị nghén.

Dịch Kính Nam cười nhẹ gật đầu, sau đó xin phép vào phòng với Hà Nhược Liên.

Thấy hắn, cô vui vẻ hẳn lên, lập tức dang tay như muốn được ôm ấp.

- Bây giờ mới đến, không nhớ vợ hả?

- Nhớ, rất nhớ!

Nhược Liên mỉm cười, vòng tay siết chặt lấy thắt lưng của hắn, dúi vào lòng ngửi mùi hương nam tính và nhắm mắt tận hưởng khoảnh khắc bình yên.

- Kính Nam, em mang thai sẽ béo lên, khuôn mặt cũng xấu xí, như vậy anh có còn yêu em không?

- Yêu chứ, còn yêu rất nhiều, nhiều hơn từng ngày.

Da mặt Hà Nhược Liên đỏ hồng, hạnh phúc trước sự ngọt ngào của người bạn đời trăm năm, ngẩng lên thưởng cho hán một nụ hôn yêu thương ở đôi môi.

Chụt.

- Đợi qua ba tháng đầu, em sẽ về với anh.

- Xin lỗi, đã để em phải khó xử.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Một tuần sau.

Ngày ngày trôi qua, mới đó đã bước sang tuần mới.

Cứ cách một hôm ông Dịch và ông bà nội Dịch đến thăm hai mẹ con Hà Nhược Liên, còn đem rất nhiều thức ăn bổ dưỡng cho cô.

Đi đâu đó vẫn chưa khiến bà Hà hài lòng và cho phép cô trở về, mong mỗi đơn giản chỉ là một câu xin lỗi thật tâm từ bà Dịch.

Cũng như mọi ngày, Dịch Kính Nam từ tập đoàn về nhà, tắm rửa và ăn cơm sau đó mới sang với Hà Nhược Liên.

Vào phòng bếp, món ăn đang được Giản Linh dọn lên bàn, hán ngẩng xuống và gấp gáp cầm lấy bát đĩa dùng bữa một mình.

- Hai người có thể ra về

- Để cậu ăn xong, em dọn dẹp sau đó mới về ạ.

Dì Hoa đang lau bếp cũng phải dừng lại, xoay sang nhìn Giản Linh đang đứng bên cạnh Dịch Kính Nam.

Từ biểu cảm đến giọng nói và cách ăn mặc thật khiến cho người khác ngờ vực, dễ hiểu lầm rằng cố tình câu dẫn hán.

Lúc này, dì Hoa lên tiếng:

- Con về trước đi, dì ở lại rửa bát với dọn dẹp được rồi.

Dịch Kính Nam ăn rất nhanh, chỉ khoảng mười phút là xong, sau đó lên phòng vệ sinh cá nhân và nhanh chóng rời đi, đâu có tâm trạng để ý đi đâu gì.

Vào phòng ngủ của Hà Nhược Liên, tình cờ thấy cô đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Thấy hán, sắc mặt của cô lại khác, không hớn hở vui mừng như mọi ngày

và còn vội vàng cúp máy.

- Nói chuyện với ai vậy?

- Bạn em.

Dịch Kính Nam gật đầu, cảm thấy cổ họng hơi khô nên lại bàn rót nước, khi này quỳnh quáng đến mức ăn cơm hẳn vẫn chưa kịp uống nước.

- Hôm nay thế nào?

Dịch Kính Nam ng ồi xuống bên giường, nâng đôi chân của cô đặt lên trên đùi, xoa bóp thành thạo.

- Sao anh không đến đây ăn cơm?

- Sẵn tiện về nhà tắm rửa nên anh ăn luôn, có vấn đề gì sao?

- Không, chỉ là mẹ hỏi thôi.

Nhắc đến vấn đề này, đột nhiên hẳn dừng lại động tác tay chân, sau đó lấy chiếc ví da mở ra và đưa cho cô một sấp tiền mệnh giá lớn, nói:

- Em đưa tiền cho mẹ để chi tiêu hằng ngày.

- Em đưa cho mẹ rồi, anh cất lại đi.

Hà Nhược Liên vội vàng trả lại, nhét vào bàn tay của hẳn.

Từ sau khi kết hôn, chính thức đã là vợ chồng, nhưng cô chưa lấy tiền của hẳn để tiêu sài dù một đồng.

Thậm chí trong ví bao nhiêu cô cũng không biết và chưa từng kiểm tra qua.

- Nhược Liên, tiền của anh cũng là tiền của em, đừng suy nghĩ linh tinh nữa được không?

- Em có tiền...

- Anh biết em có tiền, không phải yêu anh vì tiền, anh biết rất rõ đi ều đó.

Dịch Kính Nam có phần lớn tiếng nhưng chỉ đang cố gắng nhấn mạnh cho Hà Nhược Liên hiểu rõ.

Thế nhưng, tâm tình của một người phụ nữ đang mang thai, lại thêm vừa nghe cuộc gọi của dì Hoa nên khiến cô nóng giận, giựt lấy sấp tiền khi này và cả ví da của hẳn, cao giọng:

- Lấy hết, ngày mai em mua kim cương đeo..

Chương 42: 42: Cơ Hội Để Sửa Sai

Phụ nữ mang thai thật là khó đoán, đêm qua không những Dịch Kính Nam mất tiền còn suýt chút nữa ra ngoài ngủ ở sofa.

- Vợ, anh phải đi làm.

- Ừm.

Hà Nhược Liên vừa ăn sáng, vừa lạnh nhạt đáp lời với hắn, trong lòng vẫn còn ghim chuyện hắn đã lớn tiếng với cô đêm qua.

- Anh phải đi làm á.

- Ừm, đi đi.

Hà Nhược Liên nâng giọng nói lớn, xoay sang khó hiểu.

- Không có tiền làm sao đi làm?

Ý của hắn chỉ mong cô được thoải mái, có thể lấy tiền tiêu sài và mua sắm bất cứ thứ gì cô muốn, chứ không phải lấy sạch tiền và để hắn phải xin lại.

Nhưng xem ra Nhược Liên không hiểu, thậm chí hắn bảo đi làm cô cũng chẳng đưa.

Hà Nhược Liên lườm hắn, sau đó đứng dậy nhẹ nhàng và cẩn thận bước đi vào phòng.

Hắn cũng bước theo sau, y như xin tiền của mẹ lúc còn trẻ nhỏ.

Mở chiếc ví của cô, lấy tấm thẻ đưa cho Dịch Kính Nam.

Hắn cau mày, tiếp tục nói:

- Chút ít tiền chứ em.

Hà Nhược Liên lườm thêm lần nữa, lấy tiền đưa cho hắn, nhưng hắn vẫn chau mày, cất tiếng:

- Ít vậy em.

Quá mức bực tức, cô trả lời:

- Anh bảo ít tiền mà.

Dịch Kính Nam nín họng, lặng lẽ cầm tiền và thẻ bỏ vào trong ví của mình, chấp nhận tất cả để đổi lấy bình yên.

- Anh đi làm nha, tạm biệt vợ!

Chụt.

Thủ tục mỗi buổi sáng thức dậy hay những lần xa nhau, Hà Nhược Liên cảm thấy dịu dần cơn giận, nhưn người hôn hấn đáp lại.

Chụt.

- Tối nay về sớm ăn tối với em.

- Tuân lệnh vợ, vậy em bảo mẹ nấu thêm phần cho anh nha.

Hôm nay Hà Nhược Liên bị làm sao thế, cứ cách nửa tiếng gọi Facetime cho hấn, liên tục hỏi hấn đang ở đâu và làm gì.

Buổi trưa nay, Dịch Kính Nam định sẽ ăn tạm thứ gì đó cho qua bữa, dành thời gian làm việc để buổi chiều về sớm đưa Hà Nhược Liên dạo phố cho tinh thần thoải mái, ở nhà suốt cũng không tốt.

Bác sĩ bảo rằng hạn chế hoạt động mạnh và đi đứng nhiều, thế nên hấn sẽ bê cô xuống xe và lái đi, như vậy quá an toàn.

Thế nhưng, cô nặng nặc bắt buộc hấn về ăn trưa.

Nếu không về, chắc chắn tối nay không được vào phòng hưởng chi đưa đi dạo phố.

Cô là nóc nhà, hấn không dám bật, cuối cùng cũng trở về ăn trưa.

- Chiều anh tranh thủ về sớm đưa em đi chơi.

- Vâng.

Hà Nhược Liên trêu đùa nhét miếng táo vào miệng của hấn, do biết hấn đặc biệt không thích ăn vật, nhưng hôm nay thật lạ, khiến cô phải mở choàng mắt kinh ngạc, không những một miếng mà hấn ăn nhiều hơn cả cô.

*Ting toang.

- Để con ra mở cửa.

Thấy bà Hà đang bận bịu dọn dẹp trong bếp và hầm canh cho Hà Nhược Liên, hấn đứng dậy lớn tiếng cất lên, sau đó bước ra mở cửa giúp bà. Cánh cửa được mở, khiến Dịch Kính Nam phải đứng hình nhìn đối phương, mất mấy giây sau mới phản ứng, lên tiếng:

- Mẹ đến làm gì?

- Mẹ đến thăm Nhược Liên.

Bà Dịch cúi mặt, dường như thực sự đã biết mình sai và dẹp bỏ cái tôi để cứu vớt, nắm nít lại mối quan hệ giữa mẹ ruột và con trai, mẹ ch ồng và con dâu, thậm chí bà và cháu nội.

- Ai vậy anh?

Hà Nhược Liên chậm rãi bước ra, nghiêng đầu nhìn ngó bên ngoài do thân hình to lớn của Dịch Kính Nam che khuất.

Thấy bà ta, đôi chân của cô lập tức dừng lại, cặp mắt lảng tránh, nhưng vẫn lễ phép chào hỏi:

- Mẹ!

- Hai đứa định không cho mẹ vào sao?

Cô và hấn bất giác nhìn nhau, sau đó, cô khẽ lên tiếng:

- Mẹ vào ạ.

Bà Dịch do dự chậm chạp bước vào, để quyết định đến đây bà ta đã đấu tranh tâm lý cả tu ần, ông Dịch phải khuyên nhủ hết lời, phân tích phần thiệt và phần được cho bà.

- Con mang thai có nghén không Nhược Liên?

Cách xưng hô thay đổi, thay vì cô lúc này đã đổi thành con, trông thật thân mật.

- Dạ không ạ.

- Giống mẹ, lúc mang thai Kính Nam cũng không nghén.

Hà Nhược Liên và Dịch Kính Nam không hẹn nhưng lại l ần nữa nhìn nhau, ngạc nhiên vô cùng.

Bỗng dưng, bà ta chủ động nắm lấy đôi bàn tay của cô, ánh mắt đỏ hoe khẩn khiết mong c ầu, nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Nhược Liên, mẹ xin lỗi, mẹ h ồ đ ồ và cố hủ quá, mong con bỏ qua cho mẹ.

Căn bản chưa từng tưởng tượng đến hoàn cảnh này, nên trong nhất thời Hà Nhược Liên chưa thể phản ứng, ngây người đứng đó.

Bà ta lại nói:

- Mẹ biết con khó lòng tha thứ cho mẹ, v ề những chuyện mẹ làm và cách cư xử, lời nói không đúng đắn với con, nhưng hy vọng con cho mẹ một cơ

hội để sửa sai.

Đôi mắt của Hà Nhược Liên đỏ hoe, tiếp tục nhìn lên Dịch Kính Nam.

Sâu thẳm trong lòng của cô có sự oán hận, những câu nói và thái độ sỉ nhục, khinh khi bà Hà luôn luôn đè nặng lên trên trái tim, nhưng vì hấn và gia đình, cô sẽ dẹp bỏ và trao cho bà ta một cơ hội.

- Dạ.

- Chị sui có ở nhà không con, mẹ cũng muốn xin lỗi chị ấy.

- Dạ có, mẹ của con đang ở bên trong.

Bà Hà lúc này đột nhiên bước ra, thấy bà Dịch cũng có phần bất ngờ.

Sau đó, cả bốn người đi êm tĩnh ng ồi xuống sofa, Hà Nhược Liên lễ phép lịch sự rót trà, nói:

- Mẹ uống trà ạ.

- Cảm ơn con!

Bà Dịch từ tốn nâng tách trà lên miệng uống lấy và sau đó nhẹ nhàng đặt xuống dưới bàn, nhìn bà Hà tiếp tục chủ động cất lời:

- Chị sui, tôi thật lòng xin lỗi chị!.

Chương 43: 43: Chồng Thật Tuyệt Vời!

Hai tháng sau.

Đã qua ba tháng đầu thai kỳ, tuần trước Hà Nhược Liên đã đi khám thai, bác sĩ bảo đứa bé phát triển rất tốt và sức khỏe của mẹ cũng ổn định, không còn đi đâu gì đáng lo ngại.

Thấy con rể chạy tới chạy lui tội nghiệp, bà Hà cuối cùng cũng cho phép cô trở về.

Cả hai sống trong căn biệt thự mới, có thang máy di chuyển nên Dịch Kính Nam khá an tâm.

Một tuần nay, Hà Nhược Liên đã thành công thuyết phục được bà Hà và dì Lan sang sống cùng mình, sau này không cần phải thuê bảo mẫu vì đã có hai người phụ giúp, tất nhiên trả lương cao hơn gấp ba so với người làm khác, nói chung cô vô cùng hài lòng với cuộc sống hiện tại.

- Sao lại không cho em đi, anh quá đáng vừa phải thôi chứ.

Hà Nhược Liên vùng vằng, đánh đập Dịch Kính Nam ở ngay sofa phòng khách, đĩa mì Ý cũng chẳng thèm đụng đến.

Bởi vậy, lúc yêu nhau lãng mạn biết bao nhiêu, nắm tay tung tăng đi dạo, lái xe ngắm cảnh các thứ.

Lúc kết hôn lãng xẹt bấy nhiêu, khi này bảo thêm mì Ý, thế là hần gập rút chở đến nhà hàng, nhưng đến nơi thì không chịu xuống xe, kêu hần mua về bây giờ về nhà thì lại không ăn.

- Em đang mang thai, đến hôn lễ anh cho em đi.

Cùng là thiếu gia tài phiệt, Chung Đức Vĩnh đâu để bản thân thua kém Dịch Kính Nam, thế nên quyết định tổ chức bữa tiệc chia tay độc thân ở đảo Bali.

Cũng chính vì đi đâu đó, Hà Nhược Liên bực tức đến quên cơn thèm.

- Nhưng người ta muốn đến Bali.

Cảm thấy cứng rần không được nên Hà Nhược Liên chuyển sang làm nũng, lay lay cánh tay của hắn, nói:

- Kính Nam, bữa tiệc của chúng ta họ đến, bây giờ vắng mặt thì rất kì cục.

Em hứa, em sẽ cẩn thận.

Dịch Kính Nam không hề lay động, quán mì đưa lên trước miệng cho cô, nghiêm túc lên tiếng:

- Há miệng ra.

Hà Nhược Liên tức giận phập lấy, vừa nhai vừa nghiêng dần mặt hắn.

Lúc này, đột nhiên mái tóc dài mượt của cô bung xõa, hắn lập tức bỏ đĩa mì xuống bàn và kẹp gọn lên cho cô.

Đồng thời, ông bà Dịch từ bên ngoài đột ngột bước vào.

Cô nhìn thấy vệt vàng đầy hắn, phỉu bỏ bàn tay đang cố gắng kẹp tóc.

- Ba mẹ đến.

- Ba mẹ đến thì ba mẹ đến, tại sao đầy anh?

Hà Nhược Liên quay sang trừng mắt với hắn, sau đó đứng dậy gượng gạo mỉm cười:

- Ba mẹ đến ạ.

- Ừm, mẹ nghe chị sui về quê, nên có nấu vài món đem qua cho con.

- Cảm ơn mẹ, để con vào trong rót nước.

Nghe thế, bà Dịch lập tức nắm tay ngăn lại, kéo cô ngồi xuống và bà ấy ngồi bên cạnh.

- Thôi, ba mẹ vừa uống bên nhà.

Lúc ba mẹ chưa bước vào, hai đứa cãi nhau chuyện gì?

Lúc này, Dịch Kính Nam tiếp tục vuốt vuốt mái tóc của cô để dễ dàng kẹp gọn, nhưng Hà Nhược Liên vẫn còn rất e dè, nhìn hắn như ngấm ám chỉ.

Vốn dĩ nhận ra, hắn chỉ gạt đầu nhẹ và sau đó tự nhiên kẹp tóc cho cô, trả lời bà Dịch:

- Nhược Liên muốn đi Bali để tham dự bữa tiệc của bạn thân cô ấy, nhưng con không cho.

- Hỏi bác sĩ, nếu không có vấn đề thì sắp xếp công việc đưa con bé đi.

Mang thai phải vui vẻ, thoải mái và hoạt động nhiều khi nữa cũng dễ sinh. Từ sau hôm đó, bà Dịch đối xử với Hà Nhược Liên rất tốt.

Thậm chí còn đến nhà thuyết phục bà Hà đến đây chăm sóc cho cô, không hề có lối suy nghĩ ích kỷ, hẹp hòi như trước.

Đặc biệt, mối quan hệ với Diệp Gia cũng nhạt dần và Diệp Mộc Vân càng nhạt hơn.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Không gian bữa tiệc sang trọng, náo nhiệt không thua kém gì của Dịch Kính Nam, bạn bè cũng chỉ có nhiều đó, ai ai cũng bảo có phúc khi liên tục được đi du lịch miễn phí.

Tối nay, Hà Nhược Liên mặc chiếc đầm trắng cổ yếm, phần bụng rộng rãi phù hợp với phụ nữ mang thai, phần lưng hở bạo khoe trọn làn da trắng mịn và bờ vai nuột nà gợi cảm.

Cuối cùng, được bác sĩ đồng ý thì cô mới có thể đến đây, tham dự bữa tiệc của bạn thân.

Đình Vũ Tiệp đặc biệt xinh đẹp, đầm thắm trong chiếc váy màu trắng đơn giản nhưng lại toát lên thần thái kiêu sa, sang trọng của vị tiểu thư danh giá. Phùng Hạo đương nhiên không thể vắng mặt, vẫn như lúc trước, anh ta đi cùng bạn gái của mình.

- Hai cậu khéo giấu quá.

Chung Đức Vĩnh và Dịch Kính Nam bất giác nhìn nhau, hần bật cười đáp lại với anh ta:

- Phải giấu chứ, đâu thể nào lộ liễu như cậu được.

Dịch Kính Nam dựa lưng về sau chiếc ghế, bàn tay xoa vuốt cơ thể mềm mại của Hà Nhược Liên, đặc biệt hần đang cố gắng che chắn tấm lưng trần, không ngẩn ngại hôn má trước mặt mọi người.

- Cậu xem ai là người lộ liễu? Hôn vợ thì về nhà mà hôn, hôn trước mặt chúng tôi làm chi?

- Cho bọn người đang độc thân kia có động lực tìm bạn gái.

Bữa tiệc diễn ra vui vẻ đến 10 giờ tối, Hà Nhược Liên ý thức được mình đang mang thai, nên bảo Dịch Kính Nam đưa về căn Villa nghỉ ngơi.

Đợi cô tẩy trang, thay đồ và lên giường nằm ngủ thì hắn quay trở lại bữa tiệc, mất tích chưa được một giờ đồng hồ, nhưng điện thoại của hắn reo đến muốn cháy.

Nằm mãi nhưng Hà Nhược Liên không thể ngủ được, cầm điện thoại đấu tranh đả đốn mấy lần nhưng cuối cùng cũng buông xuống, tự đổ dành chính mình vào giấc ngủ.

Trong màn đêm đen u tối, không gian thoáng mát và yên tĩnh, rèm cửa phất phới bay qua bay lại trong gió, đột nhiên có tiếng bước chân khe khẽ vang lên và ngày một tiến gần khiến cô sợ hãi, nằm im ru trên giường không dám cử động.

Dịch Kính Nam chậm chạp bước đến, cứ nghĩ cô đã ngủ nên hắn nhẹ nhàng cúi xuống, đặt nụ hôn vào trán.

- Đứng, tôi đưa tiêi và trang sức cho anh, nhưng xin đừng làm hại tôi, tôi là phụ nữ mang thai.

Hà Nhược Liên sợ sệt đến run rẩy cơ thể, dùng sức xô đẩy người đàn ông đó và buông lời thỏa hiệp, ng ẩi dậy ôm chặt tấm chăn và lùi về phía sau.

Lúc đó, bóng dáng quen thuộc khiến cô ngờ ngợ nhận ra.

- Nhược Liên, là anh.

Dịch Kính Nam sợ hãi theo cô, bật đèn thấp sáng và phóng nhanh lên giường ôm cô.

- Kính Nam, anh làm em sợ.

Hắn chỉ mới rời khỏi khoảng một giờ đồng hồ, thế nên cô đâu nghĩ là hắn, cứ đinh ninh cho rằng kẻ trộm.

- Xin lỗi, chờ anh vào tắm.

- Vâng.

Hà Nhược Liên hơn hở vui vẻ trở lại, ng ẩi đợi hắn thay đồ.

Mặc dù bữa tiệc rất vui và náo nhiệt, nhưng trong lòng của hắn không cảm thấy vui khi để vợ một mình.

Để được rút lui, hắn phải uống phạt liên tục năm ly rượu, đầu óc hiện tại đang lún lún khó chịu.

Một lúc sau, hai vợ chồng ôm ấp nhau trên giường, làm sao thiếu nụ hôn nóng bỏng vừa ướt át vừa kích thích, nhưng mấy tháng qua Dịch Kính Nam chỉ được như vậy, không dám vượt rào tiến xa.

- Sao anh không ở lại?

- Vợ con vẫn quan trọng hơn, chủ yếu chúng ta có mặt.

Hà Nhược Liên mỉm cười hạnh phúc, cúi khuôn mặt vào hõm cổ của hắn hơn, giọng nói ngọt ngào vang lên:

- Chồng thật tuyệt vời!

Chương 44: 44: Kiếp Này Anh Chỉ Cần Em Hoàn

Ở lại Bali thêm ba ngày thì Dịch Kính Nam và Hà Nhược Liên mới trở về thành phố Z, tất nhiên những chi phí sau đó hẳn phải tự mình chi trả.

May mắn những tháng đầu thai kỳ cô không nghén, nên cơ thể cũng ít mệt mỏi, lại được chồng cưng và có gia đình bên cạnh nên cảm thấy thực sự thoải mái.

Do có bà Hà chăm sóc, nên hẳn yên tâm đi làm, nhưng công việc nhiều đến đâu thì trước 6 sáu tối cũng trở về với vợ, cùng nhau ăn tối với gia đình. Cả buổi chiều mưa giông tầm tã, kéo dài đến bảy giờ tối.

Thấy thế, nên Hà Nhược Liên bảo dì Hoa và Giản Linh ngủ lại, sợ đi xe máy nguy hiểm.

Như mọi ngày, ăn tối xong thì Dịch Kính Nam lên phòng làm việc.

Có hôm cô tìm mẹ và dì trò chuyện, có hôm sang phòng tìm hẳn nhõng nhẽo, nhưng đêm nay thì cô ở phòng ngủ nói chuyện Facetime với Đinh Vũ Tiệp.

Cốc cốc.

Nghe tiếng gõ cửa, Dịch Kính Nam ngẩng đầu và chau mày nhìn ra.

Nếu là Hà Nhược Liên chắc chắn đã bước vào, vậy chỉ có thể là bà Hà hoặc dì Lan.

Nghĩ thế, hẳn đứng dậy, bước ra mở cửa.

- Thiếu gia.

Sắc mặt của hẳn thay đổi lập tức, chân mày càng thêm chau chặt khi người phía trước chính là Giản Linh.

- Sao cô ở đây?

- Dạ do trời mưa nên thiếu phu nhân bảo em ngủ lại ạ, em có pha trà cho thiếu gia.

- Tôi không uống trà, đem xuống cho mẹ vợ của tôi.

Nói xong, Dịch Kính Nam dứt khoát đóng lại cánh cửa, nhưng vốn dĩ Giản Linh đã có ý đồ, nhanh chóng ngăn lại và nhất quyết chạy vào bên trong. Hiện tại đã hơn 9 giờ tối, Giản Linh trang điểm sắc sảo và ăn mặc s3xy tìm hấn thì hấn đã rõ mục đích.

Nghiêm giọng nói:

- Ra ngoài.

- Thiếu phu nhân bị động thai nên không thể chi ều chuộng thiếu gia, nhưng em có thể ạ.

Cô ta thẳng thừng đ ề nghị, không hề ngại.

Dịch Kính Nam nhếch môi cười khẩy, lên tiếng:

- Ở đây có camera, cô không sợ vợ tôi nhìn thấy?

- Được ở bên cạnh và chi ều chuộng thiếu gia, làm cho thiếu gia vui vẻ và thoải mái thì em không sợ gì cả, có ra sao em cũng chấp nhận ạ.

Muốn thì tìm cách, Giản Linh cho rằng nếu Dịch Kính Nam đ ồng ý thì sẽ không bao giờ để cho Hà Nhược Liên phát hiện.

Nếu bắt gặp cũng tốt, phần trăm ly hôn rất cao, có thể lên làm thiếu phu nhân.

- Cô không sợ nhưng tôi sợ...

Nói đến đó, hấn dừng lại và tiếp tục cười đùa, cất lên:

- Được, lên phòng trên, tắm rửa sạch sẽ, không cần mặc đ ồ vì tôi không có nhiều thời gian, 15 phút sau tôi sẽ lên.

Giản Linh vui mừng gật đầu liên tục, đặt ly trà xuống chiếc bàn g ần đó rồi nhanh chóng rời khỏi, chạy lên căn phòng đ ầu tiên trên tầng bốn.

Sau đó, Dịch Kính Nam như bị ma đuổi, dùng toàn sức để chạy về phòng ngủ, lập tức báo cáo chuyện vừa rồi cho Hà Nhược Liên và kế hoạch của mình.

Lúc này, hai vợ chồng đứng trước cửa một căn phòng ngủ, chắc chắn không phải phòng ngủ của họ.

- Anh nhắm mắt lại chưa?

- Anh nhắm hơn năm phút rồi đó vợ?

Hấn chán cô quá, nếu hấn thực sự ngoại tình chắc cô cũng chẳng bắt được.

- Em mở cửa nha, anh không được mở mắt đó.

- Biết rồi, mở nhanh đi, chậm chạp như em cô ta nghi ngờ.
Hà Nhược Liên hít lấy một hơi để cho bình tĩnh, bàn tay đặt lên cần gạt và lập tức mở cửa.

Quả nhiên Dịch Kính Nam không lừa cô, Giản Linh trốn trong nằm trên chiếc giường đợi hấn.

Cô gấp gáp lớn giọng:

- Anh xoay lưng.

Hấn giật mình, nhưng nhất quyết không mở mắt, nghe lời xoay người.

- Giản Linh, em chỉ mới 19 tuổi, sao lại nghĩ đến và làm ra chuyện này?

Giản Linh bàng hoàng như sấm sét giáng trúng, quýnh quýnh kéo chân che đậy cơ thể của mình, lắp bắp:

- Thiếu phu nhân.

Lúc cô trở về, dì Hoa đã bảo cô phải cảnh giác Giản Linh vì có nhiều hành động như muốn quyến rũ hấn.

Nhưng sau đó cô không thấy có điều gì bất thường, do hấn đi làm cả ngày, ăn cơm xong thì cô ta cũng về.

- Chị không đánh em đâu, vì làm vậy sẽ bẩn tay của chị.

Em mặc đồ vào rồi lập tức rời đi, sau này đừng đến nữa, chị sẽ chuyển tiền ba tháng lương vào tài khoản của em.

Nói xong, Hà Nhược Liên xoay người và kéo tay dẫn dắt Dịch Kính Nam bước đi, hấn như gà mù được người thân giúp đỡ, hậm hực nói:

- Sao em nói chuyện đơn giản vậy?

Nếu như gia đình của Hà Nhược Liên khá giả, chắc chắn hấn sẽ nghĩ rằng cô mua bằng luật sư.

Khi này hấn còn tưởng tượng, cô bay vào phòng đấm đá đánh đập, nào ngờ có hai câu đơn giản còn với giọng điệu nhỏ nhẹ.

- Anh mở mắt ra được rồi! Vậy anh muốn sao hả?

Dịch Kính Nam lập tức mở mắt, xoay qua nhìn cô lắc đầu:

- Người nào rủ em đi bắt ghen chắc chán lắm.

Dịch Kính Nam không còn tâm trạng để tiếp tục xử lý công việc, nằm trên giường bực bực Hà Nhược Liên vô cùng.

- Em bóp vai cho.

Hà Nhược Liên quỳ lên và xoay người hấn lại, massage bả vai cho hấn, sau đó dịu dàng hỏi:

- Kính Nam, anh có muốn không?

- Dĩ nhiên là rất muốn.

Đang trong giai đoạn sung sức, hằng đêm có vợ xinh đẹp nằm bên cạnh ôm ấp và hôn hít, không h@m muốn mới có vấn đề

- Sao khi này anh không giải quyết?

- Ngốc sao Nhược Liên, anh đâu khốn nạn như vậy.

Hơn hết là anh thương em, chỉ muốn thăng hoa với em, nên em đừng có xúi anh ngoại tình.

Nghe được câu nói này, Hà Nhược Liên hạnh phúc và cảm động vô cùng, không có từ ngữ hay hành động nào có thể diễn tả được.

Từng chuyện không may mắn xảy ra, bao nhiêu trắc trở và khó khăn, nhưng tại thời điểm này cô chưa từng hối hận vì đã quyết định yêu hấn, kết hôn và sinh con.

Hấn nói tiếp:

- Được em giúp bằng tay cũng ổn, không tới mức bí bách.

Sau khi sinh xong, nhớ trả nợ cho anh là được.

- Em chắc chắn không quyêt.

Dịch Kính Nam cười phá, ôm Hà Nhược Liên đặt lên đùi mình, ánh mắt chuyển sang thâm tình và ngọt ngào, cọ cọ chợp mũi vào chóp mũi của cô, lên tiếng:

- Kiếp này anh chỉ cần em!

Đoạn đường phía trước còn rất dài, cả hai chưa đi được nửa đoạn cuộc đời, nhưng Dịch Kính Nam hấn biết bản thân cần đi đâu gì, chính là cô gái năm ấy mang tên Hà Nhược Liên!

Hoàn.

Chương 45: 45: Ngoại Truyện

Mới ngày nào qua ba tháng đầu thai kỳ, nay một cậu tiểu thiếu gia chào đời đã được ba tháng, rất bụ bẫm và đáng yêu, đặc biệt giống ba cực kỳ.

Dịch Kính Niên, chính là cái tên Dịch Kính Nam đã chọn cho con trai, Hà Nhược Liên cũng vô cùng ưng ý.

Cô chính xác là người mẹ cu ồng con, mặc dù có bà Hà, bà Dịch, dì Lan phụ giúp nhưng cô luôn giành chăm sóc, chỉ khi nào mệt quá mới nhờ giúp đỡ.

Cũng ba tháng sau sinh, vóc dáng dần dần trở lại như thời chưa mang, khuôn mặt luôn luôn tràn đầy sức sống.

Điêu đó khiến cho Dịch Kính Nam càng thêm rầu rĩ, nhịn đến nay muốn hồng mà Hà Nhược Liên vẫn chưa chịu trả nợ.

Phụ nữ sau sinh hay quên thật hay cô giả vờ trốn tránh để ôm ấp cục bông nhỏ hằng đêm?

- Vợ ơi, anh về rồi.

Đi làm trở về, vừa mở cánh cửa phòng đã thấy hai mẹ con của Hà Nhược Liên chơi đùa trên giường.

Cô liên tục chọc ghẹo, ôm hôn bảo bảo.

- Vâng.

Dịch Kính Nam nói lỏng caravat, hờn dỗi tiến lại bên giường, nhìn thẳng nhỏ quơ tay múa chân mà hạnh phúc mỉm cười.

Thế nhưng, hấn khom người đánh khẽ vào mông, gằn giọng:

- Tại con hết, tại con mà mẹ không quan tâm ba.

Hà Nhược Liên bất ngờ, nhưng lập tức đánh vào bàn tay của hấn, lên tiếng:

- Anh điên rồi hả, sao lại hơn thua với con, còn đánh nữa?

- Tại em không thương công bằng.

Hà Nhược Liên đỡ trán bất lực, Dịch Kính Nam đã được làm ba, nhưng tại sao tính tình lại trẻ con đến thế?

Có cảm giác như cô có hai người con trai, một lớn một nhỏ.

- Anh tắm nhanh đi, xong ra trông con, em xuống hâm thức ăn.

- Hôn một cái mới tắm.

Dịch Kính Nam đưa khuôn mặt gần kề với mặt cô, cách nhau vào centimet.

Cô lắc đầu bất mãn, sau đó hôn vào gò má của hắn cho vừa lòng đối phương.

Tắm xong, hắn chịu trách nhiệm trông con cho Hà Nhược Liên xuống bếp hâm nóng thức ăn.

Hiện tại trong phòng chỉ còn hai ba con, nhưng hắn không còn hơn thua, ngược lại cứng nung và hôn lên gò má phúng phính, hít hà cái miệng thơm sữa, sau đó gặm nhắm tay chân tròn ứ của tiểu Niên.

Đi đâu đó khiến cậu bật cười, quơ tay đánh vào đầu của hắn.

- A ha, muốn tối nay ngủ dưới nhen?

- ...

- Chú em muốn ăn mấy cây roi đây?

*Cạnh.

- Em dọn cơm xong rồi, anh xuống ăn đi.

Dịch Kính Nam ngẩng lên, giả vờ làm mặt hờn giận với cô, gặm lấy bên đùi mềm mại của tiểu Niên một trận mới chịu xuống giường.

Ăn tối xong, trở lên phòng thì bắt gặp Hà Nhược Liên đang cho con uống sữa và ru ngủ.

Hắn bước lại, ngồi xuống bên cạnh, khuôn mặt ủy khuất nhìn tiểu Niên cướp bình sữa của mình một cách công khai và trắng trợn nhưng hắn chẳng thể làm gì.

- Anh lại sao nữa vậy?

- Nếu không phải con của anh, anh không nhịn đâu.

Tiểu Niên đã ngủ, say sưa trong vòng tay yêu thương của mẹ.

Hà Nhược Liên nhẹ nhàng và chậm rãi bước xuống, thả cậu bé vào trong chiếc nôi to rộng cạnh giường, sau đó chưa đủ thỏa mãn mà ngắm nhìn

thêm một chút.

Nhìn thấy con trai bình yên nằm ngủ, đối với người mẹ cũng đủ hạnh phúc.

Chỉ mong cuộc sống của con an nhiên, không nhất thiết phải thông minh và thành công hơn người, chỉ mong con khỏe mạnh và có gia đình nhỏ ổn định.

- Nhược Liên!

Dịch Kính Nam ôm chầm cô từ phía sau, bàn tay hư đốn mò mẫm bầu ngực đầy sữa thơm ngọt thiêng liêng, dụi mặt vào sau gáy hôn lên, hành động này thể hiện hẳn đang muốn gần gũi với vợ.

- Đừng mà Kính Nam.

- Sinh được ba tháng rồi, sao em từ chối anh hoài vậy?

Hà Nhược Liên sinh thường, lúc được hai tháng hẳn có dẫn hai mẹ con đi khám và có hỏi về chuyện đó.

Bác sĩ cũng bảo chỉ chờ tâm lý và cảm xúc của cô ổn định, sẵn sàng thì có thể sinh hoạt vợ chồng trở lại.

Một tháng qua hẳn liên tục xin xỏ, nhẫn nhịn đến mức héo tàn, tâm trạng cũng xấu dần theo thời gian.

Chẳng lẽ cô quá mức tin tưởng, không sợ hẳn túng quá bậy bạ bên ngoài?

- Cả ngày chăm con, còn phải tập gym, cơ thể của em rất mệt mỏi.

- Sao em không nhờ mẹ hay dì Lan phụ chăm, để có nhiều thời gian nghỉ ngơi?

- Em thích chăm con.

Hà Nhược Liên nhất quyết gỡ tay của hắn, quả thật cơ thể của cô đang rất mệt mỏi do những bài tập và một phần tự ti, muốn mọi thứ phải hoàn hảo như trước mới sẵn sàng gần gũi với hắn.

Dịch Kính Nam buồn thiu, bức rức không kiêu nào tả được, khó chịu trong người vô cùng.

- Vậy em ngủ sớm, anh sang phòng làm việc.

Lặng lẽ cầm chiếc điện thoại bước ra khỏi phòng, Hà Nhược Liên nhìn theo trong lòng có chút đáng thương muốn đáp ứng cho hắn, nhưng khi nhìn xuống và ngửi mùi trên cơ thể thì lại mất hẳn tự tin.

Thế nhưng, ngẫm nghĩ một chút thì cô cũng sang phòng làm việc tìm hắn.

Lúc này, Dịch Kính Nam dành hết tâm trí để xử lý công việc, đi đâu đó sẽ giúp hắn quên đi chuyện kia, muốn cơ thể mệt mỏi để không còn h@m muốn.

* Cạnh.

- Chờng!

Hà Nhược Liên cầm một ly trà nóng mang vào cho hắn, chậm rãi tiến đến bàn làm việc.

- Cả ngày làm việc trên tập đoàn, bây giờ tiếp tục nữa sao?

- Con cũng ngủ, còn em thì không cho đưng, vậy anh nên làm gì đây?

Nhận lại câu trả lời và câu hỏi, trong nhất thời cô chưa phản ứng, cứ chăm chú đứng nhìn khuôn mặt giận dữ phụng phịu của hắn.

Nhận thấy mình có chút quá đáng, mọi thứ đều do Hà Nhược Liên sinh con nên mới trở nên như vậy, tâm lý chưa thực sự ổn định và đang trong thời điểm nhạy cảm.

Dịch Kính Nam háng giọng, đứng lên khỏi ghế, vòng ra bên ngoài ôm ấp Hà Nhược Liên, lên tiếng:

- Anh xin lỗi!

- Cho em một chút thời gian nữa nha, em chưa sẵn sàng.

- Em đừng tạo áp lực, cứ thả lỏng cơ thể để cho tinh thần thoải mái.

Hà Nhược Liên cảm động gật đầu, thật may Dịch Kính Nam không ép buộc hay cấu gắt với cô.

Sau đó, hắn lại đề nghị:

- Hiện tại còn sớm, hay anh đưa em ra ngoài thư giãn đầu óc.

Con cũng uống sữa và ngủ, nhờ mẹ lên trông một lát, anh nghĩ không có vấn đề gì đâu.

Nghe quá mức hợp lý và cũng khá lâu cả hai chưa đi chơi đêm, thế nên Hà Nhược Liên lập tức gật đầu.

Trở về phòng ngủ, đi đâu cô làm chính là hút sữa để sẵn ở nhà, nếu tiêu Niên có đói và cả hai về trễ thì bà Hà có thể cho uống.

Dịch Kính Nam lái xe vòng quanh thành phố, ghé những địa điểm ngày trước hay hẹn hò và đến nhà hàng ăn uống.

Hà Nhược Liên thực sự muốn khóc, cô đang siết cần để lấy lại vóc dáng

mảnh mai, chỉ ăn những món có sữa cho con, vậy mà hấn bắt cô ăn để có sức khỏe tốt.

- Há miệng, món này ngon lắm vợ, lâu lắm rồi anh mới được ăn.

Mắt không thấy thì sẽ không thèm, bây giờ dâng lên tới miệng thì sao cô có thể cưỡng lại, cuối cùng phải ăn để ngày mai có sức khỏe tập gym.

...ΩΩΩΩΩΩ...

Ngày hôm sau.

Do tiêu Niên khá dễ chịu, không nhất thiết phải mẹ chăm sóc, thế nên Hà Nhược Liên đến tập đoàn mang cơm cho Dịch Kính Nam khi nghe hấn bảo hôm nay vềkhuya, bởi vì có cuộc họp đột xuất.

Từ sau khi biết sự thật, hấn đã sa thải Lãn Phong, Hoàng Thiên làm trợ lý trực tiếp cho hấn do hợp tính và hiểu ý.

Hiện tại, Hoàng Thiên đang đào tạo một người để san sẻ công việc và những áp lực.

- Chồng ơi!

Hà Nhược Liên tự tiện đẩy cửa đi vào, cũng khá lâu cô chưa tới, từ khi mang thai tháng thứ tám đến nay.

- Sao em đến đây?

Dịch Kính Nam có chút bất ngờ, chân mày đang chau cũng phải giãn ra khi nhìn thấy cô, lập tức đứng dậy tiến về phía đối phương.

- Em mang cơm cho anh, nếu không chắc anh sẽ ăn tạm món gì đó để qua bữa.

Trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào ở môi, hấn bật cười rạng rỡ, dường như mệt mỏi tiêu tan sau khi gặp người bạn đời trăm năm.

- Vợ lúc nào cũng chu đáo.

- Còn chồng lúc nào cũng khéo nịnh.

Hà Nhược Liên lườm yêu hấn, thọt khuỷu tay vào phần bụng, trên môi chúm chím nụ cười xinh xắn.

- Không khéo thì làm sao có được vợ chứ, còn được tặng cục nợ kèm theo.

Vừa nói, hấn vừa ôm cô sải bước đến sofa trong phòng làm việc, giờ cánh tay nhìn vào đồng hồ, còn hấn 40 phút được trọn vẹn bên vợ.

- Con hôm nay có quậy không em?

- Không, con rất ngoan, ngoan hơn anh nhiều.

Tuy hiện tại còn sớm, chưa đến giờ ăn tối, thế nhưng Hà Nhược Liên muốn ăn cùng hấn.

Vợ chồng đôi lúc cũng nên lãng mạn và riêng tư để hâm nóng tình yêu, từ sau khi sinh con cô tập trung toàn bộ tâm trí và thời gian vào tiểu Niên, có lẽ phải dành cho hắn một chút để đỡ tủi thân.

Vợ chồng đang vui vẻ cùng nhau ăn tối, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Dịch Kính Nam gác lại đôi đũa trên tay và lấy khăn giấy lau miệng, lớn giọng:

- Vào đi.

Một cô gái có thân hình s3xy bước vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, da trắng tóc vàng, cực kỳ cuốn hút.

- Tổng giám đốc xem qua và ký ạ.

Cô ấy cúi đầu trước hắn, sau đó nhìn qua cô, lên tiếng:

- Xin chào cô Dịch.

Hà Nhược Liên lịch sự cười khẽ, gật đầu đáp lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào bảng tên trước ngực của cô ấy.

Thư ký?

Lâm Di?

Từ khi nào Dịch Kính Nam tuyển thư ký là nữ vậy?

Chỉ mấy tháng không lên kiểm tra, xem ra có nhiều điều thay đổi.

Lúc này, Dịch Kính Nam nhận lấy hồ sơ của cô ấy đang đưa về phía trước, chậm rãi đứng dậy và bước lại bàn làm việc ngồi xuống, ánh mắt dán vào hồ sơ tập trung xem xét.

Hà Nhược Liên cũng đứng lên, sau đó rót một ly nước lọc, đem đến cho hắn, nhìn Lâm Di hỏi:

- Em vào làm được bao lâu rồi?

- Hơn ba tháng ạ.

Trở về nhà với tâm trạng nặng trĩu, chắc từ khi Hà Nhược Liên mang thai được tám tháng, trên bụng xuất hiện vết rạn thì cô luôn tự ti về cơ thể của mình, tâm lý trở nên căng thẳng và bất ổn, không muốn Dịch Kính Nam nhìn thấy chút nào, chẳng còn tự tin như lúc trước.

Cuộc họp tan lúc 10 giờ tối, do kẹt xe nên gần 10 giờ rưỡi mới về đến nhà.

Dịch Kính Nam nhanh chóng lên phòng gặp vợ con, tuy bình thường hắn hay hơn thua với tiểu Niên, nhưng người làm ba này thương con hơn tất cả mọi điều.

Thực sự từ lúc được làm ba, hắn mới cảm nhận rõ ràng rằng ông Dịch lo lắng và thương hắn bao nhiêu, dẫn mình vào công việc để đổi lấy cuộc sống sung túc, đầy đủ và tương lai cho con.

Hắn lúc này cũng vậy, làm việc và phát triển, sau này con trai của hắn được học ngôi trường tốt nhất, không thua kém bạn bè về mọi mặt, tương lai chẳng cần phải lo nghĩ vì hắn đã dọn sẵn con đường.

* Cách.

Cánh cửa phòng ngủ mở ra, hai mắt của Dịch Kính Nam sáng rực chớp chớp ngạc nhiên.

Trên giường, Hà Nhược Liên ăn mặc sexy với chiếc váy ngủ hai dây, ngả tựa lưng vào thành giường, một chân duỗi thẳng và một chân cong nhẹ, hiện tại đang cầm iPad đọc tin tức, mùi hương nước hoa quyến rũ thơm ngát ngây.

- Anh về rồi, có mệt lắm không?

Hà Nhược Liên mím môi cười khẽ, đặt iPad xuống chiếc bàn gần đó và uyển chuyển bước tới gần hắn, đưa tay cầm lấy cặp tã và kéo cả người vào trong.

Không chút thương tiếc quẳng chiếc cặp xuống sofa, điệu dạn lả lơi choàng cánh tay thon thả trắng sáng lên cổ của Dịch Kính Nam, tình tứ bảo:

- Thấy vợ có còn hấp dẫn không?

Yết hầu chuyển động, Dịch Kính Nam chuyển dời ánh mắt nóng bỏng nhìn xuống cơ thể của cô, liếm môi thêm khát, thành thật gật đầu:

- Hấp dẫn, nhưng con đâu rồi em?

- Hôm nay em cho con ngủ với mẹ, tập dần cho quen.

Chà chà.

Dịch Kính Nam bật cười gian xảo, một tay vuốt ve tấm lưng mảnh khảnh của Hà Nhược Liên, bàn tay còn lại đưa lên phần cổ nới lỏng caravat, ánh mắt si mê điên cuồng nhìn cô lên tiếng:

- Trả nợ cho anh được chưa?

- Sẵn sàng!.